

Nhà có một
Tiểu hồn
- Lee May -
Ma

TruyenTruyen.Net

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Trường Mới Của May

Từ Thiên Anh, 17 tuổi, có biệt danh là May - cô gái đáng yêu với một nét đẹp hoàn hảo của một người con lai. Là người có một mái tóc đen huyền, suôn óng xoã ngang vai, May sở hữu một khuôn mặt đẹp thanh thoát tựa thiên thần và đôi mắt như biết nói. Có lẽ sẽ không ngạc nhiên gì khi nói May luôn được rất nhiều người yêu mến.

Từ nhỏ, May đã sống cùng với ba mẹ tại Việt Nam. Trải qua những năm tháng tuổi thơ hồn nhiên ngày nào, giờ thì cô đã là một nữ sinh trung học. Với mục đích cho cô có được một môi trường học tập tốt hơn, gia đình May đã gửi cô từ một vùng ngoại ô nhỏ lên trường Hermann Gmeiner - một trong những ngôi trường phổ thông bậc nhất thành phố sương mù Đà Lạt. Và rồi từ đây, số phận và định mệnh của May đã bắt đầu một trang mới.

Nơi May chuyển đến lúc này đang là mùa mưa. Những hạt mưa bụi lất phất rơi, bám cả vào áo và cặp May làm cô khẽ run người lên vì lạnh. Cả năm hai của trường đang xôn xao vì cô bạn mới chuyển đến. May đang lúc còn ngại ngùng đi dọc hành lang trường để tìm lớp học thì một thầy giáo đi lại cất tiếng gọi cô :

- Em là Thiên Anh phải không ? Theo thầy đến lớp học mới nào !

May khẽ gật đầu và đi theo người thầy họ. Rie Trần - thầy giáo chủ nhiệm dẫn May đến lớp và giới thiệu cô với mọi người :

- Các em thân mến, đây là May. Cô bé sẽ học tại lớp chúng ta. Các em hãy giúp đỡ bạn ấy nhé !

Rồi May mỉm cười, cô cúi đầu như là đang thay thế cho một lời chào làm quen. Mái tóc dài của May rơi nhẹ nhàng ra phía trước trông rất duyên. Tiếng vỗ tay vang lên, cô đã được chào đón. May cảm thấy rất vui, đôi bàn tay đã không còn run như lúc vừa đến đây nữa.

Có tiếng bàn tán xôn xao :

- Trông cô ấy đẹp quá !

- May đáng yêu thật !

- Nhìn đôi mắt màu nâu của cậu ấy kìa. Dường như là con lai ?

Cô mỉm cười, bỏ qua những lời mời ngồi chung của các bạn khác, May đồng ý ngồi cạnh một cô bạn có mái tóc màu nâu ngắn tên Lam. Và rồi cô hít vào một hơi thật sâu để tạo ra một lực giúp bản thân cảm thấy thoải mái hơn.

Giờ ăn trưa tại căn tin trường, May biết được mình lại được ở chung phòng ký túc xá với Lam và một cô bạn khác nữa là Thanh. Hai cô bạn này rất thân với nhau và họ hứa giúp đỡ May thích nghi dần với cuộc sống mới. Cô cảm thấy rất vui vì điều đó.

*

Con đường từ trường về phòng ký túc xá là nơi mà các học sinh có thể đi bộ. Đó là một con đường đê khá cao. Một bên là con sông nhỏ lúc nào cũng nghe được tiếng nước chảy tí tách. Bên còn lại là cây xanh, rất nhiều cây xanh tựa như một khu rừng. May rảo bước thật chậm để quan sát kỹ con đường mà sau này sẽ trở nên thân thuộc với mình. Đang ngó nghiêng mọi thứ xung quanh, May chợt dừng lại bên một cây thông nhỏ chỉ cao quá hông cô bé. Nó sẽ chẳng có gì là đặc biệt nếu không có một vật gì đó rất lạ nằm dưới gốc cây.

- Oa, là một chiếc vòng. Đẹp quá! Của ai đánh rơi thế nhỉ ?

Nhìn kỹ thì nó là một chiếc vòng bằng gỗ với các hạt lục giác được cắt gọt rất tinh xảo. May chỉ định ướm thử vào tay mình. Nhưng vừa đeo vào thì như có luồng điện chạy qua người làm cô rùng mình. Rất nhanh sau đó trời bỗng đổ mưa, May hốt hoảng :

- Sao bỗng nhiên trời lại mưa thế này ? Về nhà thôi.

Rồi May chạy thật nhanh về ký túc xá để không phải bị ướt sũng bởi cơn mưa bất ngờ, đáng ghét ấy. Nhưng cô nào hay biết, lúc này ở phía sau cũng vừa vặn xuất hiện một bóng người, đang chăm chú dõi theo cô.

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Cậu Bé Bí Ẩn

Khu nhà ở cho học sinh nơi đây thật đẹp. Gồm ba dãy nhà ghép lại thành hình chữ U và được dán một thứ gạch đỏ cao cấp. Phòng nào cũng rất rộng rãi, có máy điều hòa cùng với tủ lạnh lúc nào cũng đầy ắp thức ăn. Dẫn May vào, cô bạn Thanh ngại ngần nói :

- Bọn mình đã ở đây từ trước nên xin lỗi, May chịu khó ngủ ở chiếc giường cao nhất trên kia được không ?

- Ừ, có gì đâu ! Nó tuyệt mà. - May mỉm cười.

Trời vẫn còn mưa. Các bạn trùm chăn rồi dễ dàng chìm sâu vào giấc ngủ. Thời tiết lạnh mà được vùi mình vào tấm chăn ấm thì còn gì thích bằng ?

*

Trận mưa tối qua đã làm cho con đường ấy trở nên ẩm ướt. May dậy sớm và đi học trước mọi người để bản thân có thêm thời gian nhìn ngắm mọi thứ xung quanh. Khi đi ngang qua khu rừng, vì đường quá trơn nên May bỗng trượt chân té ngã. Rồi từ phía xa, sau lớp sương mù trắng toát, có dáng người đi lại thật nhanh. Là một cậu bé. Thế là cậu đỡ May đứng dậy, hỏi :

- Chị có sao không ?

- À, không sao. Cảm ơn em. - May trả lời

Và rồi cô nhìn xuống chiếc váy đồng phục dài quá gối của mình, một vết bẩn trượt dài trên đó.

- Thôi chết, váy chị bẩn hết rồi.

- Đâu ? Để em xem... - Cậu bé chạm tay vào vết bẩn và... - Đâu có. Làm gì có vết bẩn nào ?

Quả thật, chiếc váy chẳng hề có lấy một vết gì để gọi là bẩn, May tròn mắt :

- Ơ... Sao kỳ lạ vậy ? Lúc này rõ ràng nó rất bẩn mà ?

- Chắc do trời nhiều sương mù quá nên chị nhìn lầm rồi đấy.

- À... Chắc vậy rồi ! Cảm ơn em lần nữa nhé.

- Không có gì ạ. Thôi, chị mau đi học đi.

Sau câu nói đó, cậu bỏ đi rất nhanh làm May có phần lúng túng :

- Đây... - Cô định hỏi gì đó nhưng lại thôi.

Cả ngày hôm ấy ở trường, May cứ phải thắc mắc mãi về sự việc lúc sáng ấy.

*

Tối đó, cô mang tập sách ra sân trước học bài. Có một vài học sinh cũng rời phòng ra đây như cô. Họ đi dạo, hóng gió hoặc học bài cho ngày mai. Vì khu ký túc xá này nằm biệt lập trên một ngọn đồi nhỏ nên không khí lúc này có phần se lạnh và dịu mát vô cùng. Học được một lúc, May giật bản người ra khi thấy cậu bé lúc sáng đang đứng ở bụi cây gai gần chỗ mình. Lúc đầu cô có phần hơi sợ nhưng rồi cũng liêu lĩnh cất tiếng gọi :

- Này, vào đây đi. Sao lại đứng đấy ?

Cậu bé tiến lại gần May, mỉm cười :

- Chào chị. Mình vừa gặp nhau lúc sáng đấy. Chị khỏe chứ ạ ?

- Ờ... Chị khỏe. Nhưng tối rồi, sao em lại ở đây ?

- Em đi dạo ạ.

- Nhà em ở gần đây a ?

- À... Ừm... Vâng ! Cũng gần ạ.

- Uhm lại đây ngồi đi ! - May nói và chỉ tay về phía băng ghế gần đấy.

Hai người họ nói chuyện rất vui, trông có vẻ khá hợp nhau. Từ khi đến đây, lần đầu tiên May mới có cảm giác vui vẻ, thoải mái như thế.

- Thôi, em về chị nhé ! - Cậu chợt đứng dậy, nói.

- Ờ... Sao thế ?

- Không ! Tại trời... tối lắm rồi mà chị. Với lại chị cũng phải ngủ mà.

- Ừ ha. Thế... - May định nói gì đó.

- Chị yên tâm. Em hứa sẽ đến đây chơi khi nào em rảnh mà - Cậu như đoán được suy nghĩ của May.

- Thật nhé. Hứa rồi đấy !

- Tạm biệt chị. À mà em biết chị tên gì rồi. May ! - Cậu nói và đi rất nhanh ra xa.

- Tạm biệt em ! - May vẫy tay.

Rồi cô quay vào trong, chợt bắt gặp Lam đang đứng ở phía sau :

- Trời, cậu làm tớ hết hồn à...

- Cậu nói chuyện với ai đấy May ?

- Một cậu con trai, nhóc nói chuyện với tớ từ nãy đến giờ đấy. - May cười đáp.

- Ờ ? Tớ có thấy ai đâu nào?

- Thì nhóc ấy về rồi mà.

- Ừ, thôi vào ngủ đi cậu. Muộn rồi đấy ! - Lam nói và cảm thấy có chút khó hiểu.

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Chiếc Vòng Gỗ

Ngồi trên giường với cây đèn bàn le lói, May cố gắng học cho xong bài học của ngày mai. Không khí se lạnh về đêm khiến tâm trạng cô gái nhỏ càng thêm kỳ lạ. Khẽ gấp trang sách lại, May trầm ngâm :

- Tệ thật. Gặp hai lần rồi mà vẫn chưa hỏi được cậu ấy tên gì...

Rồi cô với tay tắt đèn, đắp chăn ngang vai và bắt đầu ngủ. Nhưng đến nửa đêm, May chợt thức giấc thì thấy có bóng người đứng ở ngoài cửa sổ nhìn vào. Tuy chỉ có ánh trăng hắt vào thứ ánh sáng mờ mờ nhưng cũng đủ để cô nhận ra chính là cậu nhóc ấy. May tròn mắt như thể không tin vào điều mình đang nhìn thấy. Làm sao cậu có thể đứng ngoài đó giờ này được trong khi đây là lầu hai cơ mà?

Cố lấy lại bình tĩnh, cô dụi mắt nhìn lại thì bóng người lúc nãy đã không còn. May nằm xuống và cố dỗ lại giấc ngủ, tự nhủ rằng những gì mình vừa nhìn thấy chỉ là ảo ảnh thôi.

Hôm sau, May đi dạo sau giờ tan học. Không hiểu sao cô lại có ấn tượng với con đường đi học này mặc dù bản thân đã đi qua nó rất nhiều lần rồi. May chọn dừng lại ở một khúc đê nhỏ và ngồi xuống. Phía dưới chân cô là dòng nước đang chảy róc rách. Nước trong veo, May có thể nhìn thấy những chú cá đang bơi trong đó. Đang lúc ngắm nghía mọi thứ xung quanh thì cô như bị ai đó bịt mắt lại từ phía sau :

- Hãy nói xem ta là ai ?

- Nhóc ! Đúng không ?
- Sao chị biết ? - Cậu buông tay ra và đi vòng lên phía trước.
- À chắc do tay em hơi lạnh nên chị mới nhận ra đấy.
- Ừm, vì có lúc máu em lưu thông không đều ấy mà.
- Phải thế không ? Mà thôi, em ngồi xuống đi.
- Ừm.

*

- Chị làm gì ở đây, tan học lâu lắm rồi mà ?
- À, chị về rồi trở lại. Tại muốn ngắm cảnh tí đó mà.
- Trông chị đáng yêu thật đấy. Nhất là đôi mắt kia ! - Cậu khẽ nhìn vào đôi mắt ấy như chú bé vừa tìm được một cây kẹo ngon lành.
- Cảm ơn em. - May cười và cúi đầu xuống vì ngượng.

Đôi mắt ấy chột nhìn ra phía xa. Cậu vẫn tiếp tục nhìn vào đó, yên lặng. Đến bây giờ cậu mới có thể nhìn kỹ May : một nét đẹp trong sáng, thơ ngây làm sao ấy. Cậu như đã bị cuốn hút vào vẻ đẹp của thiên thần kia. Bỗng :

- Chị có chiếc vòng đẹp quá này !
- Ở... Không phải của chị đâu. Chị nhặt được nó ở đằng kia.
- Một chiếc vòng bằng gỗ trầm hương với 36 hạt gỗ hình lục giác. Mỗi hạt gỗ chạm khắc hình một loài hoa...
- Sao em biết rõ vậy ?

- Em... Tại em thấy nó đẹp nên nhìn suốt buổi tối hôm qua đấy mà.

- À, ra vậy.

- Mà này... Chị ơi !

- Sao thế Du ?

- Chị có thể luôn đeo chiếc vòng này được không ?

- Nhưng tại sao ? Chị còn định sẽ tìm và trả lại cho người đã đánh rơi nó đấy.

- Thì lúc nào tìm được rồi trả sau. Vì khi đeo nó, chị May sẽ... trông đẹp lắm ạ.

- Ừ - May mỉm cười.

Suốt buổi nói chuyện, cậu đã khiến May cười liên tục. Vì có lẽ cậu thích nhìn hình ảnh đáng yêu của cô những lúc vui vẻ thế này đây.

*

Tối đó, chờ mãi mà không thấy cậu bé ấy đến chơi, May quyết định không đợi nữa. Thấy trời đã khuya, cô trở lại phòng. Nằm trên giường, cô thả dòng suy nghĩ :

"Cậu nhóc đó kì lạ quá. Lúc nào cũng xuất hiện bất ngờ, như thể là luôn ở cạnh mình vậy? Bàn tay thì lúc nào cũng lạnh lẽo, là do có vấn đề về máu huyết thật sao? Với cả lúc chiều cậu ấy còn mô tả chiếc vòng tay rất rõ ràng như thể đã rất thân thuộc với nó rồi vậy. Chuyện này rốt cuộc là sao nhỉ?"

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Vụ Bất Cốc Kỳ Lạ & Tiểu Hồn Ma Là Cậu

Hôm nay là ngày thứ bảy đẹp trời. Sau khi tan học, May đến thư viện để tìm đọc quyển Twilight mới nhất. Do rất thích tập tiểu thuyết này nên mãi đến 7:30 tối cô mới rời khỏi thư viện và đi về ký túc xá. Đang đi trên đường, bỗng có người nào đó bịt mắt May lại, cô cười :

- A... Nhóc đấy à ? Hôm nay tay em ấm quá.

- Phải rồi, phải rồi. Tay em hôm nay ấm lắm. - Có tiếng trả lời, không phải giọng của cậu bé kia.

May quay người ra phía sau, hốt hoảng khi thấy sau lưng cô lúc này là một đám người lạ mặt. May hốt hoảng :

- Các... Các người là ai ?

Đáp lại câu nói đó của cô là một chiếc khăn tắm thuốc mê chụp ngay vào mặt. May ngất đi sau đó.

*

Lúc tỉnh dậy, cô thấy mình đang bị trói ở một nơi vắng vẻ vô cùng. Tiếng hát và có cả tiếng nhảy múa ở phía xa kia. May bị đánh thức bởi thứ âm thanh ồn ào, hỗn tạp đó. Tuy vẫn còn mơ màng vì thuốc mê nhưng cô vẫn biết được nơi đây là một khu rừng vắng vẻ. Trời đã tối, xung quanh chỉ có tiếng ếch kêu liên hồi, ghê rợn. Đằng kia, có đám người đang ca hát. Bỗng, một tên đứng dậy tiến lại gần cô, nói :

- Trông cô bé đáng yêu quá nhỉ ?

- Thả tôi ra. - May hoảng hốt.

- Thả à ? Không thể nào... Lại đây tụi bây! - Tên đó hét lớn.

May vùng vẫy, cố sức thoát khỏi sợi dây trói chặt đang bao quanh cô. Rồi cô khóc vì bản thân đang rất sợ hãi, cô sợ điều gì đó không hay sẽ xảy ra với mình.

Bất chợt, có tiếng người vọng ra từ trong những bụi cây :

- Mau thả chị ấy ra !

- Là em đúng không ? - May gạt nước mắt đi và nhìn xung quanh.

- Vâng ! Có em ở đây rồi. Chị đừng sợ.

- Ai đó ? Ra mặt đi ! - Một tên hét lớn, những tên còn lại thì ngổ nghiêng xung quanh.

- Thả chị ấy ra. Bằng không các người sẽ khó sống đấy ! - Tiếng nói vẫn vọng ra khắp khu rừng.

- Đừng tưởng tụi này sợ người. Có giỏi thì ra ngoài đây nói chuyện đi !

Rồi bọn họ lại nghe có tiếng ai đó nghiến răng giận dữ :

- Ta nhắc lại lần nữa : Các... người... có... thả... chị... ấy... ra... không ?

Câu nói được phát ra với một giọng điệu hết sức ghê rợn. Tiếp theo đó, gió nổi lên, cuốn bay hàng vạn chiếc lá khô khỏi mặt đất. Bọn người bắt cóc kia lạnh toát, lắp bắp không nói được lời nào. Họ dần lùi lại, lùi lại. Rồi không ai bảo ai, bọn chúng chạy đi xa, chạy khỏi nơi đáng sợ ấy.

Rồi cậu nhảy ra khỏi bụi cây, bước chân như nhanh hơn tiến về phía May :

- Chị có sao không ? - Cậu ngồi xuống cạnh cô nhẹ nhàng hỏi.

- Chị sợ lắm ! - May khóc và vẫn còn rất run.

- Đừng sợ, em đã ở đây rồi mà - Cậu cẩn thận lau nước mắt cho May và trấn an - Không khóc nữa nha, chị mà khóc thì đôi mắt này sẽ không còn đẹp nữa đâu !

- Ừm. Nhưng chị bị trói chặt lắm. Làm sao mà chị thoát khỏi đây được?

- Không sao ! Nút thắt nhỏ mà. - Cậu chạm tay vào dây trói, tức thì nó tuột ra khỏi người cô.

- Làm sao mà... - Cậu cõng May lên, cắt ngang câu nói của cô.

- Chị nên nhắm mắt lại đi. Em sẽ đưa chị về !

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Được cật công trên lưng, May cảm nhận được mình đang di chuyển rất nhanh. Tiếng gió mạnh vù vù tạt qua bên tai liên tục. Được một đoạn, May lấy hết can đảm mở mắt ra xem thử. Thì ra, cật đang công cô chạy như bay. Thế là May càng có thêm cơ sở tin rằng cật bé này có gì đó không bình thường. Nhưng sao May lại không có chút sợ hãi, trái lại cô còn cảm thấy rất an toàn. Rồi đôi tay cô nhẹ nhàng ôm lấy cổ cật bé và gục đầu vai cật, nhắm mắt lại.

Về gần đến ký túc xá, May được cật thả xuống :

- Chị vào nhà đi. Chắc là giờ này hai người bạn kia cũng đang lo lắng cho chị lắm đó!

- Sao em lại dừng ở đây ?

- Em sợ nếu mà còn công chị thì bạn bè sẽ thấy rằng chị đang lơ lửng mất.

- Ừ. Chị đoán được rồi ! Nhưng...

- Còn việc gì sao ?

- Chị có rất nhiều việc muốn hỏi em...

- À, thì ra là chuyện này ! Ngày mai em sẽ kể cho chị nghe. Còn bây giờ chị về phòng và ngủ đi. Muộn lắm rồi đấy !

- Được rồi, tạm biệt em !

- Tạm biệt chị May nhé... - Cậu bé nói và dần biến mất sau làn sương đêm.

****

Chương 5: Tiểu Hồn Ma Là Cậu

Khi May về đến cổng ký túc xá, Thanh và Lam đã chờ sẵn ở đó tự bao giờ. Họ sốt sắng :

- Cậu đã đi đâu vậy ?

- Trời ạ ! Cậu có biết bọn tớ lo cho cậu lắm không, May ?

- Ơ... tớ... Tại truyện hay quá! Tớ mãi đọc nên quên mất thời gian - May tìm một lý do vì không muốn họ suy nghĩ nhiều.

- Thôi, về là tốt rồi. Vào trong tắm rửa rồi ngủ đi cậu.

Một ngày dài khép lại. May thầm cảm ơn cậu bé đã cứu mình hôm nay. Rồi ngày mai đây, khi biết được sự thật, dù thế nào đi nữa thì May cũng sẽ chấp nhận nó.

Ngày chủ nhật bình yên cũng đã đến, May lại ra bờ đê ấy và ngồi xuống nơi quen thuộc. Đang buông thông đôi bàn chân xuống làn nước mát thì có giọng nói phát ra từ phía sau lưng cô :

- Dường như chị đang nghĩ về em thì phải ?

May im lặng, giọng cậu bỗng pha lẫn chút ý cười :

- Chị đang nhớ em đấy à ?

- Không! À mà có. Chị nghĩ rằng mình biết em là ai đấy.

- Thế... chị không sợ sao ?

- Sợ? Tại sao lại phải sợ chứ?

- Tại em nghĩ chắc ai cũng sẽ sợ... thứ ấy thôi.

- Thì ra đây là lý do mà em đã giấu chị ngay từ đầu ?

- Ờ... em...

- Chị có thể hiểu. Nhưng làm sao lại phải sợ một cậu nhóc dễ thương đã cứu chị nhỉ ?

Cả hai mỉm cười, rồi cùng im lặng. Một lúc sau, cậu nói :

- Không định hỏi gì về em sao ?

- Chị nghĩ là em sẽ nói những gì mà em muốn.

Thế rồi, cậu kể cho May nghe chuyện của mình. Một ngày của hai năm trước, cậu đã phải trở thành một hồn ma sau khi gặp phải một vụ tai nạn và qua đời trong khu rừng này. Chẳng một ai biết về điều đó, bao gồm cả bạn bè và gia đình cậu. Vị thần chủ quản linh hồn tốt bụng đã không bắt cậu đi ngay, vì một số lý do.

- Chị có biết vì sao chỉ chị mới có thể thấy em, còn những người khác ít ai thấy được không ?

- Tại sao vậy ?

- Là nhờ chiếc vòng mà chị đeo đấy. Nó trước đây là của em.

- À, thì ra là thế. Thảo nào em có thể nói rõ đặc điểm của nó như vậy.

- Chị thử tháo nó ra một lúc rồi đeo lại xem.

May làm theo. Lúc tháo ra, cô bé chỉ thấy mình chỉ ngồi một mình ở đây, cậu đã biến mất. Và rồi khi đeo trở lại, thì cậu vẫn đang ngồi cạnh cô đây mà.

- Ơ...

- Chị đừng tháo nó ra nhé. Làm thế chị sẽ không thấy được em nữa đâu.

- Biết rồi, chị sẽ luôn đeo nó bên mình. À... Mà biết em đã lâu nhưng vẫn chưa biết tên em là gì?

- Em là người đặc biệt, nên làm gì có tên ?

- Sao thế được ? Em đùa hả?

- Vì em muốn được chị gọi là "nhóc" đấy mà.

- Đừng chọc chị nữa.

- Nếu đã nói thế thì... hay chị đặt tên cho em đi.

- Ơ... à... Hay gọi em là Du đi. Có nghĩa là một loại giai điệu đấy.

- Em thích lắm ạ. Thế tên May thì nghĩa là gì ?

- Chị... không biết. Du dám chọc chị hả ? - May vừa nói vừa vỗ vai cậu.

Suốt những ngày sau đó, hôm nào cậu cũng đến chơi với May. Cậu làm cho bản thân cô thấy rất vui và dường như đã quen dần hơn với cuộc sống ở đây rồi. Du chính là một người bạn mới, một cậu con trai đầu tiên cô thân thiết kể từ khi đến đây, cảm giác thật sự rất đặc biệt.

Nhưng người và hồn ma trở thành bạn, có thể không?

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Lời Tỏ Tình Của Du & Câu Trả Lời Từ Cô Gái Nhỏ

Một ngày kia, sau khi tan học, đang đi về thì Du từ phía sau đi đến, bịt mắt cô lại :

- Thôi nào Du, chị suýt ngã rồi này - May nhận ra cậu nhờ đôi bàn tay lạnh ấy.

- Chị đi học về rồi đấy à ? - Du vừa nói vừa đi vòng ra phía trước.

- Ừ, sao hôm nay em ra đây sớm thế ?

- À... Em có chuyện muốn nói với chị đấy.

- Là chuyện gì thế nhóc ?

- Chà... Ngại thật đấy. Chị bình tĩnh nhé ! Em muốn nói rằng em... Em thích chị !

May lặng người sau câu nói đó của Du. Vì nó quá bất ngờ :

- Sao cơ ? Sao em lại nói thế ?

- Ờ... Chị không thích điều đó à ?

- Trước giờ chị chỉ nghĩ em là bạn thân. Với lại em còn nhỏ tuổi hơn chị nữa mà...

Bản thân May không hiểu sao câu nói đó lại vượt ra khỏi miệng mình, cứ như vô thức.

- Nhưng... Em...

- Đừng nói chuyện này nữa được không ? - May hơi giận.

- Được ! Nếu như chị muốn, em sẽ không làm phiền chị nữa - Du nói và bỏ đi đầu mất.

- Du ! Du ! - May gọi nhưng không còn kịp nữa, cậu đã đi mất rồi.

Suốt buổi chiều hôm ấy, May cứ ngồi lì trên giường suy nghĩ vẩn vơ. Thực lòng mà nói thì cô đang rất buồn. Có lẽ bản thân vừa nói gì đó làm tổn thương Du mất rồi.

- May này, đi cắm trại với lớp không ? - Có tiếng Lam vọng lên.

- Thôi không đi đâu, tớ còn nhiều bài tập lắm. - May uể oải đáp.

- Vậy thôi bọn tớ đi nhé. Cậu ở lại một mình nhớ cẩn thận đấy.

- Tớ biết rồi, các cậu đi chơi vui vẻ nha !

Chỉ còn một mình, May lại thả dòng suy nghĩ với một mớ câu hỏi không thể nào hỗn độn hơn :

- "Sao mình lại nói như thế chứ ? Từ chối vì Du nhỏ tuổi hơn mình ? Hay là do mình không đủ can đảm để tiến đến với một hồn ma ? Hay là còn lý do nào khác ?"

Liên tiếp những ngày sau đó, cô không còn thấy Du xuất hiện nữa. Cậu còn giận sao? Nghĩ đến điều đó làm cô thấy buồn kinh khủng. Biết sao được, lúc ấy May lỡ làm tổn thương người ta bằng việc nói ra những lời vô tình ấy rồi. Chẳng trách sao Du lại bỏ đi, chắc là cậu cũng buồn lắm. Lại ngồi trên giường, hình như có phần hơi nhớ cậu thì phải. Bình thường những lúc thế này, Du sẽ bất ngờ xuất hiện và dọa cô một trận hết hồn rồi. Thú thật, những lúc đó có đôi khi May rất ư là bực mình, có lúc lại cười

thâm trong bụng. Nhưng dù thế nào thì cô cũng sẽ bày ra bộ mặt giận dữ để Du xuống nước xin lỗi trước. Còn bây giờ, dầu có muốn thì vẫn không có ai làm cô bất ngờ như trước nữa.

Chẳng lẽ cô và cậu, không còn cơ hội gặp lại nhau sao chứ ?

Tập tễnh đi trên đường, chột khóe mắt của bỗng May cay xè đi :

- Về với chị đi, Du ơi !

Bỗng trời mưa, dòng nước mưa như hoà vào dòng cảm xúc của cô lúc này. May khóc nức nở. Mưa mỗi lúc một to, cô gái nhỏ ngã ra đường và tiếp tục khóc. Toàn thân ướt đẫm vì thứ nước mưa vô tình ấy cứ liên tục xối lên người cô, May ngất lịm đi vì lạnh. Cô đâu hay biết rằng lúc này đây, mình đã được nhắc bỗng lên nhẹ nhàng và nằm gọn trong lòng của ai đó.

****

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Chương 7: Câu Trả Lời Từ Cô Gái Nhỏ

Không biết May đã thiệp đi bao lâu nữa. Đến lúc tỉnh dậy thì cô bỗng giật bản người ra khi thấy có một đôi mắt cứ ghì sát vào mặt mình, trừng to :

- Du ! Là em đó sao ? - May vui sướng reo lên khi nhận ra đó là đôi mắt của Du.

- Chị tỉnh rồi à ?

- Chị ngất đi bao lâu rồi nhỉ ?

- Hai ngày ! - Du đáp gọn lỏn.

- Thôi đừng nói bằng giọng điệu lạnh lùng đó nữa mà Du...

- À... Ừm... Chị Thanh và Lam đã chăm sóc cho chị đấy !

- Em đang gạt chị ! Hai người họ đi cắm trại rồi. Không về sớm vậy đâu !

- Ờ... Thì...

- Là em chăm sóc chị. Đúng không ?

- Đã vậy thì sao ?

- Điều đó chứng tỏ rằng em đã không còn giận chị nữa ! - May nói và vòng tay ôm lấy cổ Du.

Cái ôm bất ngờ, khiến Du giật mình suýt ngã :

- Thôi nào chị, người em lạnh lắm. Chị sẽ lại cảm mất.

- Thì sao nào ? Chị thích mà!

- Chị vừa nói gì thế ?

- Chị muốn nói rằng : chị... khát nước quá !

- Trời ạ ! - Du nói và lùi lại để cô có thể với tay ra lấy cốc nước.

- Hai ngày nay chị làm em lo chết đi được. Ai mà lại dầm mưa bao giờ ?

- Tại em không ra chơi với chị đấy. Chị nghĩ chỉ có cách đó mới làm em xuất hiện thôi...

- Ôi trời, đúng là ngốc mà. - Du nhéo mũi cô - Làm ơn đừng tái diễn việc này nữa được không ?

- Không ! Chị sẽ còn làm nữa đấy.

- Sao cơ ?

- Cho đến khi nào em không rời bỏ chị nữa thì thôi.

- Ờ... Vậy là chị...

- Uhm, chị nghĩ rồi. Dù em có là gì đi nữa cũng không quan trọng. Miễn sao chúng ta cảm thấy vui khi ở bên nhau là được rồi, Du nhỉ ?

- Chị May... - Du nắm chặt lấy tay cô.

Cuối cùng, May cũng đã tìm được lý do cho việc mình đã từ chối Du hôm đó. Tất cả là vì May sợ rằng người và ma là hai thế giới khác nhau, làm sao mà có kết quả được? Nhưng nhìn lại thời gian qua đã chứng minh cho May thấy một điều : chẳng phải cô đã cảm thấy rất vui và thoải mái mỗi lần ở cạnh cậu ấy hay sao?

Tối đó, Du lại vào thăm cô qua lối cửa sổ. Cô chợt nhớ đến điều gì đó, khẽ cười :

- Em đã quen với việc vào đây qua cửa sổ rồi chứ nhỉ?

- Hai lần rồi nên cũng có chút kinh nghiệm.

- Hai lần?

- Lần đầu tiên hình như cách đây tầm hai tháng rồi thì phải. - Du vò vò mái tóc như muốn nhớ ra điều gì đó.

- Ờ... Vậy lúc chị vừa đến đây, bóng người ngoài cửa sổ lần đó là em sao?

- Ừ. Em đứng ngoài đấy nhìn chị suốt đêm luôn đó.

- Đáng ghét ! Em có biết dáng chị khi ngủ trông xấu lắm không? Vậy mà còn...

May ôm mặt xấu hổ, nhỏ nhẹ mãi cậu mới có thể gỡ được bàn tay cô xuống, mỉm cười :

- Không xấu ! Rất xinh. Chị May lúc nào cũng dễ thương hết nha.

- Du xấu tính !

- Mà chắc có lẽ em đã thích May từ cái lần đó chẳng? - Du bỗng thù người ra, nét mặt lộ rõ vẻ suy tư.

- O... Ngắm dáng ngủ mà thích luôn à?

- Cũng có thể là trước đó nữa đấy !

- Rốt cuộc là từ lúc nào? - Dáng điệu mập mờ của cậu khiến May nổi cáu.

- Ai mà biết được ? Tình cảm mà, làm sao mà biết lúc nào nó tới đâu !

May đành chịu thua trước cái lý lẽ "vô cùng hợp lý" đó, vỗ vỗ bàn tay tỏ ra vẻ tán đồng. Vậy là mọi chuyện cuối cùng cũng qua, kết quả khá là mỹ mãn. Dù May không biết chính xác mình nên vui hay buồn bởi vì : cô đang là bạn gái của một hồn ma, chỉ mình cô thấy, mình cô cảm nhận. Chẳng ai biết đến sự tồn tại của Du nên việc ăn nói hàng ngày cô càng phải thêm chú ý, bởi vì nếu không khéo, mọi người sẽ nghĩ rằng cô đang bị bệnh tự kỉ nên cứ nói chuyện một mình suốt thôi. Miệng đời nó độc như thế đấy !

*

Trò chuyện mãi đến gần khuya, Du mới đứng dậy nói :

- Thôi em đi May nhé ! Không khéo hai chị kia mà về bất ngờ thì khổ. Họ sẽ hét lên khi thấy chị đang ngồi nói chuyện với một con ma đấy.

- Em lại thế nữa...

- Vậy nhé ! Chị ngủ sớm đi. Tạm biệt ! - Du nói rồi đi ra ngoài theo lối cửa sổ.

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Du Đã - Từng - Trưởng - Thành ?

Hôm sau , May dậy sớm để đi học. Không ngờ rằng Du đã đứng sẵn trước cổng để đón cô đi.

- Em đúng giờ đấy !

- Vì hôm nay chị phải kiểm tra mà , đúng không?

- Ờ... Sao em biết?

- Vì tối qua, vô tình em nghe được hai chị kia nói chuyện, hình như là bài kiểm tra chất lượng thì phải !

- Ừ, trường mới. Không biết có khó không ? Chị lo quá đi.

Lúc May đang làm bài trong lớp, chốc chốc cô lại nhìn ra cửa sổ - nơi cô có thể thấy Du luôn đứng nhìn vào đây. Cậu vầy vầy bàn tay và làm những hành động để cổ vũ May. Có lúc đã khiến cô cười suýt bật ra thành tiếng.

Buổi kiểm tra kết thúc với việc May chạy ra ôm chầm lấy cậu, mừng rỡ :

- Chị làm được rồi, Du ơi !

- Em biết mà - Du cười - Tặng chị này ! - Cậu đưa cho May một đóa hoa màu tím rất đẹp.

- Oải hương à ? Sao em biết chị thích nó ?

- Vì mái tóc chị có mùi hương này mà. Nhưng chỉ là hoa dại thôi, em hái nó bên bờ suối.

- Chị thích lắm. - May đưa bó hoa lên cánh mũi, cố gắng ngửi thật lâu như để ghi nhớ lại mùi hương đặc biệt ấy, rồi cô ôm bó hoa hoang dại vào lòng. - Cảm ơn Du !

- Ngày mai chị đi chơi với em nhé ? - Du nháy mắt và nở một nụ cười cực đáng yêu.

Thế là May dành cả buổi tối để chuẩn bị đồ đạc cho chuyến đi lần này. Tất cả được cô xếp vào chiếc ba lô nhỏ.

- Để tớ đoán xem, cậu đi dã ngoại hả ? - Cô bạn Thanh cười, nói.

- Thế cho tớ đi cùng với được không ? - Lam cũng nói thêm vào.

- Cậu này, người ta là sắp đi chơi với bạn trai đấy - Thanh nói rồi quay sang May - Phải vậy không, May ?

- Các cậu đừng chọc tớ nữa mà. - Gò má cô bỗng đỏ ửng lên, thật ngại cảm.

- Vậy là đúng rồi nhé ! Ngày mai tớ và Lam sẽ phục thù xem chàng đó là ai...

Và họ cùng đi ngủ sau đó. Nhưng rồi May lại chẳng thể nào ngủ ngay được, tâm trạng cô đặc biệt vui và hồi hộp vô cùng. Ngày mai đây, sẽ là ngày hẹn hò đầu tiên của mình - hẹn hò với một hồn ma.

*

Sáng hôm sau, cô mang balô ra khỏi phòng, lại thấy Du đã đứng đợi sẵn ở ngoài sân :

- Đến sớm nhỉ ?

- Vì em đã đợi ở đây từ tối qua mà. - Du bình thản trả lời.

- Sao cơ ? - May tròn mắt nhìn cậu.

Hai cô bạn tò mò kia thì háo hức đứng trong phòng nhìn ra, nhưng tuyệt nhiên chỉ thấy May đi một mình :

- Sao ? Đi đã ngoài một mình thôi á ? Bạn trai đâu ?

*

- Này, chị định đi bộ thế này mãi sao ? - Du hỏi khi đã đi được một quãng đường khá xa ký túc xá.

- Chứ chị biết làm gì đây ?

- Đứng yên đây đợi em một tí nha. - Du nói và bỏ đi đâu mất.

- Ờ...

Lát sau, May thấy một chiếc BMW từ xa chạy đến và vừa vặn phanh lại ngay chỗ cô đang đứng. Lớp kính cường lực màu đen từ từ được hạ xuống, May ngạc nhiên khi thấy một người đeo chiếc kính đen đang ngồi ở hàng ghế lái :

- Ờ... Đây là...

- Em đây. Chị không nhận ra à ? - Du tháo chiếc kính đen ra, nháy mắt nhìn cô.

- Xe của em sao?

- Ừ, mời chị lên xe ! - Du bước xuống và mở cửa cho cô.

Trông Du lúc này khác quá. Cậu thật đẹp với cặp kính mát kia và ra vẻ người lớn hơn trước rất nhiều. May cảm nhận được một điều gì đó thật ấm áp, thật yên bình khi ở bên cậu lúc này.

- Làm gì mà chị nhìn em ghê thế ? - Du cười lên khi bắt gặp cô đang chăm chú nhìn mình.

- Ờ... Không ! Tại thấy Du lạ hơn mọi ngày thôi.

- May thích em trong bộ dạng này chứ ?

- Ừ, thích lắm. Nhìn rất ư là men-ly. Chuẩn ! - May đưa ngón tay cái lên, tỏ vẻ tán đồng.

Du cười, khẽ nhéo nhẹ mũi cô rồi rồ ga phóng xe đi thật nhanh, thật nhanh hơn nữa. Dường như, cậu là người rất đam mê tốc độ thì phải?

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Bãi Biển Chỉ Có Hai Người

Dường như Du đưa cô ra khỏi khu trường học rồi. Qua cả khu phố lớn ồn ào, tấp nập của thành phố ngàn hoa. Đến một bãi biển vắng lặng, Du phanh xe lại, nói:

- Đến rồi.

- Oa, đẹp quá ! - May mở cửa xe chạy ngay ra ngoài.

Cả hai cùng nhau nô đùa trên bờ biển. Bãi biển trong xanh, dịu mát đến vô cùng như thể hôm nay là dành riêng cho họ vậy.

Chiều đến, khi chơi đùa đã thấm mệt, May và cậu cùng ngồi xuống ngắm hoàng hôn :

- Chị thích nơi này chứ ?

- Ừ.

- Trông chị đáng yêu quá. Lúc này càng dễ thương hơn. - Du cười.

- Em lại thế nữa...

- Thế không nói vậy nữa ! À mà... Chị thích điều gì ở đây ?

- Mây ! Những đám mây hoàng hôn trên kia thật đẹp. - May ngược nhìn lên cao.

- Thế thì nằm xuống đây ! Chứ nhìn như vậy thì mới chết. - Du nói và chỉ vào chân cậu.

- Có được không đấy ?

- Không muốn thì thôi vậy. - Du lảng đi.

- Ở... thì... để chân như như thế thì làm sao mà nằm được ? - May thật xấu hổ, quay mặt đi.

- Thì này ! - Du duỗi thẳng chân ra.

May nằm xuống thật. Phải nói là lấy hết can đảm mới có thể hành động như thế. Và rồi, May ngẩng nhìn những đám mây trên cao kia. Có lúc, cô khẽ nhắm mắt lại khi có bàn tay Du chọt vuốt tóc cô. Dịu dàng.

- Du ơi...

- Gì đó chị ?

- Em như thế này bao lâu rồi ?

- Hai năm hơn rồi ạ.

- Thế sao em không đi ? Ý chị là đi hoá kiếp ấy.

- Em cũng đã từng đi. Nhưng em còn vướng một số chuyện gút mắc ở đây. Chưa giải quyết hết thì chưa đến thời điểm để hoá kiếp chị à.

- Thế có gọi là may mắn không nhỉ ?

- Có thể. Biết đâu em lại có cơ hội gặp được một người khiến em ở lại thì sao ?

- Thế đã gặp chưa ?

- Rồi ! Em đã gặp một cô gái rất dễ thương nha. Người đó không hề sợ khi biết em là ma luôn đấy.

- À... Vậy hả ?

- Trái lại, cô ấy còn cho em một cảm giác rất an toàn, chị ạ !

Đang nói, Du bỗng im lặng nhìn xuống May :

- Sao mà chị nhìn em ghê thế ? Em nói có gì sai à ?

- O, không ! Chị có biết Du đang nói đến ai đâu nào ? - May ngây ngô đáp.

- Trời ạ, chị là đang ngốc hay giả vờ ngốc vậy ? - Du tức tối - Còn cười nữa à ? Người em nói là chị đấy !

- Sao ? Nãy giờ là em đang nói chị đó hả ?

- Chứ chị nghĩ là ai vào đây ?

May mỉm cười làm Du không thể nào giận cô được nữa rồi. Cậu nhéo nhẹ chiếc mũi nhỏ của May :

- Đáng ghét thật !

*

- Du này, nói cho chị biết em bao nhiêu tuổi rồi ?

- 15 rồi ạ. Từ đó không thay đổi nữa...

- Nhưng em biết lái xe á ?

- Chút chút thôi. Vì đây là loại xe mới nên em tập lái đến trường và mất mạng.

- Trời ạ...

- Cũng tại tính công tử, hay đua đòi của em mà ra.

- Đáng đời em, cho chừa đi !

- Chị...

- Ơ... Xin lỗi, chị lỡ lời.

Du bỗng đỡ May ngồi dậy. Cậu đứng lên và bỏ đi ra xa, May chạy theo gọi lớn :

- Này Du ! Chị xin lỗi mà.

Du vẫn lặng đi, không nói gì. Gọi mãi mà cậu vẫn không quay lại làm May cứ chạy dọc theo bờ biển. Nhưng rồi cô vấp phải một vật gì đó và ngã xuống. Du hốt hoảng chạy lại :

- May ! Chị có sao không ? - Du nhìn vào bàn chân đang chảy máu của May.

- Tại em đấy. Ai bảo đi nhanh quá làm gì ? - May đấm liên tục vào ngực Du và oà khóc.

- Tại em muốn suy nghĩ một lúc. Đau lắm sao ? - Du lo lắng hỏi.

- Để chị ngã như vậy mà nói... - May đang nói thì Du bỗng cúi xuống hút máu độc từ chân cô.

- Này, em làm gì đấy ?... Trời ! - May hoảng hốt khi thấy Du ngược mặt lên với cái miệng đầy máu.

Du nhả chỗ máu trong miệng ra ngoài và nói :

- Chiếc vỏ sò đó có độc. Không hút máu độc bỏ đi, để cho chết à ?

- Ơ...

- Ơ gì mà ơ ? Giờ biết lấy gì băng bó lại cho nó ngừng chảy máu đây ?

Du bắt đầu nhìn xung quanh rồi cậu đứng dậy, cởi chiếc áo thun đang mặc trên người ra. Sau đó dùng răng cắn và xé thành một miếng băng garô dài. Thế là cậu ngồi xuống, cẩn thận băng lại vết thương cho May.

- Ơ... - May vẫn đang há hốc mồm kinh ngạc.

- Gì mà nãy giờ cứ ngạc nhiên hoài vậy ? Nhớ bữa sau đên cho em cái áo đấy!

- À... Ừ. Được thôi. - May vẫn không biết nói gì.

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Bí Mật Của Tiểu Hồn Ma

Rồi Du bế thốc May đứng dậy và bước đi. Cô hỏi :

- Em đưa chị đi đâu thế này ?
- Im lặng ! Nên nhớ em còn giận chị đấy. - Giọng Du nghiêm nghị.
- A, chị biết rồi !

Du dừng lại trước cổng một ngôi nhà. Nó rất đẹp với mái ngói màu nâu và nước sơn màu kem trắng. Trông có vẻ khá rộng và hình như không có người.

- Đây là...
- Biệt thự nghỉ dưỡng nhà em.

Cậu bé May vào trong, ánh đèn có ở khắp nơi làm cho căn nhà thêm lộng lẫy. Du dừng ở một chiếc ghế lớn ngoài phòng khách, đặt May xuống. Và rồi cậu bỏ đi.

- Đi đâu vậy Du? - May hỏi.

Không có tiếng trả lời, cô đành ngồi yên trên ghế. Một lúc sau, Du trở lại với chậu nước trên tay.

- Gì đây ? - May ngơ ngác hỏi.
- Nước còn !

- Để làm gì ?

Trả lời cho câu hỏi của May, Du ngồi xuống và từ từ tháo miếng vải băng trên chân cô ra.

- A... A... - May khẽ run lên khi miếng gạc tẩm cồn chạm vào vết thương của cô.

- Đừng có hét lên như thế chứ ! Người gì mà nhát vậy ? - Giọng Du tuy nghiêm nghị nhưng động tác lại run run.

May cố gắng kìm chế để không phải hét lên nữa. Cô chịu đựng cho đến khi Du rửa xong vết thương và băng bó lại. Rồi cậu đứng phắt dậy, bỏ ra ngoài mà không nói gì cả.

Một hồi sau, không thấy Du quay lại, May thầm nghĩ :

"Chắc do Du còn giận nên không muốn nói chuyện với mình đây mà."

Thế rồi, May cố gắng chịu đau bước xuống đất và đi tìm Du. Đi hết phòng khách rồi đến nhà bếp mà vẫn không thấy cậu đâu. Chợt May nhận ra dáng người quen thuộc đang ngồi trên chiếc xích đu ngoài sân kia, cô tiến lại gần và vô tình nghe được :

- Mình đúng là tệ mà. Đã không bảo vệ được cho May mà còn khiến chị ấy bị thương nữa chứ.

- Du thật ngốc! - May nói và quàng tay qua cổ cậu từ phía sau.

- Ở chị! Sao chị lại ra đây? - Du ngược lên nhìn May.

- Vì em bỏ chị lại một mình. Chị sợ quá chứ sao ? - May cười.

- O... Em xin lỗi.

- Thế mà chị tưởng em còn giận chị cơ đấy. Hoá ra là trốn ra đây để tâm sự với cái xích đu này à ?

- Không ! Em không có giận chị. Chưa từng...

- Chị biết. Vì lúc này mặt em trông rất khó coi. Cứ như sắp khóc vậy.

- Ờ... Chị thấy à ?

Du không biết nói gì nữa. May đã đoán đúng. Đó là lí do tại sao Du bỏ ra đây. Cậu rất sợ May thấy mình trông bộ dạng yếu đuối đó.

- Giờ nói cho chị biết vì sao lúc chiều em lại làm vậy đi ?

- Lúc chị bảo em "Đáng đời" em thấy rất đúng. Vì sự đua đòi nên em đã lái xe khi chưa đủ tuổi. Em không đủ bình tĩnh giải quyết khi nó gặp sự cố. Cuối cùng đã đánh đổi bằng mạng sống của mình.

- Ra là vậy. Nhưng chị vẫn cảm thấy có chỗ khó hiểu nha...

- Chuyện gì ?

- Em mất đã hơn hai năm rồi. Không đến trường, cũng chẳng về nhà được. Không lẽ gia đình, bạn bè không ai nghi ngờ gì sao ?

- À. Trường thì em xin bảo lưu với lý do là đi du học lâu rồi. Em chưa kể cho chị biết rằng cứ mỗi 100 ngày, khi nguồn năng lượng trong người em có đủ, em sẽ trở lại thành người. Lúc đó em sẽ về nhà thăm ba mẹ và em gái, vờ như không có chuyện gì xảy ra.

- Sao ? Có thể trở lại thành người được ư ?

- Ừm, vị thần chủ quản linh hồn tốt lắm. Với những người còn trẻ mà bị chết oan thì ông ấy sẽ cho một đặc quyền như vậy đấy !

- Chị hiểu rồi, thật khổ thân em.
- Lúc trước là thế. Nhưng giờ có chị rồi này, em... em...
- Lại ngại ngùng nữa rồi đấy.
- Thì... Thôi, vào nhà nhé. Chắc chị cũng đói rồi phải không ? - Du cười.
- Nhắc mới nhớ, đói meo rồi đây này. Nhưng...
- Biết rồi. Chân đau chứ gì ? Thế mà cũng cố đi ra đây. Thôi để em bế chị vào !

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đêm Trong Biệt Thự

Du làm món mì Ý đơn giản và đưa cho May, như một tay đầu bếp chuyên nghiệp.

- Trông hấp dẫn quá ! Sao nỡ ăn đây ? - May chăm chú nhìn đĩa mì và nói.

- Thôi nào, chị sẽ đói đấy. Ăn đi, ăn đi... - Du khẩn khoản.

- Thế chị ăn đây...

- Có gì cũng đừng chê nhá !

May bắt đầu ăn, nhưng rồi cô khẽ nhăn mặt.

- Sao vậy ? Không ngon hờ chị ? - Du lo lắng.

May không trả lời, bày vẻ mặt càng nghiêm nghị hơn.

- Chị đừng nhăn mặt thế nữa mà, để em làm món khác cho chị nha ? - Du cầm đĩa mì định mang đi.

May chụp tay Du lại, đặt đĩa mì xuống bàn :

- Đừng ! Nó ngon lắm, chị rất thích.

- Trời. Làm em hết hồn à. Thế mà cứ tưởng...

- Du biết nấu ăn sao ?

- Biết chứ. Nhưng đã lâu rồi không nấu lại. Từ cái hôm ấy...
  - Thế mà vẫn không bị "lục nghề" ha ?
  - Chị thấy sao ? Mùi vị tuyệt chứ ?
  - Ngon lắm ! - May cuộn thật nhiều mỳ vào trong chiếc nĩa, ăn hết một lượt.
  - Chị tham ăn quá đi. - Du khẽ cười và lấy khăn giấy lau nhẹ khoé miệng còn dính chút nước sốt của May.
  - Tại chị đói ! Với lại nó ngon quá. - May xấu hổ - À mà sao em không ăn đi ?
  - Ăn cũng vậy, không ăn cũng vậy. Thôi chị ơi !
  - Sao được ? Em phải ăn một chút đi chứ. Cho chị yên tâm.
  - Thôi. Em... quên cách ăn rồi ạ ! - Du xua tay.
  - Để chị chỉ cho. Há miệng ra nào... - May cuộn mỳ vào nĩa và đưa cho cậu.
  - A... a... Ở sao nhiều quá vậy ? - Du nói như mắc nghẹn.
  - Ăn hết chỗ này cho chị.
  - Chắc tắt thở mất thôi ! Chị ác quá.
- Cuối cùng cũng xong bữa ăn đầy áp lực của May. Du thở phào nhẹ nhõm :
- Sau này chị đừng làm bảo mẫu nhé. Bọn trẻ sẽ sợ lắm đấy !
  - Em vừa nói gì đấy ?

- O, không ạ! Nào có... - Du xoa tay, bày ra vẻ mặt cực kỳ vô tội.

*

- Du này, tại sao căn nhà này lại không có người ?

- À, có một lần vì công việc của ba em nên cả nhà chuyển về đây nhưng cuối cùng lại không cần nữa.

- Eo ơi, thế là thành một căn nhà bỏ hoang à ?

- Nào có, thỉnh thoảng ba mẹ em vẫn về đây để du lịch mà. Với lại họ vẫn thường xuyên cho người đến đây để dọn dẹp sau mỗi tháng đấy !

- Ừ, ra là vậy. Khó trách nơi này lại vắng vẻ như thế.

- Ừm, mà này, tối nay chị ngủ ở đây nhé ! - Du nói và đặt May xuống một chiếc giường có đệm dày, rất rộng rãi.

- Thế còn em ? Sẽ ngủ ở đâu ?

- À... à... Bên này ! - Du chỉ tay vào chiếc ghế salon dài cách đó vài mét.
- Em sẽ canh chừng chị.

Rồi May nằm xuống, Du kéo chăn lên và đắp cho cô. Sau đó, cậu đi đến chiếc ghế salon nọ nằm xuống và tắt đèn.

- Ngủ ngon May nhé !

- Chúc em ngủ ngon...

Đến nửa đêm, May bỗng tỉnh giấc. Cô nhìn xung quanh bằng thứ ánh sáng mờ ảo từ bên ngoài hắt vào. Rồi tầm nhìn cũng rơi vào chiếc ghế salon nơi mà Du nằm kia. Nhưng nó trống trơn.

- Á... á... - May hét thất thanh.

Có tiếng gió xạc xào thổi đến. Cửa tuy không mở nhưng đèn bỗng vụt sáng.

- Có chuyện gì thế, chị May ? - Là Du.

- Em đi đâu đấy ? Chị đã không thấy em ở bên đó ? - May bật khóc.

- À, em đến phòng đọc sách. Lúc này em nằm đấy cho chị yên tâm thôi. Chứ em có ngủ được đâu. - Du ngồi xuống cạnh May.

- Nhưng... - May khóc thút thít và gục đầu vào bờ vai lạnh lẽo của Du. - Chị sợ lắm !

- Chẳng lẽ chị vẫn cảm thấy không an toàn ngay cả khi đã có em ở đây sao?

- Không phải vậy. Chị đã rất hết hoảng khi không thấy em...

- Ngoan, đừng khóc nữa ! Chẳng phải bây giờ em đã ở đây với chị rồi sao ?

- Được rồi, chị sẽ không sợ nữa đâu...

- Vậy bây giờ chị hãy nằm xuống và ngủ tiếp đi. Em sẽ ngồi đây canh chừng chị. - Du kê lại gối và đỡ May nằm xuống giường.

- Nhưng... em...

- Em đã nói rồi, em không có ngủ ! Có em ở đây rồi, May đừng sợ. - Du cười để cho cô yên tâm hơn.

Đèn được để sáng, May đã ngủ say. Du vẫn ngồi đấy, yên lặng ngắm nhìn vẻ đẹp của một thiên thần nhỏ đang ở bên cậu lúc này.

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Ước Mơ Nhỏ Của Du

Sáng hôm sau, May tỉnh giấc và thấy Du nằm gục bên giường. Chắc có lẽ vì mệt nên cậu đã ngủ thiếp đi. Thế là May kéo chiếc áo khoác của mình lại và đắp cho cậu.

- Vậy mà bảo rằng không biết ngủ là gì cơ đấy ! - May cười - Dáng ngủ trông cũng đáng yêu quá đi chứ !

May đưa bàn tay lên định vuốt tóc Du. Nhưng cậu bỗng thức dậy làm May rụt tay lại, giật mình.

- Chị làm gì đấy ? - Du hỏi - Chiếc áo này là sao ?

- Chị... à... chỉ là...

- Sợ em lạnh hử ? Em đã lạnh sẵn rồi mà.

- Thế sao em bảo rằng bản thân sẽ không ngủ ? Em đã ngủ rồi đấy thôi. - May nói và cảm thấy Du có gì đó không bình thường.

- Ủ ha. Sao lạ vậy ? - Cậu cũng bắt đầu ngạc nhiên - May ơi, hôm nay là ngày mấy ?

- 20, sao ?

- Cầm tay em đi này !

- Ơ...

- Ấm lắm đúng không ?

- Có nghĩa là... - May trở mắt nhìn.

- 100 ngày, thời khắc đó lại đến. Bây giờ em đang là con người đấy. - Du mừng rỡ.

- Đúng rồi ! Chỉ có con người cơ thể mới ấm và biết ngủ thôi.

Du bỗng đặt tay lên vai May, giọng nghiêm nghị :

- Chị này...

- Sao thế Du ?

- Cho phép em... ôm chị nhé ?

May im lặng không đáp làm nét mặt Du thoáng có chút buồn. Nhưng rồi, thật bất ngờ, May quàng lấy cổ cậu thật chặt. Du có vẻ rất bối rối, cậu lấy hết can đảm đưa tay ôm lấy cô.

- Giờ em còn không sợ rằng mình sẽ làm cho chị bị lạnh nữa rồi. - Du gục cằm vào vai May, thủ thủ.

- Không lạnh, ở bên em tuyệt đối sẽ không lạnh, Du biết không ?

*

- May này...

- Sao ?

- Chị sẽ cùng em làm một số việc chứ ?

- Việc gì thế Du ?

- Chị chỉ cần đi theo em thôi. Đến những nơi em sẽ đến.

May khẽ gật đầu. Thế là cô được Du bế ra xe.

- Mình đi đâu thế ?

- Nơi mà em sẽ đến đầu tiên những lúc thế này.

- Ở đâu mà trông có vẻ quan trọng với em thế nhỉ ?

- Suyt. Không nói đâu nha.

- Đáng ghét !

Du lúc nào cũng vậy, một khi đã muốn giữ bí mật rồi thì cho dù có ép thế nào thì cậu cũng chẳng hề nói. Biết là vô tác dụng, May bày ra vẻ mặt tức tối không thèm nhìn Du nữa. Cứ thế không khí trong xe trở nên hỗn loạn, Du cứ cười toe toét mặc cho cô cứ đánh đấm liên tục vào tay mình.

*

Rồi xe cậu dừng lại trước cổng một ngôi nhà :

- Đến rồi ! Đây là nhà em.

- Hả ? Sao em lại đến đây ? - May giật mình, quên mất là mình đang giận Du.

- Về thăm mẹ em. Với lại em cũng muốn giới thiệu người quan trọng của em cho bà.

- Nhưng...

- Chị yên tâm. Em sẽ nói chị là bạn của em mà.

Rồi một người phụ nữ trung niên ra mở cửa. Trông bà ấy thật hiền lành và phúc hậu.

- Mẹ ! Mẹ ơi ! - Du chạy đến ôm bà ấy.

- Nam Phong ! Con về rồi đấy à ? - Bà quay sang May - Cô bé này là ai thế con ?

- À, đây là May. Chị ấy là...

- Dạ, cháu là bạn gái của Nam Phong ạ. - May bỗng cắt ngang câu nói của cậu.

Phản ứng của Du là giật mình, há hốc mồm kinh ngạc khi nghe câu nói vừa rồi của cô. Còn mẹ cậu, vẻ mặt bà ấy thật vui khi nghe vậy. Bà ôm lấy May :

- Ôi, ta rất vui khi nghe điều đó.

Tiếp theo đó là một bầu không khí rất vui vẻ, ấm áp của một gia đình nhỏ. Mẹ của cậu rất quý May, cô gái nhỏ đã chấp nhận ở bên con trai bà.

*

Tối đó, Du vội vã chạy vào phòng gọi May :

- Chị ! Chị !

May đang đọc sách một cách say mê, không trả lời. Thái độ này làm Du tức tối :

- Chị ơi... Chị à... Nhìn em một cái đi chứ !

- Gì vậy Du ? Chị đang đọc sách mà, nó hay quá ! - May lơ đãng đáp.

- Sao lúc sáng chị lại nói như thế chứ ?

- Chị đã nói gì nhỉ ?
- Đừng bảo là đã quên rồi nha ?
- À... Chuyện chị nói chị là bạn gái của em đó à ?
- Sao chị lại thay đổi như vậy nhỉ ?
- Em không thích điều đó ư ?
- Không phải ! Nhưng... chị đã từng nói...
- Thì bây giờ chị đổi ý rồi. Em không thấy mẹ em đang rất vui đấy sao ?
- Đúng, lần này là nhờ chị cả đấy !

*

- Mà này, em tên là Nam Phong. Sao lại bảo rằng mình không có tên ?
- Thì chết rồi tên cũng chết theo luôn chứ sao ?
- Em đùa chị hả ? - May hét lên và ném chiếc gối về phía cậu.
- Oái. - Du tránh đi. - Mà gọi là Du như thế này cũng hay mà. Một loại giai điệu đấy !

Mặc cho May đang cựa quậy, Du cũng bình thản ôm chặt lấy cô cười ngây ngất. Hạnh phúc đôi khi đơn giản chỉ là những lúc này đây.

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Hạnh Phúc Đôi Khi Thật Giản Đơn

Bỗng có tiếng gõ cửa, là mẹ Du. Tay bà đang cầm một chậu nước nhỏ, bà ân cần nói :

- Phong này, đây là nước cồn. Hãy sát trùng vết thương ở chân con bé nhé. Không khéo sẽ lâu lành lắm đấy !

- Vâng, con biết rồi !

- Cảm ơn bác ạ !

Sau khi được Du băng bó vết thương lại, May như nhớ ra điều gì đó, liền khẽ lay Du:

- Này, Du !

- Sao chị ?

- Tối nay chị phải ngủ một mình à ? - Cô rùng mình.

- Chứ không lẽ em phải canh chừng chị nữa sao ? - Du cười.

- Chị biết ! Không thể để em canh chị mãi được. Bây giờ em cũng cần ngủ mà.

- Thế thì ngủ chung đi ! - Du thở nhien.

- Hà ? Sao ? - May giật mình.

- Chị làm như em sẽ ăn thịt chị không bằng ấy.

- Không phải... tại... chị...

- Thôi nào, chị cứ nằm ở phía trong này, một hàng gối sẽ được kê ở đây. Còn em nằm sát ngoài đó ! - Du nói và bắt đầu xếp gối ra giường.

- Xếp như vậy chật lắm á ! Em cứ nằm sát ngoài đó là được rồi. - May cười và nằm xuống.

Còn Du, cậu cũng nằm ở phía ngoài. Đôi tay khoanh trước ngực và bắt đầu ngủ.

Một lúc sau, đang lúc ngon giấc thì Du bỗng giật mình tỉnh giấc vì có một cảm giác tương tức ở bụng. Có vật gì đó đặt lên thật nặng - là tay của May. Cô thì vẫn ngủ say và tưởng Du là một chiếc gối ấm áp nên đã ôm lấy cậu. Và rồi May ghé sát vào người Du, đầu cô lặng lẽ nằm trên ngực cậu như một điểm tựa yên bình. Cậu cảm nhận được mùi hoa Oải hương trên tóc May. Nét mặt không giấu nổi tâm tư liền khẽ mỉm cười, rồi bàn tay cậu mãi mân mê mái tóc mượt mà ấy mà ngủ đi lúc nào không biết.

Rồi mẹ Du đi ngang qua, thấy cửa phòng khép hờ nên bà nhìn vào. Một nụ cười bất giác hiện trên môi người mẹ hiền lành ấy. Thế là bà lặng lẽ tắt đèn rồi đóng cửa phòng lại :

- Chúc hai đứa ngủ ngon !

*

Sáng hôm sau...

- Á... á...

May hét lên thất thanh vì sau khi thức dậy cô mới nhận ra rằng Du đang ôm mình chặt cứng. Đến nỗi một chút không gian trở mình cũng tước đoạt

hết của May. Điều làm cô tức điên lên là tên Du đáng ghét vẫn đang ngủ rất ngon lành.

- Du, dậy ngay cho chị ! - May vỗ vỗ vào má cậu.

Du từ từ mở đôi mắt đang ngái ngủ ra, uể oải đáp :

- Gì vậy chị ? Còn sớm mà...

- Em hãy xem mình đang làm gì đây ?

Cậu đảo mắt nhìn một lượt xung quanh. Sau đó thì siết chặt May hơn nữa, thân nhiên nói :

- Thì ôm chị ngủ. Sao ? Vẫn chưa đủ chặt à ?

- Chị giết chết em bây giờ, không có giỡn nha. Mau buông ra ! - May cố gắng kéo tay cậu ra khỏi người mình, nhưng vô dụng.

- Không thích như thế này sao ? - Du cười và thả lỏng tay ra - Vậy thôi, tha cho chị đấy !

- Đồ xấu tính ! Đồ đáng ghét ! Đồ hâm !

May tuôn ra một tràng và nhảy xuống giường, đang lúc định chạy ra ngoài thì vừa vịn va vào người mẹ cậu :

- Hai đứa dậy rồi sao ?

- Ở... bác... Con... - May luống cuống như gà mắc dây chun. - Chào bác buổi sáng ạ !

- Mẹ, chị ấy chủ động ôm con trước thế mà sáng ra lại đổ thừa cho con đấy ! - Du bày ra vẻ mặt oan ức cực kỳ.

- Em có thôi đi không ? Còn nói nữa ! - May tức tối lườm sang Du.

- Thôi nào hai đứa. - Mẹ cậu suýt bật cười - Cùng xuống ăn sáng đi. Bỏ qua hết, được không ?

- Mẹ xem con bị oan thế mà ! - Du nói như ấm ức.

- Phong đừng chọc con bé nữa nghe không ? Mẹ đánh đòn con bây giờ đấy !

*

Một nhà ba người cùng trải qua bữa sáng ấm cúng, vui vẻ. Nhưng cuộc vui nào rồi cũng đến lúc tàn, dù rất muốn nhưng Du không thể ở lại đây lâu được. Bởi vì cậu sợ mẹ mình sẽ phát hiện ra sự thật đau lòng này mất.

- Lần nào con cũng về đây có một ngày thế ? Mẹ buồn lắm ! - Mẹ cậu tiễn hai người ra xe.

- Xin lỗi mẹ ! Vì con... con phải đi học nữa mà !

- Bác đừng buồn nhé. Chúng cháu sẽ thường về đây chơi mà ! - May ôm chầm lấy mẹ cậu.

- Tiếc thật, lần này ba con thì đi công tác nên mẹ không có dịp giới thiệu May với ông ấy rồi.

- Thôi mà mẹ. Để lần sau cũng được mà. Còn nhiều cơ hội lắm !

Rồi May cùng cậu lên xe, bà đứng nhìn chiếc xe xa dần rồi khuất hẳn.

- Nam Phong, ta rất vui. Nhưng con còn định lừa dối mẹ mình đến khi nào nữa chứ ?

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 14: "Nhân Tình" Của May Lộ Diện

Du vừa lái xe vừa vu vơ hát. Những giai điệu chẳng có trật tự cứ thế được cất lên. May ngoài việc còn hơi tức về sự việc lúc sáng thì cô thấy Du lúc nào cũng đáng yêu.

- Vẫn còn giận em à ?

- Không có...

- Thế sao không nói chuyện ?

- Biết nói gì đây ?

- Chị biết không ? Chỉ cần được ôm chị thôi, với em đó quả là một ước mơ thật xa xỉ.

Câu nói đó làm May giật mình, ý Du là bản thân cậu sẽ trở nên thật vô dụng khi là một hồn ma. Đúng thật là cô đã sai khi cứ mãi giận Du như vậy. Ban đầu chỉ định chọc cậu một chút thôi, ai ngờ cậu trả đũa lại quá hay. Thế là giận. Chứ thật ra, lúc nhận ra có đôi bàn tay đang ôm mình chặt như thế, có ai biết được May đã hạnh phúc biết chừng nào ?

- Xin lỗi May, đừng giận em nữa nhé ! - Du lại nói, câu nói đó đã cắt ngang mạch suy nghĩ của cô.

Không hiểu sao May lại trả lời bằng hành động : ôm Du. Một cái ôm vừa đủ để cậu giật mình, suýt chút nữa thì lạc tay lái.

- Chị làm gì đấy ?
- Đừng nói xin lỗi mà. Chị đã sai khi cứ trẻ con mãi như thế.
- Chị hiểu là được rồi. Đừng ép mình phải làm vậy. - Du nhìn cô và mỉm cười.
- Ngay cả khi chị cảm thấy thích thú với nó sao ?
- Sao cơ ? Chị vừa nói gì ?
- Tập trung lái xe đi nào. Đừng hỏi mãi thế chứ !
- Sao lại lảng đi như vậy nhỉ ? - Du vỗ nhẹ vào lưng cô mỉm cười.

*

- Giờ chúng ta sẽ đi đâu tiếp theo ?
- Về ký túc xá của chị. Giờ thì chị có thể làm sáng tỏ việc lúc trước chỉ đi ra ngoài có một mình rồi đấy ! - Du nháy mắt.
- Ừ, phải ha.

Và rồi chiếc xe dừng lại trước cổng ký túc xá. Thanh và Lam đi ra giúp dìu cô xuống xe.

- Em chào hai chị ! - Du bước ra.
- Chào cậu ! - Thanh nói và nhìn sang May - Mọi chuyện là vậy phải không ?

Lúc May đang lúng túng không biết nói gì thì Du bẽn lẽn:

- Em đưa chị May về đây. Phiền hai chị chăm sóc chị ấy nhé !

- Cậu trông May làm sao mà để cậu ấy bị thành ra thế này hở ? - Lam chọc.

- Vâng, xin lỗi ạ ! - Rồi cậu quay sang May - Chị chắc là sẽ ổn chứ ?

- Uhm, được mà. Em về đi ! - May xua tay.

- Vậy thì em về nhé ! Tạm biệt. - Du đeo lại chiếc kính và đi ra xe.

- Tạm biệt cậu nhóc !

Hai cô bạn dìu May vào, vừa đi vừa chọc :

- Tớ không nghĩ là cậu lại thích các nhóc nhỏ tuổi.

- Trông đẹp trai đấy chứ.

- Còn có vẻ rất kinh tế nữa.

- Các cậu đừng chọc tớ thế mà !

- Xem kìa, xấu hổ rồi nha !

Họ nói Du đẹp trai, ở chỗ nào nhỉ ? May không biết và có suy nghĩ mãi cũng không biết, là cậu đẹp thật ư? Có lẽ là do ngắm nhiều thành quen, đến nỗi May đã không còn nhận ra rằng cậu đặc biệt ở điểm nào nữa ?

Sẽ ra sao khi mọi người biết được, người mà họ đã khen không tiếc lời kia, thực chất là một hồn ma, không hơn không kém ?

*

Hôm nay là lần đầu tiên May được Du đưa đi học bằng xe hơi ở đây. Ánh mắt của toàn trường dán vào May khi thấy Du bước ra từ chiếc xe sang trọng ấy. Cậu định bế May vào lớp nhưng cô lại xấu hổ :

- Mọi người đang nhìn đấy ! Chị ổn rồi, có thể đi được mà.

- Chị chắc chứ ?

May bước xuống thật chậm với cái chân vẫn còn đau. Những cô bạn nữ sinh tốt bụng đi ra giúp một tay dìu cô vào lớp.

Thế là mọi người bao quanh lại hỏi thăm May và hỏi về Du. Tất cả họ dường như rất hứng thú với chuyện của cô nữ sinh dễ thương này. Cô cảm thấy rất ngại, chẳng biết trả lời làm sao. Bỗng có tiếng đập bàn từ cuối lớp :

- Này ! Các cậu sao cứ thích hỏi về chuyện riêng tư của người khác thế ?

- Là giọng của một bạn nam.

- Nè, lớp trưởng Minh An ! Bọn tớ chỉ muốn quan tâm cậu ấy một tí thôi mà. - Một bạn nữ nói - Đâu liên quan gì đến cậu ?

- Nhưng tớ thấy các cậu hỏi quá xa rồi đấy !

- Thôi nào mọi người ! Cho tớ xin đi. Chúng ta cùng là bạn với nhau cả mà ! - May lên tiếng can ngăn.

Mọi người không muốn làm cô khó xử nên ai nấy đều trở về chỗ ngồi của mình. Giờ học cũng bắt đầu sau đó.

Lớp trưởng? May nghĩ con người này sao mà khó gần quá đi !

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Lớp Trưởng Minh An - Chia Tay

Giờ ăn trưa, May ngồi một mình vì sợ ảnh hưởng đến các bạn khác, ngộ nhỡ lại cãi nhau. Đang ăn thì có một nhóm nam sinh kéo đến, buông lời chọc ghẹo :

- May dễ thương quá ! Cho bọn tớ ngồi cùng nhé ?
- Nếu các cậu ngồi đây chỉ để ăn thì tớ sẵn lòng. - May có chút khó chịu.
- Ờ kìa, sao cáu gắt vậy ? Bọn này còn định rủ May đi chơi cùng sau giờ tan học nữa kia !
- Xin lỗi nhé ! Tớ không rảnh.
- Không rảnh là thế nào ? Chẳng phải bây giờ cậu đang ngồi không đó sao ? - Một nam sinh kéo tay May.
- Nay, đừng gây sự nhé ! Buông tay ra !

May bị kéo ra khỏi chỗ ngồi sau đó. Những người xung quanh lần lượt nhìn về phía cô nữ sinh mà không ai can thiệp. Bởi vì ai cũng biết, nhóm nam sinh này rất có máu mặt trong trường.

- Bọn côn đồ nhãi ranh các người có bỏ tay bạn ấy ra không hả ? - Một người đi đến và đánh vào tên đang lôi kéo May một cú như trời giáng.

- Thì ra là lớp trưởng Minh An đây mà. Mà dám đánh tao sao ?

- Bắt nạt bạn nữ, các người không thấy xấu hổ à ?

Mọi người càng lúc càng chú ý nhiều hơn khi thấy một người trong số họ sấn tới, túm lấy cổ áo Minh An, trừng mắt :

- Mà...

- Sao hả ? Khôn hồn thì rút khỏi đây đi ! Giám thị sắp đến rồi đấy. Tới lúc đó không biết hậu quả sẽ như thế nào đâu.

Minh An nhẹ nhàng gỡ bỏ bàn tay ấy ra khỏi áo mình như một lời thách thức. Hành động này đã khiến nam sinh nọ tức tối :

- Được lắm ! Chờ đấy. Đi tụi bây !

Mọi người tản dần ra, lý do mà đám nam sinh kia dễ dàng rút đi không gì khác hơn là họ sợ gặp phiền phức với giám thị của trường.

- Này, cậu có sao không May ?

- Không sao, cảm ơn An nhé !

- Hay để tớ đưa May về lớp nha ? Chân cậu...

- Ờ... Không cần đâu ! Tớ ổn mà. - May xua tay, cái tên lớp trưởng này, không nên dây dưa nhiều thì hơn.

Suốt buổi học hôm đó, cứ một lúc thì May lại thấy Minh An nhìn về phía cô. Thái độ của cậu từ trưa đến giờ rất lạ làm May khó hiểu vô cùng. Hoàn toàn không giống với lớp trưởng nóng nảy, cáu gắt khi gây nhau với nhóm bạn nữ lúc sáng kia.

*

Giờ tan học, Du đón May ở cổng trường. Cậu dìu cô từ lớp ra xe, rồi mở cửa xe đỡ cô vào. Có lẽ, lúc Minh An đứng ngoài sảnh kia đã kịp thu vào tầm mắt mình những hình ảnh ngọt ngào ấy.

- Hôm nay có đám con trai chọc ghẹo chị trong giờ ra chơi đấy !

- Chị có bị làm sao không ?

- À, may nhờ có lớp trưởng giúp, không thì chẳng biết phải đối phó sao nữa. - May cười.

- ...

- Du sao thế ? Sao không nói chuyện ?

- Không ạ, em chỉ là đang tập trung lái xe thôi. - Du nói rồi nhấn ga cho xe chạy nhanh hơn.

Mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường cho đến khi trời nhập nhoạng tối, May đi ra sân hóng gió thì thấy Du đã chờ sẵn từ lúc nào.

- Sao Du đến mà không gọi chị ?

- Em sợ chị đã ngủ rồi.

- Chưa, chị vừa chuẩn bị cặp sách thôi.

- Em ghé qua xem chân chị đã ổn chưa ?

- Được mà. Nó không còn đau nữa.

- Vậy thì tốt rồi ! À mà ngày mai chị đi học đúng không ?

- Ừ, sao em ?

- May này, em có thể đọc được suy nghĩ của người khác đấy !

- Uhm, chị biết chứ.
- Em nghĩ nên kể cho chị nghe thì hay hơn.
- Chuyện gì ? Em làm chị lo đấy !
- Có nhiều nam sinh trong trường rất thích chị...
- Nhưng chị không quan tâm đâu.
- Chị nghe em nói đã. Trong số đó có Minh An, anh ta đã yêu thầm chị từ lâu lắm rồi.
- Em nói chuyện này với chị làm gì ? Không lẽ em định bỏ rơi chị à ?
- Em chỉ muốn chị có cuộc sống tốt hơn. Chứ không phải cứ ở bên em : một tên lú ma lúc người thế này.
- Này Du, đừng nói nữa được không? Em làm chị bức đấy!
- Em...
- Vậy ý của em là muốn đi chứ gì ? - Mắt May rơm rớm - Được rồi, mình... chia tay !
- May...
- Em đi đi. Như vậy là đã đạt được ước nguyện rồi đấy.

May khóc thật rồi, hai hàng nước mắt thi nhau lăn dài trên má. Du hốt hoảng định ôm lấy May nhưng cô đã kịp đẩy ra, hét lớn :

- Không cần phải làm thế. Tôi đã bảo cậu đi rồi mà.

Rồi May chạy vào trong, Du nghe rất rõ tiếng nước nở từ cô gái nhỏ đáng thương ấy. Có lẽ cậu đã sai khi nói ra những lời vừa rồi. Du đã làm tổn

thương người mà cậu yêu nhất : May.

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Giận Nhau Là Để Hiếu Nhau

Chiếc gối đã ướt đẫm, là do nước mắt của May. Tại sao yêu nhiều như vậy mà chỉ nhận lại một điều duy nhất : sự tổn thương. May đã làm gì sai? Phải chăng lỗi là đã yêu một hồn ma quá nhiều ?

- May...

Lại tưởng tượng ra nữa rồi. Sao lúc này trong đầu May chỉ toàn là tiếng Du gọi tên cô. Tiếng gọi sao mà tha thiết, đau lòng đến thế?

- Chị May...

Không phải mơ, là thật. Tiếng gọi của Du, tiếng của một người đang đứng ngoài cửa sổ kia thẫn thức nhìn vào.

- Ra nói chuyện với em một chút đi. - Giọng Du không to không nhỏ thì thềm qua lớp cửa kính.

May quay mặt lại vào trong, không muốn nghe nữa, Du tiếp tục gõ nhẹ vào cửa kính :

- Hay là chị mở cửa sổ ra, một lúc thôi cũng được.

Điều làm Du sốt ruột hơn cả là May không hề đáp lại. Cậu chỉ nghe được tiếng khóc nức từ cô gái nhỏ. Nó thật sự như một lưỡi dao sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim Du, giọng cậu lạc hẳn :

- Chị đừng khóc nữa có được không ? Em đau lòng lắm !

- ...

- Em sẽ đợi chị ở đây. Không đi đâu hết !

Từng cơn gió khuya lùa về, va vào lớp cửa kính làm May khẽ giật mình. Gió lớn thế này chắc là cậu sẽ bỏ cuộc thôi.

Nhưng khoan đã, nhờ đâu cậu vẫn còn ở ngoài đó đợi May thì sao ? Dù gì bây giờ cậu cũng là con người, gió thổi như vậy thế nào cậu cũng lạnh buốt mất thôi.

Cứ nghĩ đến điều đó thực sự làm cô lo lắng vô cùng. Thế thì phải ra để gặp cậu thôi, một lần cuối cùng giải quyết tất cả.

Gió thổi mạnh quá, May cảm thấy lạnh kinh khủng. Trong đầu cô đang nghĩ đến việc một lúc nữa đây, mình sẽ nói những gì khi gặp cậu.

Nhưng sao đi hết một vòng quanh khu nhà mà vẫn không thấy Du đâu. May lo lắng, bước chân như nhanh hơn. Cô đang tìm kiếm một điều gì đó mà bản thân đã luôn xem là tất cả.

- Du... - May gọi và chạy đến một gốc cây vì thấy Du đang nằm ở đó.

-...

- Em có sao không ? - May lay người cậu nhưng đôi mắt kia đã nhắm nghiền.

- ...

- Đừng làm chị sợ mà ! Mau tỉnh lại đi... - May khóc.

Người Du lạnh lắm, chắc có lẽ là do cơn gió lạnh buốt kia. May nức nở :

- Chị sẽ không nói vậy nữa mà. Em muốn gì cũng được hết! Mau tỉnh lại đi !

- Thật không ?

Du nhẹ mở và chớp chớp đôi mắt nhìn cô, vẻ mặt bình thản như không có chuyện gì xảy ra vậy.

- Em lừa chị ?

- Không, không có !

- Quá đáng mà. - May tức tối đứng dậy định bỏ đi.

Nhưng rồi Du đã kịp kéo tay cô lại và ôm chặt. Như sợ rằng nếu thả lỏng một tí là sẽ đánh rơi mất vậy.

- Lúc này là em lạnh thật đấy! Nhưng giờ không còn nữa.

- Du muốn rời xa chị mà. Đừng ép mình như thế ! - May định gỡ tay cậu ra nhưng không thành.

- Em phải làm sao mới tốt đây ? Ước chi em chỉ là một người bình thường thì hay biết mấy.

- Du...

- Chị có biết em yêu chị nhiều thế nào không hở May?

- Thế sao em còn muốn bỏ rơi chị ?

- Không phải bỏ rơi, mà chỉ là muốn tốt cho chị thôi. Em không nở...

Du gục cằm vào vai May, giọng cậu ngập ngừng, rồi nói tiếp :

- Đơn giản là em luôn mong muốn chị sẽ sống tốt hơn thôi. Chứ ở bên cạnh em thế này, thiệt thòi cho chị lắm.

- Đừng nghĩ chị là người như thế có được không ? Chị không phải là loại người đó.

- Không, không có mà. Thôi, không nói chuyện này nữa. Em xin lỗi !

May quay người lại, cô lại khóc. Du vội vã lau đi những giọt nước mắt kia, điều luôn khiến cậu phải bận tâm nhiều nhất.

- Làm ơn đi May ! Đừng khóc mà, xin chị đấy !

May im lặng, cậu đang rất đau lòng. Đôi lúc Du lại nghe tiếng nấc nhẹ từ cô.

- Chị nguyện ở bên em, cho dù em có là gì đi nữa.

- Sao trái tim chị lại bao la, thuần khiết như thế chứ ?

- Vì ai bảo chúng ta là người yêu của nhau làm gì ? - May cười.

- Được rồi, được rồi. Chị nên ngủ sớm nha. Đừng suy nghĩ nữa. - Du đặt tay lên vai May, ánh mắt nhìn cô thật trù mến.

- Chị biết rồi ! - May mỉm cười. - Em cũng phải tìm nơi nào đó để ngủ đi nhé, trời lạnh lắm đấy !

- Không cần lo cho em đâu, em biết làm thế nào mà. - Du nháy mắt - Ngày mai em sẽ lại đến đón chị đi học.

May bước vào trong. Dường như niềm vui trong lòng lúc này đã khiến cô quên đi cái lạnh của thời tiết về đêm. Và một chút nữa đây, giấc ngủ sẽ lại đến với May, thật yên bình và ấm áp.

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Câu Chuyện Cũ

Tặng cậu này !

- Gì đấy May ?
- Món quà nhỏ cảm ơn vì hôm qua cậu đã giải vây cho tớ.
- Ờ... Chuyện nhỏ mà ! Vì tớ...
- Vì Minh An với tớ là bạn ! Cậu định nói thế phải không ?
- À... Ừ !
- Vậy mãi là bạn tốt nhé An.

Cuộc nói chuyện tuy ngắn ngủi nhưng cũng đủ để May nói lên ý kiến của mình. Mặc dù Sam chưa hề tiết lộ với cô về tình cảm của bản thân , nhưng có lẽ cậu đã sớm hiểu được câu trả lời của May là gì. Vậy là thất bại thật rồi sao ?

Du lại đến đón cô vào giờ tan học. Thấy cậu cứ cười suốt, May ngạc nhiên :

- Hôm nay em có gì vui sao mà cứ cười mãi thế ?
- Không ngờ lập trường của chị vững thật đấy !
- Ờ... Em biết rồi à ?

Du im lặng và tiếp tục cười. Cô gái này đây đã dùng cảm cùng cậu đối diện tất cả, cho dù cậu có là một hồn ma lúc vô lúc thực thế này.

Về phần May, lúc này đang chăm chú nhìn cậu lái xe. Để ý mới thấy, dạo gần đây Du đã chưng diện hơn : Cậu mặc chiếc quần jean màu xanh biển, phối cùng chiếc áo thun màu vàng nâu tay dài ôm sát làm lộ ra cơ thể của người tập Gym. Phía dưới cặp kính mát lịch lãm là một nụ cười cực kỳ ấm áp.

- Nếu em còn sống, chắc chắn sẽ là một người thực xuất sắc ! - May vòng tay qua cổ cậu, thì thầm.

- Sao chị lại nói thế nhỉ ?

- Em xem em này, đẹp trai như vậy, cơ bắp như vậy ! Khai thật đi, lúc trước em có nhiều bạn gái lắm đúng không ? - May đang thầm nghĩ, hai cô bạn kia từng nói Du đẹp trai, giờ mới thấy đúng.

- Ờ... Thì cũng có ! Nhưng lúc đấy vì em có điều kiện, nên những người ấy quen em chỉ vì...

- Buồn thế cơ á ?

- Giờ em không còn bận tâm nữa, chuyện qua lâu lắm rồi mà.

- Thật sự không còn để ý ?

- Quá khứ rồi, em đã không còn ấn tượng nhiều nữa. May sẽ không để tâm những chuyện nhỏ nhặt này chứ ?

- Ừ, hiểu rồi ! Chị không chấp... - May đan năm ngón tay vào tay cậu, nắm nghía suốt.

- Thật không ?

- Không tin à ? Thế thì bây giờ chị ghen nhé, lúc nào cũng sẽ nói nhảm không để cho Du yên luôn ! - May lè lưỡi.

- May ngốc, chị sẽ không làm vậy đâu. Em chắc thế !

- Làm như em hiểu chị lắm không bằng !

- Chứ sao ? - Du tự tin nói - À, mà chị muốn đi chơi không ?

- Đi đâu ?

- Hồ Tuyên Lâm !

Không đợi May trả lời, cậu nhấn ga cho xe chạy nhanh hơn, vì Du biết chắc chắn cô sẽ đồng ý.

*

- Chúng ta đến đây làm gì ? - May hỏi khi thấy Du dừng lại trước một hồ nước lớn.

- Xem thời khắc em chuyển biến.

May có vẻ không hiểu, nhưng cũng không tiện hỏi nhiều. Bàn tay mình để mặc cho Du nắm chặt. Cậu dẫn cô đi xuống một dốc đá cao. Đến một cái hồ lớn, nơi mà ánh hoàng hôn lúc này đã in rõ trên mặt nước. Du đặt tay lên vai cô và nói :

- Chị thích chứ ? Ngồi xuống đây đi.

May bị cậu kéo nhẹ, thế là cả hai cùng ngồi xuống bên bờ hồ. Lặng lẽ ngả đầu vào vai Du, cô thì thầm :

- Mất khoảng bao lâu ? À không, ý chị là em trở lại làm người được bao lâu vậy ?

- Ba ngày ! - Du ngược lên nhìn ánh trăng và nói.

- Vậy là hôm nay... Kết thúc rồi sao ?

- Ủ, bây giờ là thời khắc em chuyển biến.

Du chớp mắt nhìn cô, dường như ánh trăng làm làn da cậu đang dần chuyển màu.

- Trông đẹp quá ! Như những viên kim cương vậy. - May thốt lên.

Bây giờ, người cậu đang phát sáng như đang có hàng vạn viên kim cương dính vào. Dù rất chói mắt nhưng May vẫn bị cuốn hút khi nhìn vào chúng.

- May không sợ à ? - Du nhìn cô, dường như ánh sáng quá chói đã làm mắt cậu nheo lại.

- Không hề, trông nó đẹp lắm ! - Cô nói và thản nhiên sờ vào mặt Du.

Bất giác Du mỉm cười, chưa bao giờ cậu dám nghĩ rằng có một người nào đó sẽ không sợ hãi khi nhìn thấy mình trong bộ dạng như thế.

- Tay em đang lạnh đi đấy. - May cầm tay cậu nói.

- Giờ em đã trở lại làm "thứ ấy" rồi đó, chị có sợ không ?

- Nếu sợ thì chị đã không ở đây với em rồi, ngốc ạ ! - May khẽ vòng tay ôm lấy cậu.

- Này ! Chị làm gì vậy ? Người em lạnh lắm đó ! - Du giật mình.

- Mặc kệ ! Chị thích thế đấy. Làm gì được nhau nào ?

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Sinh Nhật Khó Quên

Mối quan hệ giữa hai người họ vẫn như vậy, phát triển theo thời gian. Mãi cho tới ngày sinh nhật 18 tuổi của May.

- Em dẫn chị đi đâu thế này ? - May hỏi khi bị cậu bất ngờ bịt mắt lại, dẫn đi đâu đó.

- Đến rồi, đừng hét lên như thế nữa.

Du buông tay xuống, May giật mình khi thấy phía trước là một ngôi nhà bằng gỗ. Lối vào được trải bằng hàng ngàn viên sỏi với những ánh nến dọc hai bên đường. Xung quanh là rừng cây lá kim cao vút lên trên.

- Đẹp quá ! Đây là đâu vậy ?

- Nhà em đây !

- Oa, tuyệt đó chứ ! - May từ từ bước vào trong.

Cô lại càng bất ngờ hơn khi vừa mở cánh cửa gỗ nhỏ ra. Bên trong tràn ngập ánh nến và dòng chữ "Chúc mừng sinh nhật, May!" làm cô từ ngạc nhiên chuyển dần sang xúc động :

- Những thứ này là...

- Tất cả là dành cho chị đấy, May ! - Du nói và kéo tay cô đi vào giữa căn phòng.

Chiếc bánh kem trông thật tuyệt. Tự tay Du làm nên nó để tặng cho cô. Nhìn những ánh nến đang nhẹ nhàng cháy, May lặng người.

- Ước đi chị. - Du từ phía sau đi đến, đặt tay lên vai cô.

Thế là May nhắm mắt, chấp tay lại và khẽ ước điều gì đó. Rồi cô nhẹ nhàng thổi tắt nến, Du vỗ tay :

- Chúc mừng sinh nhật !

May bất ngờ ôm lấy cổ Du, làm cậu giật mình :

- Này chị ! Ơ... người em lạnh lắm đấy ! - Du định đẩy cô ra nhưng càng bị siết chặt hơn.

Và rồi cậu không nỡ đẩy May ra nữa, Du đưa đôi tay ra ôm lấy cô, chợt :

- Chị khóc à ? Sao vậy ? - Cậu kéo May ra nhìn vào đôi mắt kia, đỏ hoe.

Cẩn thận lấy đôi tay lạnh lẽo của mình lau nước mắt cho cô, cậu lại nghe May nói trong nước mắt :

- Chị... cảm động quá ! Đây là bữa tiệc sinh nhật ý nghĩa nhất.

- Thôi nào, em đã bảo là đừng khóc nữa rồi mà! Chị đã 18 tuổi rồi đấy. Đừng mãi trẻ con như thế chứ ? - Du cười.

*

Rồi bữa tiệc cũng kết thúc, ánh nến lụi tắt dần...

- Muộn rồi đấy ! Chị đi ngủ đi. Nằm trên giường em này. Em sẽ ngồi đằng kia canh chừng chị...

- Ổn không đấy ? Em lại trông chừng chị suốt đêm à ?

- Lại thế nữa rồi ! Chị ngủ luôn phần của em là được chứ gì ?

- Được rồi, không nói lại em !

Thế là May nằm xuống giường của cậu, nó thật ấm áp. Mùi hương của Du có ở khắp nơi khiến cô thấy yên tâm vô cùng. Còn Du - cậu ngồi trên ghế, hai tay đặt lên bàn, lặng lẽ nhìn May cho đến lúc cô ngủ say.

*

Như những đêm khó ngủ khác, May lại giật mình lúc nửa đêm. Lại không thấy Du đâu. Cô đã không còn sợ điều đó như những lần trước nữa. Nhẹ nhàng bước xuống giường và ra ngoài đi dạo. Vì lúc này May nghĩ rằng bản thân sẽ rất khó để ngủ trở lại.

Trên con đường mòn mà xung quanh toàn là cây lúc này chỉ có một mình cô bước đi. Cảnh vật thật yên ắng, chỉ có ánh trăng chiếu thứ ánh sáng mờ ảo xuống con đường ấy. May cảm thấy hơi lạnh, đang định trở về thì vừa vặn nghe được :

- Cậu định để mọi việc như thế này mãi sao ?

Có tiếng nói ở đâu đó vô tình lọt vào tai May, cô bước lên vén bụi cây qua một bên thì thấy Du cùng một người khác đang đứng ở bãi đất trống phía trước. Đang lúc không hiểu chuyện gì xảy ra thì May lại nghe tiếp được :

- Ý anh như vậy là thế nào ? - Là tiếng của Du.

- Tình yêu không tồn tại ở thế giới của chúng ta, một nơi chỉ có sự thanh tẩy và hoá kiếp. - Lần này là tiếng của người lạ kia.

- Nhưng... Em yêu chị ấy !

- Cậu chịu đánh mất cơ hội về bên thần chủ quản linh hồn chỉ vì thứ tình yêu vớ vẩn này sao, Nam Phong ?

- Không có sự lựa chọn nào khác sao ạ ?

- Cậu nghĩ rằng có ai đó sẽ cho cậu vừa theo đuổi tình yêu vừa được hoá kiếp thành người sao ?

- Nếu như vậy thì em sẽ chọn tình yêu của mình.

- Cậu điên rồi, điên thật rồi Nam Phong ạ ! Rồi một ngày nào đó cậu cũng sẽ tan biến giống như thứ không khí vô vị kia thôi.

- Em mặc kệ ! - Du quả quyết.

May đứng đó và đã nghe thấy tất cả. Có dòng suy nghĩ chợt len lỏi trong đầu cô lúc này : Cô nghĩ rằng mình đang kìm hãm, bó buộc cơ hội hoá kiếp của Du khi cứ mãi giữ cậu ở bên mình như thế. Có ích kỷ không ? May lùi lại dần, lùi lại dần rồi vấp ngã. Nhưng không còn quan trọng nữa, vì điều quan trọng lúc này là cô biết mình phải làm gì. Thế là điều đầu tiên, May trở về và nằm lại giường như không có việc gì xảy ra.

Và đêm ấy, cũng đã đến kỳ hạn mà Du được trở thành người.

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tôi Đã Chán Khi Phải Yêu Một Hồn Ma !

Hôm sau, May thức dậy thì thấy Du vẫn còn ngồi trên ghế, bình thản nhìn cô mỉm cười :

- Chào buổi sáng, tối qua chị ngủ ngon chứ ạ ?

Không trả lời, May lặng lẽ với tay lấy chiếc balô và đi thẳng ra ngoài. Hành động đó khiến Du ngạc nhiên vô cùng. Cậu chạy theo May, gọi :

- May ! Chị đi đâu vậy ?

- Chị muốn về ! - Cô nói và bước đi nhanh hơn.

- Ờ... Sao thế ? Em đã làm gì cho chị buồn sao ? - Du bối rối.

May lại không trả lời, điều đó khiến cậu càng sốt ruột hơn :

- Gì thì gì. Chị cứ lên xe trước đã, để em chờ chị về.

Trên xe, cô vẫn im lặng làm Du rất lo lắng. May nhìn ra ngoài cửa sổ như muốn tránh đi ánh mắt của cậu. Bởi cô biết khi nhìn vào đó, bản thân sẽ không thể cứng rắn được nữa.

Về đến ký túc xá, May tự mở cửa xe, bước xuống và đi thẳng vào phòng. Du đuổi theo nhưng cánh cửa kia đã bị cô đóng sầm lại, ngăn cách.

- Cậu sao thế, May ? - Thanh hỏi.

- Không có gì đâu !

- Thế sao trông mặt cậu ủ rũ thế kia ? Còn Du cứ đứng ngoài cổng từ nãy đến giờ đây !

- Tớ không biết, tớ muốn ngủ. Cậu giúp tớ ra bảo cậu ta về đi nhé ! -
May nói và mệt mỏi nằm xuống giường.

- Ừ, được rồi.

*

- Cậu làm gì May vậy ? Sao nó lại thế kia ?

- Em không hiểu sao lại thế nữa. Bỗng dưng chị ấy như vậy. Em đã cố gắng hỏi, nhưng...

- À, chắc May nó đang dối đó thôi ! Để tôi giúp khuyên cậu ấy cho. Cậu cứ về trước đi. - Thanh cười vì cô nghĩ mọi chuyện chỉ đơn giản là giận dỗi thông thường giữa các cặp tình nhân.

*

Một ngày trôi qua thật nặng nề với cả May và Du. Cô cứ nằm lì trên giường không nói gì cả. Còn Du, cậu chạy đến dốc núi, nhìn xuống và hét lớn. Bản thân chẳng thể hiểu nổi việc gì đã và đang xảy ra để bây giờ May lại đối xử với mình như thế.

Hôm sau, May mang theo một tâm trạng cực kỳ kinh khủng đến lớp. Suốt buổi học, cô không hề nói với ai một lời nào. Mãi cho đến khi ra về, cô mới thấy Du đứng sẵn trước cổng chờ mình từ lúc nào.

- Cậu đến đây làm gì ?

- Đón chị !

- Không cần đâu ! Từ giờ về sau đừng đến đây nữa !

- Em vẫn không hiểu rằng bản thân mình đã làm gì sai ?

- Không, đơn giản là tôi không thích cậu nữa !

- Sao ?

- Là vậy đấy ! Tôi muốn cậu hãy đi, đi và rời xa tôi. Đó mới là con đường của cậu !

- Nhưng em... Yêu chị. Sao chị lại...

- Yêu ? Nhưng tôi không yêu cậu, người bạn nhỏ tuổi ạ ! Có bao giờ cậu nghe tôi nói rằng tôi yêu cậu chưa ? - Mắt của May bỗng đỏ hoe, nhưng cô không hề khóc.

Đúng thật là vậy. Từ đó đến nay, cậu và May chỉ ở bên nhau, vui đùa cùng nhau. Chứ chưa ai trong số họ nói lời yêu với đối phương cả. Dù cứ tưởng tình cảm của cậu và May đã quá chắc chắn rồi.

- Đúng là chị chưa từng nói điều đó ! Nhưng... - Du cố kìm tâm trạng của bản thân để không phải mất bình tĩnh.

- Vậy thì rõ ràng rồi. Cậu đi đi ! Đi và tìm cơ hội cho riêng mình.

Vừa lúc đó, Minh An từ trong sảnh đi ra. May vội vàng kéo tay cậu lại :

- Tôi đã suy nghĩ về điều mà cậu nói lúc trước. Cậu đã bảo rằng Minh An yêu thầm tôi à ? Và bây giờ tôi cho cậu biết đáp án của tôi : tôi đồng ý yêu An đấy !

Câu nói được May nói thật nhanh, như là không suy nghĩ. Cả hai chàng trai đều bất ngờ khi nghe câu nói vừa rồi của cô. Lớp trưởng Minh An tròn mắt nhìn May, im lặng. Còn Du, nỗi đau trong cậu bây giờ quá lớn. Bàn tay siết chặt lại như cố giữ cho bản thân mình thật bình tĩnh :

- Cái gì mà không quan tâm em là ai chứ ? Cái gì gọi là đồng ý ở bên em trọn đời chứ ? Tất cả chỉ là dối trá !

- Ừ, là dối trá hết đây ! Tôi hi vọng bây giờ nói ra chưa là quá muộn...

- May... Được ! Nếu như điều đó làm chị thấy thích thì em... sẽ đi !

- Đúng thế ! Cậu nên đi đi. Đó mới là con đường của cậu, hoá kiếp và quên tôi đi.

Du cắn môi, im lặng mặc cho May khoác tay và cùng Minh An rời khỏi nơi đó. Trông hai người họ mới thật thân thiết, vui vẻ làm sao !

Còn Du, cậu đứng ở đây một mình. Rồi bất giác cậu bỏ chạy thật nhanh, thật nhanh. Đến mức chỉ còn nghe tiếng gió vù vù tạt bên đôi tai, đau nhói. Có lẽ là Du muốn mượn tiếng gió để mong nó giúp cậu cuốn đi hết tất cả nỗi đau lúc này. Nhưng liệu có được không, hay chỉ khiến trái tim kia càng thêm rỉ máu ?

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Trở Về Với Cát Bụi ?

Du vẫn cứ chạy, để mặc cho bản thân không biết rằng mình sẽ đi về đâu. Dòng suy nghĩ cứ mặc tình thả theo chiều gió cuốn mạnh.

"Sao May lại đối xử với mình như vậy ? Thời gian qua chưa đủ để chứng minh hay sao ? Có lẽ May rất muốn mình rời xa chị ấy mãi mãi đây mà. Đâu ai chấp nhận một tên người không ra người, ma không ra ma thế này. Đúng rồi !"

Thật buồn, một mối tình đẹp như thế, dễ thương như thế lại có kết cục thế này sao ? Chẳng lẽ May lại giống như cậu đã nghĩ : một người cuối cùng rồi cũng như những cô gái trước đây từng đến với Du, đùa giỡn với tình cảm của người khác ?

*

- Sao May lại làm như vậy với cậu ấy ? - Minh An nói khi thấy cô chột vô lực ngồi xuống đường sau khi chạy một quãng khá xa.

- Tớ... không còn thích cậu ta nữa !

- Nếu nói như thế thì chuyện cậu chấp nhận yêu tớ là thật à ?

- Tớ... tớ...

- Là nói dối, đúng không ? - Minh An cười và ngồi xuống cạnh cô.

- An, tớ xin lỗi !

- Biết rồi... May nói vậy là để Du ra đi thôi ! Chứ cậu chẳng hề có ý gì với tớ hết, phải không ?

- Xin lỗi... - May khóc.

- Đừng khóc ! Và cũng đừng nói xin lỗi nữa ! Vì tớ hiểu cậu làm như thế là vì cái gì ?

- Du... Thực ra Du... - May ngập ngừng.

- Ừm, tớ biết cậu Du ấy là ai mà !

- Sao ? Cậu biết à ?

- Ừm, lúc trước tớ chơi cùng Du ở câu lạc bộ bóng chuyền. Rồi sau đó thời gian gặp bỗng thưa thớt dần. Cho đến một ngày, cậu ấy...

- Du làm sao ? - May sốt ruột.

- Này nhé ! Hôm ấy tớ bỗng thấy Du đứng giữa đường phố, đẩy một cậu bé vào trong trước khi chiếc xe tải kịp lao đến. Tớ cứ nghĩ cậu ấy sẽ nát bét nếu như bị chiếc xe đó tông phải. Nhưng không...

- Vậy là không chỉ có mình tớ biết Du là ma... Nhưng cậu không giận tớ thật chứ An ?

- Không, tớ không hề giận May. Cậu làm vậy là đúng mà ! - Minh An nhìn ra xa, mỉm cười.

- Thế thì chúng ta vẫn sẽ là bạn nhé ! - May như trút được gánh nặng.

- Đừng nói vậy chứ. Tội mình là bạn từ lâu rồi mà ! May không khóc nữa nha ! - An nói và lau nước mắt cho cô, nhẹ nhàng.

May về nhà, trông cô gái nhỏ lúc này đây như người mất hồn. Thực lòng, cô chẳng muốn làm như vậy. Nhưng vì tương lai và cuộc sống sau này của Du, May đành phải chấp nhận bản thân là một người vô tình, máu lạnh như thế.

Du có hận cô nhiều lắm không ?

*

Tiếp những ngày sau đó, May cứ phải lặp lại chuỗi ngày dài buồn tẻ của mình. Sáng đi học, rồi về ký túc xá. Tối đến, nước mắt cô tự nhiên thi nhau rơi. Là do nhớ Du ư ? Hay là nhớ cả những kỷ niệm khi cô ở cùng cậu ?

*

Một nơi được bao lấp đầy bởi bóng tối và khói sương...

- Người còn điều gì muốn thực hiện nữa không ?

Vị thần chủ quản linh hồn hỏi một oán linh trước khi đưa linh hồn ấy về một nơi nào đó, mới lạ và xa xăm. Nụ cười của vị thần ấy khiến người ta có cảm giác thực thanh thản, dù cho bản thân hiện tại chỉ là một linh hồn yếu ớt, vô thực biết chừng nào.

- Không ! Nhờ ơn Người mà con đã thực hiện được những gì còn dang dở rồi ạ. - Oán linh trả lời, giọng nhẹ nhàng, thanh thản.

- Tốt lắm ! Bây giờ người đi được rồi chứ ?

Oán linh gật đầu. Vị thần mỉm cười hoá kiếp cho linh hồn kia.

Lần lượt như thế, nhiều oán linh liên tiếp được hoá kiếp để bắt đầu một cuộc sống mới. Và rồi...

- Người đã thực hiện mọi tâm niệm xong rồi chứ ?

- Tôi...

Oán linh kia bỗng ngật ngừng, không thể trả lời câu hỏi của vị thần cao quý.

- Còn khúc mắc, sao lại đến đây ?

- Vì tôi... tôi...

- Vậy bây giờ người đã sẵn sàng để đi rồi chứ ?

Nhắm mắt lại và gật đầu, thế là vị thần chủ quản linh hồn chuẩn bị hoá kiếp cho hồn ma tội nghiệp kia.

Đó là Du...

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Thực Sự, Chị Rất Yêu Em !

Một ngày u ám như mọi ngày, trên đường đi về, May chợt bị một bàn tay lạnh lẽo chạm nhẹ vào vai.

- Ai vậy ? Du ?

Đó là vì bàn tay đó rất lạnh nên cô cứ nghĩ là Du. Nhưng khi quay người ra phía sau thì bản thân mới nhận ra rằng mình đã sai.

- Anh... là ai ?

- Giống Nam Phong ! - Một giọng nói lạnh lùng không chút hơi ấm.

- Vậy anh là...

- Thứ ấy !

- Thế anh... đến đây làm gì ?

- Nam Phong nhờ tôi đến đây để nói lại lời chào sau cuối.

- Ý anh là sao ?

- Cậu ta đã đau lòng lắm. Phải mất một thời gian để Phong có thể đưa ra quyết định hoá kiếp cho mình.

- Vậy là... cậu ấy sẽ biến mất mãi mãi sao ? - May run run.

- Không phải biến mất mà đó là giải thoát. Để một linh hồn có thể biến đổi thành một người hoàn toàn mới, một cuộc sống mới.

Câu nói làm May hụt hẫng, cô im lặng.

- Nam Phong muốn nói rằng cậu ta yêu cô nhiều lắm. Nhưng cô lại... Vì thế nên cậu ta quyết định giải thoát cho chính mình.

- Không có... Tôi không muốn cậu ấy phải biến mất đâu mà ! - May hét lên. - Tôi yêu Du, yêu Nam Phong nhiều lắm !

- Chính cô. Chính cô đã khiến cậu ta như vậy ! Cát bụi rồi cũng trở về với cát bụi thôi. Hahaha !

Tiếng cười man rợ, đánh xoáy vào trong tâm trí của May làm cô giật mình tỉnh giấc. Đã nửa đêm. Sao dạo này trong giấc mơ luôn xuất hiện hình ảnh của cậu ? Đáng vẻ đáng thương kia như muốn trách cứ May, khuôn mặt tức giận của cậu luôn vọng mãi câu hỏi : "Vì sao chị lại vô tình đến thế ?" May lại khóc, tiếng nước nở chỉ đủ để một mình cô nghe:

- Du, thực xin lỗi ! Chị thực sự rất yêu em mà...

Là giấc mơ hay chính là những điều thực sự mà May đang phải đối diện ?

*

Du là mối tình đầu của May, dù chỉ là một quãng thời gian cực ngắn nhưng cũng không phủ nhận được là bản thân cô đã yêu cậu, thật nhiều. Đã không ít lần May ước rằng phải chi cậu là một người bình thường thì có phải tốt hơn không ? Cái nắm tay đầu tiên cũng dành cho cậu, cái ôm đầu tiên cũng dành cho cậu. Dường như, một khoảng rất lớn trong tim cô là nơi chứa đựng tình cảm dành cho Du mất rồi.

Minh An, một chàng trai thật ấm áp. Nhưng thật tiếc là May không có cách nào để đáp lại tình cảm đó của cậu. An vẫn luôn đối xử tốt với cô, dù biết rằng chỉ là đơn phương vô ích nhưng sao cậu vẫn luôn ở bên May những lúc thế này, chấp nhận bản thân chỉ là một người bạn tốt.

*

Tập tễnh đi trên đường, bao nhiêu kỷ niệm lại ùa về trong May. Trên con đường quen thuộc này, đã có biết bao lần cô cùng Du đi qua. Những lúc đó sao mà thật vui vẻ, hạnh phúc đến thế ? Nó khiến cho tim cô càng thêm đau nhói. May ước gì có thể quay ngược thời gian, trở về với những khoảnh khắc bên nhau bình dị ấy.

Bỗng trời mưa, cơn mưa đến vào lúc này liệu có đúng lúc không ? Nó có thể cuốn trôi đi giúp những nỗi đau trong lòng cô lúc này không ? May oà khóc nức nở. Vì sao ? Lúc trước May chỉ cho rằng việc để Du hoá kiếp là điều tốt nhưng chưa từng nghĩ rằng cậu sẽ rời xa cô, sẽ rời đi mãi mãi nơi này. Điều đó thật quá khó khăn để May có thể chấp nhận nó.

Cô gái nhỏ đáng thương ấy đã ngã bệnh. Bị sốt cao và ngủ mê man. Một phần là do ngấm quá nhiều nước mưa, phần khác là do... vết thương lòng quá lớn.

Hai cô bạn thân luôn túc trực ở bên để chăm sóc cho May. Trông cô thật yếu ớt và mệt mỏi. Và đã không ít lần họ vô tình nghe được trong cơn mê man kia, tiếng cô gái nhỏ khe khẽ gọi tên cậu :

- Về với chị đi... Du ! Đừng đi mà...
- Chắc May đang nhớ cậu nhóc kia đấy !
- Không ngờ cậu ấy lại lụy tình như vậy !

Có tiếng thở dài tiếc rẻ. Việc chăm sóc cho May đã khiến cho hai cô bạn thấm mệt rồi. Họ tranh thủ lúc cô ngủ say thì cũng bắt đầu đi nghỉ. Lúc này cũng đã hơn 11 giờ đêm.

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Vì Sao Lại Trở Về ?

Đêm khuya, May vẫn còn sốt rất cao và không có dấu hiệu hạ xuống. Bỗng một bàn tay như có như không nắm lấy tay cô, lạnh lẽo. Là Du, cậu đã trở về ? Đang lúc yên lặng lắng nghe tiếng hít thở đều đều từ cô gái nhỏ thì Du thấy cô như gặp ác mộng, trán đầm mồ hôi trông có vẻ đang hoảng sợ lắm :

- May ! Chị tỉnh dậy đi ! - Du gọi.

- May ! Nghe em nói không ? Mau tỉnh dậy !

May bừng tỉnh sau đó, thấy Du đang ngồi trước mặt cô thì ngạc nhiên lắm. Gắng sức ngồi dậy ôm lấy cậu ngay :

- Ôi, Du ! Là em đó sao ? Chị có đang nằm mơ không ?

- Chị không mơ đâu ! Em về nhà rồi. - Du nói và đỡ cô nằm trở lại giường.

- Nhà ?

- Nơi nào có chị, sẽ là nhà của em ! Được chứ ? - Du khẽ hôn lên bàn tay nhỏ nhắn kia, cảm nhận nó thực nóng.

- Em... Sao em... - May bỗng tỏ ra ngạc nhiên.

- Chị thắc mắc là tại sao em lại trở về đúng không ?

- Chị nghĩ là Du đã đi rồi chứ...

- Thì em cũng định thế. Vì bản thân buồn quá, khi chị nói ghét em... -
Du cười.

- Chị... Không có ghét Du mà !

- Biết rồi. Có người ngoài mặt thì cố tình đuổi em đi cho bằng được
nhưng trong lòng lại đang khóc thầm đấy thôi.

- Chị... chị... - May như đứa trẻ con bị bắt quả tang tại trận.

- Bị em đoán trúng rồi chứ gì ? Em biết mấy hôm nay chị cảm thấy thế
nào khi lúc đó đã buộc miệng nói ra những điều mà mình không muốn rồi
đấy !

- Chị chỉ muốn tốt cho em thôi mà !

- Muốn tốt cho em ? Vậy chị chấp nhận không gặp lại em mãi mãi à ?

- Đương nhiên là chị không muốn như vậy rồi.

Nói rồi nghĩ lại, May mới nhận ra rằng bản thân mình quá mâu thuẫn,
quá tham lam.

- Em cũng thế. Nên chị đừng nói với em những lời như vậy nữa, được
không ? - Du giúp cô vén nhẹ lọn tóc ướt đầm rơi lòa xòa trên trán.

- Nhưng... em sẽ tan biến đi mất !

- Em không sợ ! Vì May luôn là lý do để em quay về. Chỉ một bước nữa
thôi là em đã được hoá kiếp rồi đấy !

- Thế sao em không đi ? Nếu như vậy thì em cũng đâu còn nhớ được
chuyện gì đã xảy ra ở đây nữa...

- Đúng là em sẽ quên hết, nhưng còn chị ? Em thật không nỡ để chị buồn... - Du khẽ cười, cứ như cậu đang rất vui vì bản thân đã quyết định như thế.

- Những lúc như vậy mà em vẫn còn nghĩ cho chị sao ? - May nói như sắp khóc.

- Ai bảo chị là người quan trọng nhất của em làm gì ? - Du gục đầu vào trán cô, thì thào.

May khẽ thút thít, cậu như thu được tất cả hơi thở nóng ran kia của cô gái nhỏ. May là tất cả của cậu lúc này, là lý do khiến cậu ở lại. Du biết bản thân cô sẽ khó mà chấp nhận được khi cậu rời khỏi nơi đây. Thôi thì đành hy sinh cơ hội hoá kiếp của mình để có thể thấy May luôn vui vẻ vậy. Đó chẳng phải cũng rất tốt hay sao ?

Vì yêu một hồn ma, cơ bản là May đã thiệt thòi nhiều lắm. Thế nên tại sao Du phải từ chối một việc nhỏ nhặt như thế để cô gái nhỏ ấy được vui ?

- Bây giờ May nghỉ ngơi đi ! Được chứ ? Chị còn bệnh đấy ! - Du khẽ kéo chăn đắp lại cho cô thật cẩn thận.

- Nhưng... em... đi đâu ? - May lo lắng.

- Thì ngồi đây, canh chừng chị ! Vậy chị yên tâm rồi nhé. Giờ thì nhắm mắt lại đi...

May thấy an toàn vô cùng khi có cậu ở bên cạnh. Cô khẽ nhắm mắt và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say. Du vẫn ngồi đó, nắm chặt lấy tay cô. Khoé miệng cậu chợt nở một nụ cười mãn nguyện. Cậu đã bỏ qua cơ hội cuối cùng của mình chỉ vì muốn ở bên thiên thần ấy, dù cho thời gian còn lại chỉ được tính bằng ngày.

Mặc kệ hết...

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Lại Được Bên Nhau ?

Vài ngày sau đó, May đã đỡ hơn rất nhiều. Cô có thể đi học, hồn nhiên và vui cười trở lại như ngày nào...

- Hãy đoán xem ta là ai ? - Thấy Du đang đứng nhìn vu vơ, cô liền chạy đến bịt mắt cậu lại.

- Là chị May ! - Du nói và cầm chặt tay cô.

- Bị phát hiện mất rồi ! Sao em biết là chị nhỉ ?

- Chứ còn ai vào đây nữa ? Lớn rồi mà cứ như con nít ấy !

- Thế mới hợp với em chứ.

- Chị vừa nói gì vậy ?

- Ờ không... Chị muốn đi chơi !

- Lại đánh trống lảng nữa rồi đấy.

*

- Làm gì mà trông chị cười tươi thế kia ?

- À... Chị đang nghĩ là nếu dẫn người yêu của mình đi dạo trên con đường này thì chắc là thích lắm !

- Ai là người yêu của chị thế ? - Du hỏi và hồi hộp chờ đợi.

- Chưa, chị chưa có người yêu. - May lè lưỡi, bình thản trả lời.

- Đáng ghét ! Mà không phải con đường này chị đi học mỗi ngày sao ?

- Ừ thì... chị thích nói vậy đấy ! Hôm nay thấy nó lạ hơn, được không ? -
Cảm giác bị trả đũa lại đối với May thật đáng ghét.

Hoàng hôn buông xuống, ánh nắng tắt dần nơi phía cuối chân trời. May gối đầu lên chân cậu, ngắm bầu trời lấp lánh ánh sao. Du khẽ vuốt nhẹ mái tóc dài, phảng phất mùi hoa cỏ của cô, nhẹ nhàng nói :

- Chị có nghe nói về truyền thuyết hồn ma tan biến khi nguồn năng lượng cạn kiệt dần chưa ?

- Là sao nhỉ ? - Hồn May đang chu du ở nơi nào đó bị câu nói của cậu làm cho thức tỉnh.

- Vì do ở lại dương gian quá lâu, nên linh hồn phần nào cũng sẽ bị ảnh hưởng.

- Ờ... Vậy làm thế nào để nhận ra điều đó ?

- Em cũng chỉ là nghe kể thôi. Hình như khi đó hồn ma sẽ như bức màn sương ấy, yếu ớt lắm !

- Vậy là những linh hồn ấy sẽ tan biến đi sao ? - May trở mắt nhìn, có chút khó hiểu.

- Nếu cứ để như vậy thì sẽ không quá 3 ngày. Trừ phi...

- Trừ phi gì ?

- Cho hồn ma ấy uống máu người ! - Du nói và chột rùng mình như muốn dọa cô.

- Sao ? Ghê vậy á ? - May có chút giật mình, tròn mắt.

- Nhưng đó chỉ là truyền thuyết thôi, em chả tin đâu ! - Du phá lên cười.

- Ủ, chị cũng nghĩ vậy !

- Ngày mai học xong là kì nghỉ Giáng sinh rồi. Chị được nghỉ học đúng không ? Đi chơi với em nhé !

May nhận ra thái độ thật lạ lùng của Du khi cậu nói ra câu đó. Nhưng thôi, bản thân cô nghĩ chắc là do mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Nên May chỉ im lặng, gật đầu đồng ý.

Hôm nay, vì sao Du lại kể cho cô nghe câu chuyện kì lạ này ?

*

Như đã định, hôm sau cậu đến đón May và chở cô ra bãi biển họ đã đi lần trước. Tuy trong lòng có chút khó hiểu nhưng cô biết nếu hỏi thì sẽ không hay. Thôi thì đành im lặng. Chẳng phải đây là điều May luôn mơ ước hay sao ? Suy nghĩ nhiều thế làm gì ? Lại được ở bên nhau rồi, thật tốt.

Tuy May cùng cậu chỉ đơn giản là chạy dọc theo bờ biển để đón những cơn gió biển mạnh mẽ ùa vào nhưng sao vẫn thấy ấm áp, yên bình đến thế ? Đang lúc thật vui, thật hào hứng thì :

- Du ! Em làm sao vậy ? - May hốt hoảng chạy lại khi thấy Du suýt chút nữa thì đã ngã xuống nước.

- Em thấy hơi chóng mặt tí ! - Du ôm đầu.

- Có sao không ? - Cô định đưa tay cầm lấy bàn tay Du thì bỗng nhiên bị cậu gạt phắt ra.

- Đừng chạm vào người em lúc này !

- Sao thế Du ? Chị chỉ định... - May có phần run run.

- Em... xin lỗi ! - Du nói và chạy nhanh vào trong.

- Chắc chắn là có chuyện gì rồi. - Thái độ vừa rồi của Du làm cô có một linh cảm không tốt.

Rốt cuộc thì số phận còn định thử thách họ thêm điều gì nữa đây ?

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Dòng Máu Nóng Trở Nên Lạnh Đen !

May càng thêm lo lắng hơn khi tối hôm đó cô thấy Du cứ ngồi lì một chỗ, không nói không rằng với ai. Dường như cậu đang suy nghĩ về điều gì đó...

- Nói cho chị biết chuyện gì đi Du ! - May nhẹ giọng hỏi.

- Em không sao mà chị. - Du cố vẽ ra một nụ cười.

- Chưa bao giờ em gạt tay chị ra. Thế mà lúc chiều... - May nói như sắp khóc.

- May... Em xin lỗi. Chị biết đấy, em không cố ý mà ! - Du rời khỏi chỗ đang ngồi, bước đến định đặt tay mình lên vai cô, nhưng rồi lại thôi.

- Chị chắc chắn phải có chuyện gì đó ! - Cô bất ngờ chụp lấy tay Du làm cậu hết hoảng rụt tay lại, nhưng không kịp nữa rồi.

- Ở chị... Đừng mà ! - Du cố tách bàn tay cậu ra khỏi bàn tay mềm nhỏ của cô.

- Tay em... Sao lại thế này ? Nó lạnh quá, lạnh hơn bình thường !

Du biết không thể giấu cô được nữa rồi. Cậu không nỡ gạt May vì những điều sẽ xảy ra với mình sắp tới đây. Điều đó đối với cô gái nhỏ kia thật quá tàn nhẫn, cô sẽ lại tổn thương mất. Thế là Du hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ cho giọng thật điềm tĩnh :

- Chị bình tĩnh này... nghe em nói ! Em đã giống như câu chuyện lần trước em kể...

- Sao chứ ? Có nghĩa là... - May như không thể tin vào những gì mình vừa nghe được.

- May đừng khóc ! Đó là quyết định của riêng em mà. Chị đừng để em thấy bản thân mình vô dụng nha. - Du nâng niu bàn tay cô, mỉm cười.

- Chị không muốn Du rời xa chị nữa đâu ! - May nức nở.

- Em biết làm gì đây ? Chị đừng như vậy mà ! - Du nói và cảm thấy tim mình như có một cảm giác gì đó, nhói lên.

- Chị sẽ không để điều đó xảy ra ! - May bỗng đứng dậy, xoay người bỏ chạy ra ngoài.

- May ! Chị quay lại đây ! - Du gọi lớn.

Ngoài bờ biển, nơi những cơn sóng cứ liên tiếp vỗ vào bờ dồn dập lúc này đây chỉ có một mình May ngồi khóc nức nở. Cô không biết sẽ phải tiếp nhận sự thật này như thế nào mới đúng đây ? Bản thân cô sẽ không thể chấp nhận việc Du rời xa mình một lần nữa. Vì cảm giác đó May đã từng trải qua, nó khó chịu lắm, đáng ghét lắm. Sao tạo hoá lại sắp đặt mọi chuyện trở trêu đến thế ? Gần nhau rồi lại phải xa nhau...

*

- Truyền thuyết ? - May như nhớ ra điều gì đó, lại ngồi suy nghĩ vu vơ.

Rồi như đã tìm được cách giải quyết, May lấy vỏ chai nước ngọt nằm vương vãi trên bờ biển, dùng sức đập vỡ nó rồi cứa vào tay mình. Một nhát cứa bằng mảnh vỡ thủy tinh thật bén ngọt, đứt khoát đến vô tình.

Du đã tìm được cô, nhưng sự vui mừng đã dần được thay thế bằng sự hoảng hốt tột độ :

- Chị đang làm trò gì thế này ?

- Chị chỉ giúp em được thế này thôi ! Máu chị đây, em mau uống đi. - Giọng May như lạc hẳn nhưng vẻ mặt vẫn đang rất vui.

- Điên rồi ! Chị điên rồi May ạ ! Nếu như cái truyền thuyết quái quỷ đó là sự thật thì chị nghĩ em sẽ uống máu của chị để được sống tiếp sao ? - Du bất lực hét lớn, cố tìm cách cầm máu cho cô.

- Chị muốn em đừng đi ! Bản thân không nghĩ sẽ còn cách nào khác, nên... - Cô oà lên khóc nức nở.

- Đừng khóc ! Máu sẽ chảy nhiều hơn đấy ! - Du lo lắng nói.

May im lặng, cậu bảo cô ngốc rồi hôn lên trán cô. Vì mất máu, cũng là vì mất sức nên ý thức May dần mất đi. Trước khi ngất đi hoàn toàn, cô chỉ kịp khe khẽ nói một câu :

- Chị xin lỗi... Em đừng đi nha Du !

Lòng cậu đau lắm, chẳng hiểu vì sao lại khóc mất rồi. Vì người con gái mà bản thân cậu yêu như sinh mệnh kia đã hy sinh cho mình như thế.

Du cẩn thận đặt cô nằm xuống giường. Tay cậu luôn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của May, cảm giác trân trọng và yêu quý vô cùng. Đến lúc đôi mi mắt kia khẽ lay động thì Du mới thở phào nhẹ nhõm :

- May...

- Em đây rồi ! - May cười, tuy giọng nói vẫn có phần mệt mỏi.

- Bị mất máu như thế mà còn cười được nữa sao? - Ánh mắt cậu loé lên một tia cười khổ.

- Ở bên em thì làm sao mà có chuyện gì được chứ nhỉ ?

- Em... làm sao mà ở bên chị mãi được đây ?

May im lặng không đáp, Du biết cô đang rất buồn và câu nói vừa rồi thực sự là không nên thốt ra. Thế nên cậu cố tình lảng tránh :

- Giờ em muốn May trải qua kỳ lễ Giáng sinh này cùng em, được chứ ?

- Nhưng sau đó thì sao ?

- Đừng bận tâm điều đó ! Vui vẻ trước đã... - Cậu cười thật tươi cốt là để May có thể yên tâm hơn một chút.

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Nỗi Lòng Ẩn Giấu Vào Tim

Và rồi một kế hoạch cho đêm Giáng sinh tuyệt vời đã được Du đặt ra. Mặc cho May đang nằm trên giường với vết thương chưa lành ở tay, còn cậu thì ngày càng lạnh hơn vì "ngày ấy" đang đến gần. Du cũng sẽ cố gắng tìm mọi cách để làm cô vui, như là một lời xin lỗi chân thành với người yêu bé nhỏ.

Thế là Du bắt tay vào việc trang trí căn phòng Giáng sinh, để mặc cho linh hồn yếu ớt của cậu đang lạnh dần đi.

- "Du love May", dòng chữ này đẹp quá chị nhỉ? - Cậu có vẻ rất hài lòng với sản phẩm mình vừa dán lên tường.

- Kì quá đi. Trông nó sến thế nào ấy! - May bĩu môi.

- May không thích nó à?

- Em thích thì để đi. Chị không thèm!

- Thế thì em đành để riêng ra mà nhìn nó một mình vậy... - Cậu thở dài.

- Du giận chị à? - Cô phát hiện thấy ánh mắt thất vọng của Du.

Du quay mặt vào tường, không đáp, và rồi cậu lại thở dài. Hành động này đã khiến cho ai đó trở nên sốt ruột cực kì:

- Này! Là nói đùa đấy. Chị cũng thích mà...

Mặt Du giãn ra, cậu cười vì này giờ bản thân cố ý bày ra vẻ mặt như vậy chỉ là để chọc May thôi.

*

- Sao không nói gì nữa ? Trông chị có vẻ buồn thế kia ? - Thái độ trầm ngâm của May khiến cậu rất lo lắng.

- Chị đang nghĩ đến lúc em đi, không biết bản thân sẽ như thế nào nữa...
- Nói đến đây, như vô thức đôi mắt cô bỗng đỏ hoe.

- Lại thế nữa rồi đấy. Chị quên là đã hứa với em cái gì rồi sao ?

- Nhưng chị sẽ không thể chấp nhận nó mất !

- "Không buồn, không khóc, phải tiếp tục sống tốt", nhớ không ? - Du nhắc lại lời hứa mà cậu đã từng muốn cô thực hiện.

May im lặng hồi lâu rồi nói :

- Nhưng chị không biết em sẽ đi đâu ? Nơi đó có xa lắm không ?

- Về bên thần chủ quản linh hồn, em sẽ được bình yên mà. Chờ thêm một thời gian nữa, Ngài ấy sẽ hoá kiếp cho em. - Du mỉm cười.

- Vậy là em sẽ quên hết mọi việc ở đây. Và quên đi cả chị, đúng không ?
- May thực sự rất ghét khi phải hỏi câu này.

- Có lẽ vậy. - Du nói và cúi đầu xuống, dường như là để tránh đi ánh mắt của cô.

- Thế sao... em không uống máu của chị ? Có lẽ nó sẽ...

- Thôi ngay cái ý nghĩ này đi May ! Làm ơn ! Chị không biết điều đó sẽ có kết cục tệ hại thế nào đâu. - Cậu bực tức, cắt ngang câu nói của May.

- Hại ? Hại như thế nào ?

- Lượng máu em cần không ít đâu. Nó rất nhiều. Có thể sẽ khiến chị mất mạng luôn đấy ! - Du nói.

- Vậy... Hay cứ để chị chết ? - May nói ngay mà chẳng cần suy nghĩ.

- Em xin chị. Đừng nói nữa ! Chị nghĩ rằng em có thể ung dung mà sống khi mất chị hay sao ? - Cậu vò đầu, vẻ mặt cực kỳ khổ tâm.

- Chị...

- Hay là May tặng cho em cái gì đó để kỷ niệm đi. Nếu như có kiếp sau, khi em nhìn vào thì có lẽ sẽ nhớ ra chị đấy, được không ?

Du vừa nói những nói cuội gì thế này ? Thực ra, cậu sợ May sẽ lại rơi nước mắt nên mới tùy tiện nói ra như thế. Chứ cậu không biết bản thân mình có còn cơ hội với hai từ "hoá kiếp" nữa hay không ? Làm sao mà dám mạnh miệng hứa như thế ? Với lại nếu may mắn có được, thì cậu lại lo lắng chẳng biết kiếp sau mình sẽ như thế nào ? Làm sao chắc chắn được cậu vẫn còn nhớ đến May ?

Du đã nói dối, nhưng với mục đích làm cho cô vui vẻ, yên lòng. Điều đó có thực sự đáng trách ?

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Đêm Giáng Sinh

Đêm Giáng sinh đã đến, cậu bày rất nhiều thứ ra giường May. Nhẹ nhàng đỡ cô ngồi dậy, Du nói :

- Đầu tiên là món mì Ý, cái món mà lần đầu tiên em làm cho chị ăn đấy, nhớ không ?

- Sao lại không nhớ ? Lúc ấy chị còn không nỡ ăn nữa mà. - May mỉm cười.

- Vậy chị ăn đi. Lần này em sẽ đút lại cho chị ! - Du cuộn mì vào nĩa, đưa cho cô - Há miệng ra nào !

- Oa, mùi vị vẫn như ngày nào ha...

- Vậy thì ăn nhiều một chút !

- Có phải hôm nay là ngày cuối cùng của em rồi không ? - Câu hỏi của cô làm Du chết lặng.

- À... Ừm... Còn bánh kem nữa này. Trông chúng ngon quá chị nhỉ ? - Du cố tình lãng đi.

- Em đừng như thế, nói chị nghe đi ! - May nắm lấy tay cậu, rưng rưng.

- Nếu đúng như vậy thì sao hở chị ?

- Thì... À ! Chị có thứ này cho Du nè. - May nói và lấy từ trong ba lô ra một sợi dây chuyền màu nâu đeo vào cổ cậu.

- Ôi, đẹp quá đi mất ! May tặng cho em à ? - Cậu cầm mặt dây chuyền lên xem - Nó có chữ "M S2 D" này.

- Tặng em, của chị tự làm đấy. Kỉ niệm để kiếp sau em nhớ đến chị. - May hồn nhiên nói.

Du giật mình, bản thân thấy có lỗi với cô quá. Vậy là cô tin lời nói của cậu là thật sao ? Tin vào việc cậu sẽ còn nhớ đến May ở kiếp sau à ? Bây giờ Du không thể dập tắt hy vọng cuối cùng của cô bằng việc thú nhận lời cậu nói lúc trước chỉ là giả tạo được. Nên cậu tự hứa với bản thân rằng nếu có kiếp sau, thì nhất định, nhất định phải nhớ đến May. Nhất định cậu phải tìm lại cô cho bằng được.

Ăn xong chiếc bánh kem thì thời gian của Du cũng sắp hết. Người cậu lạnh dần, lạnh đến mức như một tảng băng. Nhưng rồi...

- Để chị cầm tay em một lúc nhé ?

- Đừng ! Nó lạnh lắm. May sẽ không chịu nổi mất. - Du từ chối ngay.

- Chị không sợ đâu ! - May cầm lấy tay cậu và giật mình vì nó lạnh hơn cô nghĩ.

- Thế nào, lạnh lắm đúng không ? Vậy thì đừng nắm nữa, nha chị ! - Du nói như nấc nghẹn.

- Không ! Chị muốn cầm lấy nó. Đừng từ chối chị nữa, được không Du ?
- Rồi May ôm chầm lấy cậu sau đó.

Làm sao Du có thể nói "Không !" được đây ? Cậu không ngờ để May thất vọng thêm một lần nào nữa nên đã vòng tay ôm chặt lấy cô. Cả hai đang

xúc động chẳng thể nói nên lời.

Sau đó, cậu đỡ May nằm lại giường. Bàn tay vẫn đan lấy bàn tay, thật chặt. Giọng Du lạc hẳn :

- May hứa là sẽ không khóc nhé ! Được không ? Em sẽ không thể yên tâm ra đi khi thấy chị buồn đâu !

- Được ! Chị hứa...

- Một lát nữa, dù cho xảy ra chuyện gì thì chị cũng cứ nhắm mắt lại. Đừng nhìn gì hết, nha !

- Nhưng tại sao ?

- Cứ làm theo lời em, đừng hỏi mà !

- Ừ, chị biết rồi...

- May này, chị quan trọng với em lắm đấy biết không ?

- Em cũng thế. Cảm ơn vì em đã đến với chị. Cho dù nó thật ngăn ngại, nhưng chị... - May bỗng trở nên ấp úng.

- Chị làm sao ? Nói em nghe xem nào !

- Chị yêu em ! - May nói thật rõ to.

Du giật mình, rồi cậu mỉm cười vì hạnh phúc :

- Cuối cùng thì May cũng chịu nói ra điều đó rồi sao ?

- Chị nghĩ là em biết nên không cần phải nói ra đâu, nhỉ ? - May cầm tay cậu đặt lên nơi có trái tim mình.

- Em biết chứ, người chị ấm quá ! Cả trái tim chị nữa, thật nhẹ nhàng và thuần khiết biết bao... - Cậu nhắm mắt lại, cảm nhận nhịp đập nơi trái tim của cô gái nhỏ.

- Chị yêu em cũng nhiều như em yêu chị vậy, thật đấy !

- Em tin chị mà ! - Có câu nói này của cô, Du đã mãi nguyện lòng rồi.

May nhìn cậu, nhìn linh hồn của cậu đang dần trong suốt như màn sương đêm. Cô khóc, khóc không phải vì sợ Du mà là sợ cho điều gì đó sắp xảy ra sẽ mang cậu đi xa, mãi mãi.

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tạm Biệt, Tiểu Hồn Ma !

Bây giờ, thời gian của Du chỉ còn tính bằng giây. Biết sắp đến lúc, cậu liền cúi xuống, hôn lên trán May một nụ hôn thật sâu. Du ước gì mình có thể mang theo mùi hương này đi. Rồi cậu gục đầu vào hõm vai của May, thì thầm :

- Em yêu chị nhiều lắm... Chị phải sống thật tốt, có biết không ?

Và rồi Du bỗng đứng dậy, trông cậu bây giờ mỏng manh quá. May cố nhìn thật kĩ như muốn ghi nhớ mãi khuôn mặt ấy, dáng người ấy.

- May sẽ luôn đeo chiếc vòng tay của em chứ ? - Du mỉm cười, cúi xuống lau đi nước mắt cho cô.

- Tất nhiên rồi ! Kỉ niệm mà... - May cố cười.

- Đúng rồi. Kỉ niệm ! Em cũng có đây mà. - Cậu nói và khẽ hôn vào mặt dây chuyền.

Không biết nói gì nữa, thế là cả hai cùng im lặng nhìn nhau. Một hồi sau thì...

- Em đi chị nhé ! - Du nói nhỏ.

May khẽ gật đầu, vì có cái gì đó nghẹn ứ nơi cổ họng khiến cô không thể nói thành lời. May vẫn nắm lấy tay cậu. Rồi cậu bỗng vỡ tan như thủy tinh. Linh hồn kia vỡ ra hàng ngàn mảnh vụn rồi tan biến đi. Tan biến như

cậu chưa từng tồn tại. May nhắm mắt, quay mặt vào trong như không muốn nhìn thấy cảnh tượng đang diễn ra trước mắt, thật quá tàn nhẫn mà.

Du đã đi. Đi về nơi cậu nên đến. Cô gái nhỏ vẫn nằm đấy, nhắm mắt và im lặng. Rồi bất giác, May oà lên khóc nức nở. Nước mắt trào ra khi nhớ về Du, nhớ về những kỷ niệm khi ở bên cậu lúc trước. Hạnh phúc lắm !

Và cô lại khóc to hơn khi nghĩ đến việc Du tan biến mà mình không thể làm được gì. Cứ thế, May cứ nức nở suốt đêm.

*

- May ơi ! Mở cửa cho tớ... - Tiếng gọi ở ngoài sân vọng vào khiến May giật mình.

- Ai vậy nhỉ ? Không lẽ là Du ? - May suy nghĩ theo quán tính.

Cô vội chạy ra mở cửa, đó tất nhiên không phải Du mà là Minh An.

- Cậu làm gì ở đây ? - May hỏi.

- Đến đón cậu về.

- Sao cơ ? Sao cậu biết tớ ở đây mà đến ? - Vẻ mặt của cô hết sức ngạc nhiên.

- Chuyện dài dòng lắm. Tớ sẽ nói trên đường về...

May vào trong, đeo ba lô và ra về. Cố gắng nhìn ngôi nhà ấy một lần nữa vì nghĩ rằng có thể đây là lần cuối cùng mình đến đây.

- Tạm biệt Nam Phong !

Thế rồi Minh An chở cậu về trên chiếc mô tô của cậu. Cậu chạy với tốc độ rất nhanh, May có phần hơi sợ nên đã ôm cậu chặt cứng :

- Tớ xin lỗi ! Tại gió lớn quá, tớ sợ...
- Không sao !
- Cậu vẫn chưa nói cho tớ biết vì sao cậu đến đây đây nhé.
- À, là Du nhờ tớ đến đón cậu về. - Minh An cười, nói.
- Sao chứ ? Cậu ấy nói với cậu khi nào ? - May tròn mắt hỏi.
- Từ trước kì nghỉ lễ Giáng sinh.

Thì ra, Du đã biết trước mọi việc nên đã sắp xếp tất cả để có được buổi đi chơi cuối cùng với cô. Đến những giây phút cuối tồn tại, cậu vẫn lo lắng cho May, nhiều lắm.

- May sao thế ? Khóc à ? - Minh An hỏi khi vô tình nghe thấy tiếng nấc nhẹ từ cô.

- À, không ! An cứ mặc kệ tớ ! - May nói trong nước mắt.

- Đừng như thế chứ ! Cậu định không để cho Du an tâm mà ra đi à ?

- Tớ biết rồi, bản thân sẽ cố gắng thật mạnh mẽ ! - May nói và lấy tay gạt đi những giọt nước mắt lăn dài trên má.

- Phải vậy chứ ! Ôm chặt vào đấy ! - Minh An nói và rồ ga cho xe chạy nhanh hơn.

Thời gian đầu, như bao cô gái thất tình khác. May buồn lắm, có khi còn khóc rất nhiều nữa. Xung quanh cô luôn có những người bạn tốt như Thanh và Lam. Họ luôn ở bên May để giúp cô quay về với cuộc sống như trước kia. Còn có Minh An, cậu vẫn như ngày nào, vẫn luôn ở phía sau cô. Đối với May, Minh An chỉ có thể là một người bạn thân. Bởi vì cậu biết rằng May mãi mãi không quên được Du để chấp nhận cậu.

Có lần cô từng cùng với Minh An đi đến thăm mẹ của Du. Cả hai quyết định sẽ nói cho bà nghe sự thật rằng cậu đã chết. Nhưng rồi thật không ngờ, bà đã biết trước điều đó, từ rất lâu rồi. Mẹ cậu bảo, bản thân không muốn nói ra vì cho dù Du có là một hồn ma hay là gì đi nữa, thì cậu vẫn là Nam Phong, vẫn là con trai yêu quý của bà.

Mọi việc cơ bản đã được giải quyết xong và May sau đó cũng dần trở lại với cuộc sống bình thường. Nhưng có lẽ đó chỉ là vẻ bề ngoài, vì ở trong lòng cô luôn có một khoảng rất lớn vẫn dành cho Du - người mà cô yêu nhất. Bản thân May luôn tin tưởng rằng, cậu cũng sẽ như thế. Khẽ nắm chặt lấy chiếc vòng tay, ôm vào lòng, May thì thầm :

- Du ! Chị yêu em ! Bình yên nhé...

Rồi Du sẽ lại trở về tìm cô, đúng chứ ?

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Ai Bảo Yêu Tiểu Hồn Ma Sẽ Không Hạnh Phúc?

Thời gian, nó là thứ vũ khí có thể tàn phá mọi thứ. Nhưng chính nó lại không đủ khả năng làm ảnh hưởng đến cuộc tình đầy vững chắc của Du và May. Họ vẫn thế, luôn yêu nhau như cái thuở ban đầu. Thậm chí càng ngày tình cảm giữa hai người họ càng thêm sâu đậm hơn bao giờ hết.

May cứ ngỡ là suốt đời này sẽ không bao giờ có thể gặp lại Du. Nào ngờ, sau cái ngày mà cậu ra đi ấy đúng hai năm, vào lúc trời đã dần bước vào mùa mưa "quen thuộc"...

Sáng hôm đó, thời tiết vẫn âm ướt đến lạ. May thơ thẩn đi trên con đường đến trường. Chán thật, lại nhớ về Du nữa rồi. Hai năm qua, dù có cố gắng bao nhiêu cô cũng không thể đánh bật hình ảnh của Du ra khỏi tâm trí mình. Cô luôn tự hỏi vì sao số phận lại trêu đùa với cô như thế? Sao lại cho cô biết thế nào là yêu làm gì? Để rồi cuối cùng lại trắng tay tước đoạt đi cái niềm hạnh phúc mà lẽ ra cô đáng được nhận?

Ừ thì, có lẽ người và ma đã được định sẵn là không thể nào hoà hợp. Vì cơ bản họ đâu cùng một thế giới...

Và kết quả cho sự ngớ ngẩn của May là :

- 'Sượng.... Oạch' - May lại bị trượt chân té ngã vì đường quá trơn.

Khỉ thật, May không thèm đứng dậy nữa. Cô bực tức giậm giậm bàn chân, trút giận xuống mặt đường và oà khóc nức nở.

Tốt nhất là cứ khóc đi, mãi mãi cũng không cần tỉnh lại nữa.

Nhưng rồi...

- Có sao không? Sao lại không cần thận gì hết vậy?

May ngược nhìn lên. Tuy nước mắt đã làm cho tầm nhìn của cô nhoè đi một chút nhưng vẫn đủ để May nhận ra được có một người đang đưa bàn tay ra định đỡ cô đứng dậy.

Nắm lấy bàn tay rắn chắc ấy và gượng sức đứng dậy, May lí nhí nói cảm ơn. Chợt cô giật mình khi thấy người đang đứng trước mặt mình lúc này...

Thực sự là rất giống!

- Du? Em... - Cô như người mất hồn, lắp bắp mãi cũng không thể nói thành tiếng.

- Làm gì mà chị ngạc nhiên ghê thế? Thôi, chị đi học đi... - Người ấy mỉm cười với May, cô thấy nụ cười này có muôn phần thân thuộc.

Không thể nhầm lẫn vào đâu được.

- Em... - May bị gì thế nhỉ, cứ tròn mắt mà nhìn người ta mãi thôi.

- Tạm biệt!

Và rồi người đó bước đi ra xa, May cố gắng quan sát : là đi chứ không phải biến mất! Một lúc lâu sau đó, May mới hoàn hồn một cách trọn vẹn.

Khung cảnh này, vì sao lại giống với lần đầu tiên như thế?

Lần đầu cô gặp Du, cũng là do vấp ngã thế này.

Cũng vào lúc tiết trời vào mưa.

Và câu đầu tiên mà Du nói là : "Có sao không? Sao lại không cẩn thận gì hết vậy?"

Là thời gian đã quay lại xuất phát điểm lúc trước rồi sao?

Để cho May có thể làm lại mọi thứ?

À không, chắc không phải đâu! Đây chính là hiện tại! Vì May đã kịp nhận ra sợi dây chuyền màu nâu ấy - thứ mà hai năm trước Du không thể nào có được.

Chỉ có thể là hiện tại thôi...

- Đúng là em! Du của chị đã giữ lời hứa, trở về thật rồi...

Rồi May tiếp tục đi trên con đường đó với một tâm trạng hạnh phúc cực kỳ. Cô đâu hay rằng người đó vẫn chưa đi khỏi, cậu là đang dõi theo May ở phía sau kia :

- May, em về rồi! Mọi thứ sẽ được bắt đầu lại, chị nhé?

S

Thời gian sau đó, thật kỳ lạ : Du bỏ ra công sức bắt tay vào việc theo đuổi lại cô. Ban đầu, May không hiểu tại sao cậu lại làm như vậy? Cho đến khi được hỏi, Du mới bình thản mà giải thích rằng :

- Vì em muốn theo đuổi May với tư cách là một con người. Muốn chân chính được ở bên chị, có biết không?

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Thông Báo Và Quảng Cáo

THÔNG BÁO NHỎ

(dành cho những bạn đã ủng hộ Nhà Có Một Tiểu Hồn Ma của mình trong suốt thời gian qua)

Nói sao nhỉ? Cảm ơn các bạn nhiều lắm, vì đã dành nhiều tình cảm cho NCMTHM của mình nha. Mình cảm thấy rất vui vì điều đó.

Như trong phần giới thiệu, câu chuyện này chỉ được vẽ ra sau giấc mơ 'không thể nào nhắm hơn' của mình vào một buổi sáng năm ngoái. Còn nhớ, cả ngày hôm đó mấy cái "ý tưởng" nó cứ lộn vờn trong đầu. Không còn cách nào khác, mình đành phải viết ra. Cho bộ não không bị "tràn bộ nhớ". (hờ hờ)

Sẵn đây mình cũng chia sẻ luôn, NCMTHM mình viết trong vòng 8 ngày. Chỉ 8 ngày nghỉ sau kì thi HKII năm ngoái. (bởi vậy nó mới "dở" như vậy đó)

Ban đầu mình chỉ định "tự kỷ" giữ nó để tự mình đọc thôi. Không ngờ một bữa kia, nhờ bạn thân đáng ghét ngỏ ý muốn "nghĩa" qua một chút. Thế là bị dụ, nhắm mắt đưa chân mà sa lưới.

Nhờ bạn ý ủng hộ, không biết nhờ cái động lực nào mà mãi đến một năm sau đó, NCMTHM mới được mình tỉ mỉ gõ lại trên Word và xuất hiện ở .com.

Ném đá, lượt views ít, bị ăn bơ... là những việc mà mình đã sớm chuẩn bị tinh thần trước để không phải bị hụt hẫng. Nhưng không ngờ, câu chuyện chẳng mấy đặc biệt này lại được nhận những phản hồi tích cực từ các bạn. (bất ngờ - ing)

Ngoại truyện, phần hai, không phải là mình chưa nghĩ đến. Nhưng, liệu nó có hợp lý không? Cho Du trở về à? Nhưng bằng cách nào chứ?

Nói hơi bị nhiều rồi nhỉ? Thôi, chốt lại vấn đề nhé :

- Thứ nhất : mình đã viết tặng các bạn một chương ngoại truyện rồi
nh**THÔNG BÁO NHỎ**

(dành cho những bạn đã ủng hộ Nhà Có Một Tiểu Hồn Ma của mình trong suốt thời gian qua)

Nói sao nhỉ? Cảm ơn các bạn nhiều lắm, vì đã dành nhiều tình cảm cho NCMTHM của mình nha.

Như trong phần giới thiệu, câu chuyện này chỉ được vẽ ra sau giấc mơ 'không thể nào nhắm hơn' của mình vào một buổi sáng năm ngoái. Còn nhớ, cả ngày hôm đó mấy cái "ý tưởng" nó cứ lớn vồn trong đầu. Không còn cách nào khác, mình đành phải viết ra. Cho bộ não không bị "tràn bộ nhớ". (hờ hờ)

Sẵn đây mình cũng chia sẻ luôn, NCMTHM mình viết trong vòng 8 ngày. Chỉ 8 ngày nghỉ sau kì thi HKII năm ngoái.

Ban đầu mình chỉ định "tự kỷ" giữ nó để tự mình đọc thôi. Không ngờ một bữa kia, nhỏ bạn thân đáng ghét ngỏ ý muốn "nghĩa" qua một chút. Thế là bị dụ, nhắm mắt đưa chân mà sa lưới.

Nhờ bạn ý ủng hộ, không biết nhờ cái động lực nào mà mãi đến một năm sau đó, NCMTHM mới được mình tỉ mỉ gõ lại trên Word và xuất hiện

ở .com.

Ném đá, lượt views ít... là những việc mà mình đã sớm chuẩn bị tinh thần. Nhưng không ngờ, câu chuyện chẳng mấy đặc biệt này lại được nhận những phản hồi tích cực từ các bạn.

Ngoại truyện, phần hai, không phải là mình chưa nghĩ đến. Nhưng, liệu nó có hợp lý không? Cho Du trở về à? Nhưng bằng cách nào chứ?

Nói hơi bị nhiều rồi nhỉ? Thôi, chốt lại vấn đề nhé :

- Thứ nhất : mình đã viết tặng các bạn một chương ngoại truyện rồi đấy. Như mong muốn của các bạn : Du sẽ trở về và ở bên May. Và đó cũng là CHƯƠNG 28 của truyện.

- Thứ hai : nếu NCMTHM tiếp tục được nhận những phản hồi tích cực từ các độc giả, nó sẽ được viết tiếp phần 2. Xem như là một món quà nhỏ mình tặng cho các bạn nhé. Mấy ngày qua mình đã viết thử bản thảo lên giấy rồi, giờ chỉ chờ vào ý kiến của các bạn thôi.

- Thứ ba : ngoài NCMTHM, mình còn một đứa con tinh thần nữa, đó là Ma Cà Rồng Sa Ngã - tâm huyết của mình hơn nửa năm luôn đó nha. Cốt truyện cũng được mình đầu tư và chăm chút hơn một tí. Hi vọng các bạn dành một chút thời gian để "nghĩa" qua em nó nhé?

- Thứ tư : cảm ơn các bạn đã đọc đến đây.

Những gì mình muốn làm trên kia nhằm mục đích để cho những độc giả đã yêu quý mình không phải thất vọng! Và mong sẽ lôi kéo thêm vài viewers nữa về phe mình (he he).

Hãy để lại comments góp ý cho mình bất cứ khi nào có thể. Mình bị nghiện đọc comments của độc giả quá rồi (bệnh nặng ~. ~). Và nếu các bạn thấy truyện của mình "có vẻ ổn" thì giới thiệu cho các viewers khác nhé!

Thông báo làm nhảm này xin được kết thúc. Xin lỗi vì đã nói hơi bị nhiều (khà khà) ...

Chào thân ái và chúc sức khỏe các độc giả!

- JieMay (Vi Hồng Anh fb) -

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Chính Là Không Nỡ Rời Đi

Hmm, nói sao giờ nhỉ? Cảm ơn các bạn đã quan tâm đến Nhà Có Một Tiểu Hồn Ma của mình nha...

Vốn dĩ mình đã bí ý tưởng nên không định là sẽ viết tiếp câu chuyện đây ảo diệu này đâu. Nhưng, khi đọc cmt của các bạn không hiểu sao mình bị kích thích quá. Vì vậy, mình quyết định sẽ cho em nó to be continued nè.

Nếu như phần 1 câu chuyện chỉ xoay quanh May và những diễn biến nhẹ nhàng của mối tình đầu đầy bờ ngỡ, thì phần 2 mình sẽ “mạnh tay” hơn một chút, viết tiếp cho câu chuyện còn dang dở kia với những tình tiết có liên quan đến thân thế của hai người. Và May, cô là con gái của Mie và Jay (một ma cà rồng chính hiệu). Du là con trai của Anna và Yul (những người sói) - những nhân vật trong truyện Ma Cà Rồng Sa Ngã...

Hi vọng chất xám mà mình đã và đang bỏ ra để kết dính hai câu chuyện có phần vi diệu này sẽ không làm các bạn nhàm chán. Mong các bạn vẫn sẽ tiếp tục đồng hành cùng mình trong Phần 2 Nhà Có Một Tiểu Hồn Ma như đã từng ủng hộ Phần 1 lúc trước nhé.

ước sao cho con không bị bí ý tưởng giữa chừng và truyện của con không có “sạn”. Hihi

Nhà Có Một Tiểu Hồn Ma - [Phần 2]: Papa Là Hồn Ma Háo Sắc

JieMay (Vi Hồng Anh) -

Chương 1 [p2] : Chính Là Không Nỡ Rời Đi

Hơn mười tám tháng, chính xác là mười tám tháng hai mươi ba ngày kể từ ngày cuối cùng May nhìn thấy Du...

May nhớ cậu lắm, cái cảm giác cứ như có hàng vạn mũi kim li ti châm vào da thịt - bứt rứt đến buốt đau. Trái tim này, tâm trí này mãi mãi dành cho cậu, là nơi ngự trị của hồn ma nhỏ đó.

- Du, sao em đi mãi không về? Chị muốn gặp em, thực sự là rất muốn...

Phần mộ của Du đã được xây dựng. Thì ra, trước kia linh hồn của cậu không siêu thoát một phần cũng là do cậu muốn nhờ ai đó tìm thấy thân xác của mình. Du sợ cô đơn lắm! Nhưng, có phải hay không cậu đã sai lầm? Bởi vì quyết định ở lại kia đã vô tình làm ảnh hưởng đến một người con gái...

- Em định dày vò chị đến bao giờ hở Du? Ngay cả ước muốn nhau trong giấc mơ ngắn ngủi mà em cũng tham lam không cho chị là sao chứ?

Lại khóc, May thừa nhận mình thật ấu trĩ khi cứ mãi trách cứ Du. Vì cậu là hồn ma, hai người căn bản không có kết quả!

Gió chiều nhẹ nhàng thổi, mang theo sự tiếc nuối vì thời gian cứ như con thoi không ngừng trôi đi. Đến lúc May phải về nhà rồi...

*

Tối đến, May vừa làm xong những công việc lặt vặt không tên trong nhà thì cũng đã đến lúc đi ngủ. Một ngày dài mệt mỏi đã dần khép lại, cô gái nhỏ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say.

Nhưng, đến gần nửa đêm thì...

- Ai đấy? Sao lại vào đây? - May ngạc nhiên khi thấy một bóng lưng đang ở phía cửa chuẩn bị bước vào.

Không có tiếng trả lời. Kỳ lạ, không lẽ là do cô đã quên khóa cửa rồi sao? Tệ thật!

-Này cậu ơi...- Và cô giật mình, tròn mắt - Du?

-May, em nhớ chị nhiều lắm... - Người kia quay mặt lại, quả nhiên là cậu.

-Em... Đã về...? - May định sẽ ngồi bật dậy để chạm vào cậu, nhưng toàn thân sao cứng đờ. Có lẽ là do quá xúc động chẳng?

-Phải rồi, em về rồi đây. - Du ôm lấy cô, giọng nói có phần nghẹn ứ.

May vui lắm, thực sự mà nói thì cô đang hạnh phúc vô cùng. Du đã quay trở lại với cô rồi, cậu sẽ không bỏ cô mà đi nữa...

-Du ơi, chị chờ em đã lâu lắm rồi. Nên bây giờ sẽ không cho phép em đi nữa... Không cho... - May vẫn nằm trên giường để mặc cho cậu hôn mình, nước mắt vẫn vô lực mà rơi xuống gối.

-Em đã cố gắng rất nhiều để mong có ngày gặp lại chị. Nhưng từ nay, chúng ta chỉ có thể gặp nhau theo cách này... - Du nói và khẽ ướm môi mình lên những giọt nước mắt của cô.

-Cách này... là sao? - May ngạc nhiên hỏi lại.

Lại không có tiếng trả lời, chỉ có những cái hôn sâu đậm nhưng cũng có chút vội vàng thay vào sau đó. May cũng không muốn hỏi lại, dù sao cậu cũng đã trở về, điều đó chẳng phải là quá tốt hay sao?

Nhưng, sự việc xảy ra lúc này làm cho May có cảm giác không thật. Làm sao thân thể của Du lại ấm như thế? Bằng cách nào mà cậu có thể trở

về? Và còn rất nhiều chuyện khác nữa...

Chỉ có thể dùng một từ để giải thích. Phải, là May đang mơ!

Cô giật mình tỉnh giấc, cảm nhận như hơi ấm của Du vẫn còn ở đâu đây. Và dư vị của những chiếc hôn kia, trên khoé môi này vẫn còn đọng lại. May rất muốn tham lam mà nghĩ rằng, có phải những điều đó là thật không? Nhưng cánh cửa phòng kia vẫn đang khóa trái, căn bản là người ngoài không thể vào được. Làm gì có chuyện ai đó từng đứng ở đây xoay lưng lại mỉm cười với cô như tối hôm qua?

Một giấc mơ quá đỗi chân thật kia đã khiến May không muốn tỉnh lại. Lại một lần rồi thêm một lần nữa, May đẩy cậu ra xa...

*

Năm nay, May đã tốt nghiệp trung học và đang học lên bậc Đại học ngành Nghiên cứu Tâm linh và Thế giới Siêu hình. Lý do May muốn theo đuổi ngành học mà bản thân chưa bao giờ nghĩ đến này đều bắt nguồn từ cậu. Với hi vọng một ngày nào đó, có thể... gặp cậu bằng những kiến thức mình đã tích lũy được thì sao?

Những người bị mệt mỏi hoặc thần kinh yếu rất dễ gặp ma vào ban đêm. Đó là Hiện tượng Bóng đè...

May vừa tìm ra bài viết này trên mạng. Vừa đọc vừa suy nghĩ, có thể hay không, Du đã gặp mình trong hoàn cảnh này? Thấy cậu trong lúc ngủ, có thể sao?

Dù gì thì cái cảm giác tối hôm qua ấy, một từ “giấc mơ” chắc chắn không làm cho May phục được...

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Minh An Gặp Nạn

- May nè, cậu phải hết sức bình tĩnh... Minh An bị tai nạn rồi! - Tiếng của cô bạn tên Lam không to không nhỏ truyền đến qua ống nghe điện thoại.

May sốc. Vì sao chuyện này có thể xảy ra được chứ?

- Cậu nói gì? Minh An bị làm sao?

- Cậu đến bệnh viện thành phố ngay đi. Chuyện này một câu không thể nói hết được... - Tiếng Lam khóc nức trong điện thoại làm cho cô càng sốt ruột hơn.

Thời gian qua, dù không muốn thú nhận nhưng sự thật Minh An vẫn là người ở bên cạnh và quan tâm đến May nhiều nhất. Cô đã chịu ơn An nhiều lắm, rất nhiều.

Tốt nhất là cậu đừng có xảy ra chuyện gì nha...

- Minh An, cậu đâu rồi? - May hốt hải chạy dọc hành lang bệnh viện tìm kiếm An.

- May... Ở đây! - Lam vẫy tay.

- An, cậu ấy sao rồi?

- Tớ không biết, cậu đừng hỏi...

Hai cô bạn cầm chặt tay nhau để tìm kiếm một chút bình tĩnh, May có vẻ đang rất hoảng sợ rồi.

Ánh đèn màu đỏ phòng cấp cứu vụt tắt, ông bác sĩ già chậm chậm bước ra...

- Bệnh nhân muốn gặp người tên May, cô ấy có ở đây không? - Ông bác sĩ kéo chiếc kính xuống, gấp lại rồi bỏ vào trong túi áo blouse trắng.

- Là tôi! - May bước lên, bước chân vẫn còn chút run rẩy.

- Hiện tại còn chưa nói được điều gì, đừng làm bệnh nhân kích động. - Ông kéo cánh cửa phòng cấp cứu, mời cô gái nhỏ vào trong...

*

- An... - Tiếng May nghẹn ngào, như thể không tin được người trước mắt là lớp trưởng Minh An ngày trước.

Đôi mắt nhắm nghiền kia khẽ chớp động. Đầu cậu bị quấn nhiều băng gạc lăm, nhiều đến mức làm May giật mình.

- Sao thế... sợ rồi... à? - Ánh mắt kia bỗng díp lại, có lẽ là An đang cười đi.

- Không có! - May lắc đầu - À mà có đấy, tớ sợ An...

- May... sợ gì?

- Sợ không còn được gặp lớp trưởng nữa... - Cô vội vàng ngồi xuống cạnh Minh An, òa khóc.

- Khờ quá... tớ làm sao... có chuyện gì được... - An cố gắng giơ bàn tay mình lên lau nước mắt cho cô nhưng không thể.

Vì bây giờ, cả người cậu đang đau lắm. Mỗi tắc da thịt cứ như nặng thêm gấp vạn lần.

May khóc, tên lớp trưởng đáng ghét này vẫn cứ tự tin vào vận may của mình như vậy sao?

- May nè... cho tớ hỏi... - Giọng An bỗng trầm xuống - Du đã về rồi sao?

May giật mình, tròn mắt nhìn An:

- Vì sao lại nói như vậy?

- Chỗ tớ bị xe tông ấy... hình như tớ đã thấy Du...

- Du ở đó làm gì? - May lập tức hỏi lại...

- Có lẽ... là để cứu tớ... - An cười - Có lẽ tớ sống được là... nhờ một hồn ma cứu sống...

May không có nghe lắm, An nói rằng cậu đã thấy Du, ở nơi đó ư?

- May... May... - Cậu phải gọi đến hai lần May mới có phản ứng - Cậu sao thế?

- Ở không có gì? An thấy trong người sao rồi?

- Tớ hơi mệt tí...

- Vậy cậu nghỉ ngơi chút đi, đến chiều tớ lại vào thăm cậu.

An cảm thấy mắt mình nặng dần, không còn muốn trả lời nữa, chỉ khẽ gật đầu. Có lẽ, điều mà cậu cần lúc này đó là được nghỉ ngơi...

*

Hiện trường vụ tai nạn bây giờ chỉ còn có cảnh sát bao vây. Tài xế đã ra đầu thú, lí do là vì uống say không làm chủ được tốc độ nên gây ra tai nạn cho An khi cậu đang băng qua đường.

Chỉ là một vụ tai nạn giao thông đơn thuần thôi đúng không?

Nhưng, đó là một chiếc xe tải. Với vận tốc điều khiển của gã tài xế ấy lúc say khướt kia, khi gây ra tai nạn thì nạn nhân khó lòng qua khỏi.

Là do An may mắn hay sự thật là có bàn tay của Du nhúng vào?

- Này cô gái, đây là hiện trường của một vụ tai nạn, cô không được phép vào! - Một viên cảnh sát đặt tay lên vai May yêu cầu cô rời khỏi...

- Nhưng thưa chú, cháu muốn tìm một người... - May cố gắng nhìn vào trong, nơi có những vũng máu đã đọng lại thành những vệt dài trên mặt đất.

- Ở đây ngoài tài xế gây tai nạn ra làm gì còn ai nữa? Hay cô gái muốn tìm ông ta?

Nhìn theo hướng tay viên cảnh sát chỉ đến, đúng là chỉ có gã đàn ông còn chưa thực tỉnh rượu ấy thôi. Chẳng lẽ bây giờ May lại nói rằng : Người cô muốn tìm kiếm là một hồn ma? Chắc chắn người ta sẽ nghĩ rằng cô bị thần kinh mất.

- Du? - May bỗng thấy một bóng hình quen thuộc ở cạnh chiếc xe gây ra tai nạn ấy.

- Cô gái! Dừng lại! - Cảnh sát lên tiếng, không muốn cô tiếp cận hiện trường.

May đã kịp chạy đến nơi mà mình cho rằng lúc này đã nhìn thấy Du. Nhưng rồi lại thất vọng khi chẳng có gì ở đó cả.

Không, không phải là cô bị hoa mắt! Chắc chắn không...

- Đừng làm loạn nữa, cô nên về nhà đi. - Tiếng viên cảnh sát có một chút bực bội vì cô gái này quá cứng đầu.

Thực sự là cái khoảng cách kia đã rất gần rồi, vì sao cuối cùng lại thành ra xa xôi đến thế? Không thể chạm vào cũng như không thể cảm nhận, một chút cũng không!

Không còn gì nữa rồi, May nên về đi thôi...

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Giác Mơ Đó Có Du

May! Chị May...

May cảm nhận như có ai đó vừa gọi tên mình. Khó chịu thật nha, giấc ngủ vừa chập chờn đến lại bị phá hỏng thế này.

Tầm nhìn trước mắt vẫn còn mờ đục vì ánh mắt vẫn chưa thích ứng được với khung cảnh bên ngoài. May nghĩ mình lại mơ nữa rồi, vì cô lại thấy cậu...

- Haizz... - Tiếng May thở dài, cố nhắm mắt lại lần nữa.

- May! Ngủ nữa rồi à? Nhìn mặt em đáng ghét đến vậy sao? - Tiếng nói kia vẫn văng vẳng bên tai, bàn tay May cảm thấy được một chút mát lạnh.

- Thôi, lại là nằm mơ nữa đấy! Không thích... - May sắp ngủ lại rồi, chỉ còn nghe thấy tiếng trách móc có muôn phần đáng yêu.

- Cho dù là mơ thì chị cũng không muốn thấy em luôn à? Em khó ưa đến thế cơ đấy!

- Không phải... chỉ là... Chị không muốn cảnh tượng cười nói vui vẻ kia đến sáng lại tan biến đi đâu... - May vẫn nhắm mắt, cô sắp ngủ rồi.

Có tiếng cười, ai đó cười vì sự đáng yêu của cô. Cô đang nghĩ rằng bản thân không muốn nhìn thấy thì người đó sẽ buông tha cho cô à?

Sai rồi, vì cơ bản cậu muốn được nói chuyện với May, từ lâu lắm rồi...

- Mở mắt nhìn em một cái đi May. Dù là mơ thì cũng có sao đâu, nhỉ? - Chiếc mũi mát lạnh kia chợt áp lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, khẽ gọi.

- ...

- May!

- ...

- May ơi, em nhớ chị...

Có hiệu nghiệm rồi. May đã bắt đầu chau mày lại, khẽ mở đôi mắt đang còn say ngủ ra, nhìn cậu chăm chăm.

- Chị lại mơ nữa à? Ghét thật nhỉ... - Bắt gặp ánh mắt ấy của cậu, May có chút xuyến xao.

- Đúng, là chị đang mơ đấy...

- Vậy thì thôi, không thích gặp nhau theo cách này. Để chị ngủ đi! - May có chút buồn bã, liền quay mặt đi.

- Chẳng phải em đã nói rồi sao? Chúng ta chỉ có thể gặp nhau bằng cách này...

- Chị không biết đâu, chị không thích gặp em trong hoàn cảnh này!

- May, thực xin lỗi. - Giọng Du trầm xuống hẳn.

- Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì? - May bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng.

- Thôi, chuyện dài dòng lắm. Không kể đâu...

- Đáng ghét! - May đẩy cậu ra rồi chợt giật mình - Người em....

Khắp toàn thân Du đầy máu, một màu đỏ thẫm nhuộm gần hết chiếc áo sơ mi. Vết máu phần nhiều đã khô cứng lại, có chỗ còn bết sát vào người...

- Máu của Minh An đấy!

- Là em cứu cậu ấy?

- Phải! - Du gật đầu - Nhưng sức của em có hạn, chỉ có thể giữ được mạng sống cho anh ấy thôi.

May vui lắm, Minh An có thể sống là nhờ cậu. Nếu không, cả đời này, bản thân cô sẽ cảm thấy mang nợ An rất nhiều...

- Cảm... cảm ơn... - May lí nhí.

- Sao bây giờ chị khách sáo thế nhỉ? Hết ghét em rồi à? - Du cúi người xuống, ôm lấy cô.

- Chị có ghét em lúc nào đâu chứ? - May hờn dỗi đâm vào ngực cậu. - Ai bảo em bỏ chị đi làm gì?

- Biết rồi, là lỗi của em. Đã để chị đau khổ chính là lỗi của em. Xin lỗi, xin lỗi... - Du để mặc cho cô hung hăng đâm vào người mình, nửa lời phản kháng cũng không có.

- Đừng đi nữa, có được không Du? - Cô đã thôi không đánh cậu nữa, nước mắt bắt đầu phủ lên đôi mi cong dài.

- Được, nhưng chỉ có thể âm thầm đi theo chị thôi.

- Vì sao?

- Em đã mất cơ hội để hoá kiếp rồi. Bây giờ, bản thân còn tệ hơn một hồn ma bình thường nữa. - Du cười.

- Sao lại như vậy?

- Vì em đã từng tan biến đi một lần, bây giờ trở lại thì làm sao có thể như trước được?

- ...

- Em trở lại lần này chỉ có thể gặp May bằng cách đi vào trong giấc mơ của chị thôi...

- ...

- May!

- ...

- Chị lại bị sao nữa đây?

- Xin lỗi, Du...

- Ngốc quá à, tất cả đều là vì May hết đấy. Vì em yêu chị mà, nhỉ? - Du khẽ hôn lên trán cô, sự thật là cậu thích hôn May nhiều lắm.

- Lần này em phải ở bên chị đấy, có biết không? - May khẽ đặt bàn tay cậu lên nơi có trái tim mình - Vì nơi này, cần em.

Du nhẹ nhàng gật đầu, thật hạnh phúc khi biết được rằng cô gái nhỏ này luôn cần cậu! Điều đó khiến cho Du cảm thấy như thể mình đã có được tất cả rồi! Là cả thế giới đó nha...

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Ngày, Chỉ Có Thế Cảm Nhận

Ánh nắng nhẹ nhàng chiếu qua khung cửa sổ, tiến gần hơn đến khuôn mặt đang say ngủ kia. May không còn ở trong khu kí túc xá lúc trước nữa, vì thế những hôm không lên giảng đường, cô có thể thoải mái ngủ nướng thêm một chút.

- Haizzz - Uể oải thức giấc, cô có cảm giác giống như cả đêm qua mình đã bị mất ngủ trầm trọng vậy.

Thực là mệt mỏi nha...

Rồi cô đảo mắt nhìn quanh căn phòng nhỏ như thể là đang tìm kiếm một thứ gì đó mình vừa lỡ đánh mất vậy.

- Lại nằm mơ nữa sao? Tệ thật... - Khẽ chau mày lại, cô gái không tự chủ được đã thốt lên một câu đầy thất vọng.

- Ai nói là chị đang mơ? Em sẽ đánh kẻ đó! - Có tiếng nói vọng lại từ sau lưng.

Lập tức, May xoay người lại nhưng tuyệt nhiên không thấy gì cả.

- Du?

- Em đây. Giữ lời rồi nhé, em không bỏ May đi nữa...

- Em mau ra đây đi, trốn mãi làm gì?

- Chỉ có thể ở bên cạnh chị theo cách này, nhớ không?

- ...

- Đúng thật là chỉ có thể ở bên cạnh chị như vậy thôi...

- ...

- May, đừng im lặng nữa có được không? Nói gì đi chứ...

Có tiếng nói đang lệch dần âm điệu, là đang đau khổ, là đang ghen ngào.

- Không được nhìn thấy Du thì sao chứ? Em vẫn ở bên chị là được rồi. - Giọng May bỗng vui vẻ hẳn lên.

- May...

- Lại đây, cho chị cảm nhận thấy em nào. - May nói cùng với vẻ mặt đầy mong chờ...

- ...

- Du?

- ...

- Du, em đâu rồi? - Cô đã bắt đầu hoảng sợ.

- Em đây. Em là đang vuốt tóc May đấy! Có cảm giác được không?

- Có, một chút... - Cảm giác lạnh lạnh truyền đến da đầu và những sợi tóc như được nâng niu là những gì mà May có thể cảm nhận được.

*

- An thấy đỡ chút nào chưa. - Vừa bắt được ánh mắt của Minh An khi tỉnh lại, cô sốt sắng hỏi.

- Tớ... ổn rồi. May đến thăm tớ đây à?

- Uhm, cậu có biết ai đang đến thăm cậu đây không?

- Ai? Còn có ai ở đây nữa à?

- Du, là Du đó. Cậu ấy ở ngay bên cạnh tớ này.

Câu nói của May làm cho cậu phát hoảng. Ở đây ngoài May ra thì cậu có thấy ai nữa đâu mà...

Một cảm giác lạnh lạnh truyền dọc sau sống lưng. An dường như vừa nhận thấy được có ai đó đang đứng bên giường, nhìn mình chăm chú.

Sợ nhưng không sợ. An cũng chẳng biết nên gọi loại dự cảm này là gì. Cậu không sợ ma, nhưng kiểu hồn ma cứ đi rồi về như Du kia làm An có chút hoảng...

- Du đến đây với tớ, cậu ấy muốn hỏi là cậu còn đau không?

- ...

- An?

- ...

- Lớp trưởng Minh An!

- Hà? Sao? May vừa nói gì? - An như vừa nhận ra câu nói của cô, có chút giật mình.

- Tớ nói là Du muốn biết cậu như thế nào rồi...

À, có lẽ là một hồn ma vừa hỏi thăm cậu...

- À, cậu cứ nói với cậu ấy là tớ ổn rồi đi. - An vẫn còn nhiều nghi hoặc lắm.

Rồi May xoay người đi chỗ khác, như là để truyền đạt lời nói lại cho ai đó. Lạ thật, An có thấy ai đâu?

- Du nói là cậu nên nghỉ ngơi nhiều hơn. Chuyện Du cứu cậu lần trước không cần để trong lòng nữa...

Đúng thật là An có suy nghĩ về chuyện này nha. Ban đầu cậu cứ nghĩ là do mình may mắn, nhưng càng nghĩ càng thấy lạ lùng...

- Cảm ơn Du... - Một câu ngắn gọn nhưng chứa đầy sự biết ơn.

Đến khi May rời khỏi phòng bệnh, cậu chợt có rất nhiều suy nghĩ : có phải hay không Du đã trở về? Hay chỉ là cô gái kia đang mắc chứng hoang tưởng?

Không lẽ vì quá nhung nhớt mà May đã tự mình tưởng tượng rồi thêu dệt thành câu chuyện kì quặc này để an ủi bản thân?

Chuyện này bắt đầu rắc rối rồi đây...

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Đêm, Là Hồn Ma Háo Sắc

7 giờ 30 tối...

- Cốc cốc. - Có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng - May ơi, mở cửa cho em.

Đang dở tay chuẩn bị bữa tối thì lại bị tiểu hồn ma làm phiền. Giọng May đầy trách móc:

- Thôi, đừng đùa nữa. Em có phải là người đâu, mở cửa làm gì?

Một lát sau, giọng nói lúc nãy đã gần hơn bên tai:

- Định giả sử như em vừa đi làm về, ở nhà đã có người nấu bữa tối chờ sẵn thôi mà.

- Em cũng biết những chuyện này nữa sao? - Cô gái mỉm cười, vòng eo nhỏ dường như đã có người nhẹ nhàng ôm lấy.

- Nhớ chị... - Giọng ai đó ngân dài hơn, đủ sức làm trái tim May tan chảy.

- Em ngày càng đáng ghét rồi nha... - May thấy bàn tay kia như siết chặt mình hơn, có muôn phần ấm áp.

- Vì em cũng là một "gã" con trai bình thường mà. - Tiếng Du cười có chút thần bí.

- Ý gì đây, hử? - May trừng mắt.

- O, ơ, không có gì hết nha. Thôi, ăn cơm được rồi...

- Nguy hiểm! Hồn ma như em thì ăn kiểu gì được? - Cô lắm bằm, cảm nhận như tên nhóc kia có vấn đề rồi nha.

À, đến bây giờ Du mới biết: đến tối, cô gái nhỏ kia có thể nhìn thấy mình đấy. Tuyệt!

*

- Làm gì đấy?

- Đi ngủ a

~- Sao lại nằm đây? Chỗ này của chị mà!

- Thì chị nằm ở phía trong đi. Em là đang giúp chị không bị rơi xuống giường đấy...

- Sao lại ngủ chung? Ai về chỗ nấy đi chứ...

- Giờ này mà chị lại bảo em ra ngoài trời đầy sương lạnh ấy, không thấy tội cho em à? - Cậu đưa ánh mắt long lanh nhìn May...

- Chứ lúc trước em cũng ở ngoài ấy thôi mà, nhỉ?

- Giờ khác rồi, giờ em là hoa đã có chậu. Không lẽ chị nhẫn tâm... - Du cuộn người lại co ro, trông như đứa trẻ sắp bị bỏ rơi vậy.

- Thôi nha, đừng có mà giả bộ... - May trừng mắt rồi bắt đầu chuẩn bị thêm gối. - Tuỳ em, nhưng chỉ hôm nay thôi đấy.

- Cảm ơn May! - Mắt ai đó sáng lên, có vẻ như Khố nhục kế đã có hiệu nghiệm rồi.

*

- May... - Tiếng ai đó cảm thán gọi tên cô, tha thiết.

-...

Vòng tay vững chắc khẽ vòng qua người May, nhẹ nhàng kéo cô nằm gọn trong lòng mình. Ấp áp lắm. Ngón tay mát lạnh khẽ vuốt lên tóc dài của cô. Thơm quá, qua lâu như vậy mà tóc May vẫn còn mùi của loại hoa oải hương ngọt dịu này sao? Một cảm giác quen thuộc dâng lên, mọi kí ức như ùa về trong trí nhớ.

- May, em nhớ chị... - Hôn lên mái tóc thơm tho ấy, Du như vô thức nói rằng cậu nhớ cô.

-...

Hình như cô gái đã ngủ rồi nên không thấy trả lời gì cả.

Vuốt tóc rồi lại nắm tay, bàn tay nhỏ ấy bất ngờ được phủ một tầng mát lạnh thì có chút run rẩy. Nhưng cũng nhanh thích ứng, yên lặng để cho Du nắm chặt lấy. Trái tim lạnh giá như ấm áp hẳn lên.

- Sao May ốm thế nhỉ? Bụng và eo nhỏ thế này... - Bàn tay Du bỗng bắt được khuôn eo nhỏ nhắn của cô cùng chiếc bụng phẳng lì mà không khỏi đau lòng.

-...

- Ước chi nơi này có một đứa nhỏ, của em và chị thì hay biết mấy... - Khẽ xoa xoa bụng cô, đó là những lời từ tận đáy lòng của Du.

- Ưm... Nếu em thích thì có thể sinh mà. Có gì đâu chứ?

May bỗng đáp lại làm Du giật mình...

- Nãy giờ May nghe em nói hết rồi sao?

Du ngẩng đầu lên chăm chú nhìn May. Nhưng đôi mắt kia vẫn nhắm chặt lại, rõ ràng là cô đã ngủ rồi mà...

Không lẽ là May đang nằm mơ nhỉ? Một giấc mơ có cô và cậu, có cả đứa nhỏ nữa. May cũng có một ước mơ như Du, ước mơ về một gia đình.

- Đem lòng yêu một hồn ma, chị đã chịu thiệt thòi nhiều lắm rồi, đúng không?

Khẽ thu vòng tay lại, Du cố gắng ôm chặt hơn cô gái nhỏ trước thân mình. Một gia đình với chị, có thể chứ?

[Đã cố gắng tránh H, vì không muốn mất đi sự trong sáng của câu chuyện và cũng là vì em không biết viết H. Nhưng, có lẽ những phần sau phải có thôi. Mọi người nghĩ em có nên chèn H vào không ạ? Nếu không thì em sẽ tránh hết mức luôn, vì cơ bản là không biết viết làm sao cả ^^...]

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Đứa Nhỏ Có Thể Đến Không?

10 giờ 30 phút tối...

May chợt nhớ ra rằng mình vẫn chưa mang giỏ rác ra ngoài để sáng mai người ta đến lấy đi cho tiện. Thế là cô thức dậy, xách những túi rác lớn nhỏ tập hợp trước cửa. Nhưng khi May đang định mở cửa thì cũng là lúc cô vừa vặn nghe thấy được:

- Chị xem, căn nhà này là của một cô gái mới chuyển đến. Tôi nghe nói cô ấy có thói quen tự nói chuyện một mình đấy.

- Đáng sợ thế? Cô ấy có vấn đề về thần kinh sao?

- Chắc thế rồi. Đi ra đường thì cứ nhìn đâu đâu, lúc nào cũng lăm bằm một mình suốt...

- Ủây, chị đừng làm tôi sợ chứ. Nhà tôi ở gần đây đấy nhé.

- Thế thôi, mình về nhanh nào kẻo trễ.

Âm lượng từ cuộc trò chuyện của hai bà thím kia vừa đủ để May nghe thấy. Chắc là họ đi dạo phố đêm rồi đi ngang qua nhà cô đây mà. May thôi không mở cửa nữa mà ngồi thụp xuống sàn. Bản thân không ngờ được rằng: Hàng xóm nói mình bị thần kinh!

- May, xin lỗi... - Là tiếng của Du.

Cảm giác lạnh lạnh xuất hiện trước mặt, có lẽ cậu đang ngồi đối diện May nhỉ?

- Định nói rằng vì yêu một hồn ma mà để chị phải chịu khổ nữa à?

-...

- Ngốc ơi, em nghĩ chị đang buồn? - May cười.

- Uhm, em sợ May sẽ khóc mất thôi.

- Đúng là chị mít ướt thật. Nhưng chuyện này không đáng để chị làm vậy đâu.

- Vì sao?

- Em là để chị yêu, những người đó có quyền gì xen vào nhỉ?

- Nhưng chắc chắn họ sẽ nói mãi cho mà xem.

- Không sợ, không sợ...

Đôi môi nhỏ nhắn của May đột nhiên hơi lạnh, chắc là đã bị ai kia hôn lên rồi. Nhẹ nhàng đáp lại, May chợt nhận ra rằng: Hôm nay Du có cái gì đó rất lạ, cái hôn cũng trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều, giống như đang chiếm giữ và càng giống như một con hổ đang muốn đánh dấu chủ quyền cho mình vậy.

Có phải hay không, khoảng thời gian qua đã làm cho Du của cô lớn lên thật rồi?

- May... - Nhìn cô gái đang nằm gọn trong lòng mình, Du tha thiết gọi.

- Huh?

- May có thương em không? - Ánh mắt kia như dần mờ đi, phiêu diêu trong không khí.

- Không có thương! - May xoay người lại nhìn cậu - Chỉ yêu thôi...

- Chị thật đáng ghét mà! - Du bắt đầu hôn lên trán cô - Có thích không?

- Uhm, có.

- À, ừm... Ý em là chị có thích một đứa bé không nhỉ? - Du dừng động tác, nhìn vào mắt cô - Với em...

- Đừng đùa thế chứ Du. Sao có thể được?

- Chị không thích đúng không?

- Em thừa biết là chị đang nghĩ gì mà. Sao lại nói như thế? - May quay mặt đi, hình như trên đuôi mắt đã có chút ẩm ướt rồi.

- May, xin lỗi. Đừng khóc, là em sai rồi... - Du hôn lên những giọt nước mắt của cô. Vị của chúng cứ như tiếng lòng của cậu lúc này vậy, mặn đắng.

- Một đứa bé với em, có thể không? - Vòng tay qua cổ Du, cô nũng nịu nói.

- Uhm, có thể. - Du nhẹ gật đầu - Nhưng...

-... - May buồn bã, đã "có thể" rồi, sao lại còn "nhưng"?

- Đứa nhỏ sẽ giống chị. Nhưng, cũng có thể như em đấy.

- Chỉ là một hồn ma thôi à?

- Uhm - cậu gật đầu - Như vậy thì sẽ thiệt thòi cho May lắm.

- Không có...

- Vậy giờ nghe em hỏi lại này: May có thích nơi đây có một đứa bé không? - Khẽ xoa bụng May, cậu thận trọng nói.

May chỉ gật đầu không đáp. Cậu mỉm cười, thở phào nhẹ nhõm. Du chỉ lo cô không đồng ý thôi.

- Vậy được rồi, yêu chị nhất.

Hạnh phúc hôn cô gái nhỏ bỗng trở nên ngại ngần kia, Du càng muốn bật cười. Cậu cứ mân mê đôi gò má đang có chút ửng hồng của May suốt, không muốn rời đi. Sau đó, cậu tỉ mỉ ướm môi mình hôn lên từng tấc da thịt mịn màng như tuyết trắng. Từng chút một cẩn thận như thế Du sợ cô gái nhỏ ấy sẽ bị tổn thương...

11 giờ tối hôm ấy, Du - một hồn ma háo sắc đã xuất hiện thật rồi!

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Là Chị Đã ‘ Ăn ‘ Em ?

– Du ơi, dậy dậy! – Sáng nay vừa mới thức dậy, May bỗng phát hiện thấy toàn thân mình ê buốt, cứng đờ vì bị ai đó ôm quá chặt.

Chuyện xảy ra tối hôm qua, là thật hay mơ nhỉ? May có chút xấu hổ khi nghĩ về những câu nói của Du lúc ấy đó nha.

– Cho em 5 phút nữa... – Chỉ có tiếng nói đáp lại, vì ban ngày cậu có cho cô thấy mình đâu.

– Thôi, đừng đùa nữa. Em là ma thì ngủ thế nào được? – Cô khó khăn trở mình, tìm kiếm một chút thoải mái.

– Nhưng người ta mệt lắm nha... – Tiếng Du ngân dài, lười biếng.

– Làm gì mà mệt?

– Thì tối hôm qua, chị hành em cả đêm rồi còn gì? – Cậu uất ức.

– Ơ, hay nhỉ? Nói vậy có nghĩa là chị đã dụ dỗ em à? – Khuôn mặt của May bắt đầu nóng lên.

– Chứ còn gì nữa? Cất công gìn giữ tấm thân trong sáng này bấy lâu nay, chị có biết là cực khổ thế nào không?

Chẳng phải là do cậu đã không ngừng đường mật, kéo May vào vòng xoáy của ái tình hay sao mà bây giờ thành ra cô là người dụ dỗ vậy chứ? Lại còn than khóc rằng tấm thân trong sáng gì gì đó bị lấy mất nữa chứ.

Thực là đáng ghét nha...

May thật sự nổi cáu, cậu là đang quay sang trách cô sao? Tối qua là ai đã nũng nịu, tỉ tê bên tai cô suốt đêm thế?

– Hừ!

– Vì vậy bây giờ chị phải bồi thường xứng đáng cho em!

– Sao cơ? Lại còn đòi bồi thường nữa cơ đấy. – May nghiêng rặng – Muốn như thế nào?

– Nằm yên, để em ôm May cả ngày...

Tên dở hơi này, muốn ôm như vậy từ sáng đến tối? Cậu không cần ăn, nhưng May cần lắm chứ. Huống hồ gì...

– Hôm nay chị phải lên giảng đường rồi. – Đúng thật nha, hôm nay cô còn có tiết học.

– Ủầy, chán thế? – Cái ôm chọt thả lỏng dần, có người thở dài tiếc nuối.

Thiếu chút nữa là cậu có lý do chính đáng để ôm May cả ngày rồi. Hiếm khi có dịp “hợp lý” đến như vậy, tức ghê!

May thầm cảm ơn hai tiết học ở giảng đường ngày hôm nay, nhờ nó mà cô thoát được tên nhóc đáng ghét đang bị dở hơi này...

*

– Làm gì mà cứ đi theo chị mãi thế?

– Sợ May bị bắt cóc...

– Hơ, chị đã hơn 19 tuổi rồi đấy! Bắt cóc gì nữa?

– Không biết, người có thể bắt chị đi chỉ có em thôi.

– Uầy... – May lè lười. – Ở nhà ngoan đi, hôm nay chỉ có 2 tiết học thôi, 2 giờ nữa sẽ về.

Bị xua đuổi rồi, Du không còn cách nào khác đành phải quay vào trong. Đến khi, bên cạnh không còn cảm thấy hơi lạnh nữa, May mới yên tâm đóng cửa đến trường.

*

Chuyện tối qua, tuy cảm giác giữa thực và mơ vẫn cứ lừng chừng, nhưng May vẫn rất hạnh phúc. Có lẽ, đó là tất cả những gì mà Du có thể cho cô – một tình yêu hoàn hảo và tròn vẹn. Đó như là một viên kim cương trân quý mà May chỉ muốn giữ lấy cho riêng mình, cho dù không có ai nhìn ngắm cũng chẳng sao!

Cô gái nhỏ bỗng nhớ về những năm tháng tuổi thơ của mình – Nơi mà ba với mẹ luôn là những thần tượng hàng đầu trong lòng cô. Đã từng được nghe ai đó kể lại rằng: Bởi vì ba mẹ cô có xuất thân không tương đồng nên hai người họ đã trải qua rất nhiều khó khăn mới có thể ở bên nhau đời đời kiếp kiếp. Cho nên, sau đó họ dùng tất cả sự chân thành và tâm huyết để chứng minh cho tình yêu vĩnh cửu của mình. Từ nhỏ đến lớn, May vẫn luôn mơ ước rằng, sau này cô sẽ tìm được người yêu mình như ba ba – Có thể với mẹ hàng ngày bên nhau, rồi cùng nhau xây dựng một gia đình nhỏ bằng những đứa trẻ đáng yêu, xinh xắn.

Nhưng, từ khi gặp cậu, May còn muốn tham lam có thêm một điều ước nữa...

Phải chi, Du là một người bình thường thì hay biết mấy!

Để cô có thể tự tin mà khoe với họ rằng: “May cũng có niềm vui hoàn hảo giống ba mẹ rồi đấy, thích ghê...”

(Còn tiếp)

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Hội Chứng Mang Thai Già

Một tháng sau...

- Oẹ! - Đang ăn thì May bỗng cảm thấy thật khó chịu, liền chạy vội vào nhà vệ sinh.

- May? - Du đứng ngoài cửa - Chị làm sao vậy?

- Không có gì đâu! - Có tiếng May vọng ra, cô cảm thấy mọi thứ mình vừa ăn vào như muốn trào ngược ra hết.

- Em vào nhé?

- Không được! Xấu hổ lắm!

- Nhưng em lo cho May...

- Đã bảo là không được vào... - May nói và giật mình ngay sau đó - Ồ, đứng ở đây lúc nào thế?

- Chị nôn à? - Bỏ qua sự phảng kháng của May, cậu chau mày chua xót.

May gật đầu, dạo này vì sao cô lại cảm thấy mệt mỏi và khó ở như thế? Ăn cái gì cũng nôn hết sạch sành sanh.

- Không sao đâu, xong rồi sẽ thấy đỡ hơn thôi mà. - Cậu lau nước mắt cho May, an ủi - Ngoan, em thương...

Đỡ May nằm lại giường, Du cẩn thận xoa bóp cho cô.

- Đau chỗ này sao? Hay là chỗ này?

- Đây... - Cầm tay cậu đặt lên bụng mình, cô mệt mỏi nói - Nơi này của chị khó chịu a~

- Uhm, nằm yên nhé. - Bắt đầu xoa xoa cái bụng nhỏ của May, cậu đang rất cẩn thận.

- Thôi, lạnh quá! - Cô khó chịu vì bàn tay lạnh cóng của Du, nó làm cho bụng cô càng thêm đau nhói.

- Xin lỗi, xin lỗi... Không xoa nữa. - Cậu giật mình rụt tay lại - Xin lỗi, đã làm chị phải khó chịu rồi.

- Không có, chỉ là...

- Hiều mà, để em chuẩn bị chăn cho May nhé?

Du kéo chiếc chăn ra, cẩn thận đắp cho May. Đến khi toàn thân cô đã được bao bọc cẩn thận trong chiếc chăn ấm áp, cậu mới yên tâm hôn lên má cô:

- Trông chị có vẻ mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi...

Có lẽ Du đã ngầm đoán được cô gái nhỏ kia đang gặp phải chuyện gì rồi.

*

- Tôi không có thai sao bác sĩ?

Vị bác sĩ chậm rãi gật đầu, May hơi thất vọng. Dấu hiệu rõ ràng như vậy nhưng là không phải sao?

- Tôi cảm thấy rất lạ cơ mà. Giống như...

- Có lẽ cô đang mắc hội chứng mang thai giả thôi. Những ai luôn mong muốn mình có thai hầu hết sẽ bị như thế.

Buồn bã rời khỏi bệnh viện, May không biết mình phải làm thế nào tiếp theo nữa. Bởi vì mấy ngày qua, cả cô và Du đều mong muốn điều này xảy đến. Nhưng có lẽ, không được rồi, tất cả chỉ là do cô tưởng tượng thôi.

*

- Du... - May đặt tay lên vai cậu - Sao lại im lặng thế?

Không lẽ Du đã biết rồi sao? Và cậu đang buồn?

-...

Cô ngồi xuống bên cạnh Du, buồn bã nói:

- Chị xin lỗi, chúng ta đã không...

Chưa nói hết câu, cả người May được cậu bất ngờ ôm lấy.

- Không, chị có đấy!

- Em nói có, nhưng có gì?

- Ở nơi này, có một đứa bé. - Du xoa xoa lấy bụng cô, nói thật chậm.

- Nhưng, bác sĩ nói với chị là không có đứa nhỏ nào rồi mà. - May ngạc nhiên.

- Vì nó giống em...

- Sao? Em vừa nói gì? - May giật mình, cứ cho là mình đang nghe nhầm đi.

- Em xin lỗi, sai lầm rồi. Lẽ ra em không nên...

Du nới lỏng vòng tay, nắm chặt lấy tóc trên đầu mình và không ngừng siết chặt. Cậu là đang rất đau khổ. Cảm xúc lúc ở bên cạnh May luôn khiến Du không thể kiềm chế được. Và cũng là do cậu đã không ngờ rằng mọi chuyện lại đi chệch theo một chiều hướng xấu như vậy. Sai lầm nối tiếp sai lầm.

- Đứa bé giống em thì sao chứ? - May hỏi lại.

- Chị sẽ chẳng bao giờ có thể nhìn thấy và cảm nhận con mình một cách bình thường đâu. Nó là một hồn ma!

-...

- Đứa nhỏ này là một sai lầm, May ạ. Hay là...

Du nói rồi chợt ngừng lại. Điều này làm cho cô gái nhỏ càng lo lắng hơn.

- Hay là sao? Sao không nói tiếp?

- Em sẽ nhờ Thần Chủ quản Linh hồn giúp chị mang đứa bé này đi.

- Ý em là: bỏ?

Du gật đầu, cô như rơi tồm xuống một cái hố sâu hoắm. Sợ hãi...

- Em điên à? Nó cũng là con của em đấy. Ai cho phép em tự quyết định như vậy?

- Chị nghĩ rằng em vui lắm sao? Nhưng vì tốt cho chị, nên...

- Thôi ngay đi, không ai có quyền mang đứa nhỏ này đi cả!

May gạt phắt đôi bàn tay đang muốn ôm chặt mình ra. Bản năng của một người mẹ bỗng dựng trối dậy. Nó mách bảo với cô rằng: cô nên làm cái

gì đó, để bảo vệ con mình trước khi Du kịp ra tay!

Có lẽ, ba không thương nó rồi...

May chạy nhanh vào trong và đóng chặt cửa lại, ngăn không cho cậu đi vào. Và rồi lại nhận ra, điều mình vừa làm có lẽ là vô ích.

Cô vô lực theo cánh cửa trượt xuống sàn nhà và bắt đầu khóc. Tiếng nước nở vừa vụn để ai kia nghe thấy. Định đi vào trong nhưng lại thôi, vì May đã cố tình tránh mặt cậu rồi.

Nơi lòng ngực chọt nhói đau...

- Dù cho chị có hận em cũng sẽ làm thế. Vì chị, và có lẽ vì cả đứa nhỏ này nữa!

- Đứa nhỏ này là con của chị, em không có quyền đụng vào! - May hét lên, tiếng nói như bị tiếng nấc vây lấy, vỡ ra - Đi đi!

- May, em...

- Đi! - May càng hét to hơn.

- Được rồi, em đi. May đừng khóc nữa. - Đây là câu nói vô dụng nhất của Du.

Cậu nghĩ rằng chỉ cần mình đi thì May sẽ hết khóc, sẽ vui vẻ trở lại hay sao?

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Áp Lực - Ước Muốn Trở Về

Cốc cốc cốc...

Mệt mỏi mở cửa, May ngạc nhiên tự hỏi tại sao bà chủ căn hộ lại đến nhà mình sớm như vậy?

- Này cô gái, tối qua ở đây có vấn đề gì sao?

Cô tròn mắt, không phải bà ấy ở cách đây rất xa hay sao? Vì sao lại biết tối đêm qua đã xảy ra chuyện gì nhỉ?

- Bác nói vậy là sao ạ?

- Những người xung quanh nói rằng tối qua đã nghe thấy tiếng cô hét to lắm. Tôi đến kiểm tra thử.

- Không có gì đâu ạ. Có lẽ vì lúc đó cháu đang xem phim, sợ quá nên la toáng lên thôi.

- Thật không? - Bà thím kia vẫn còn ngờ vực lắm.

Bà đảo mắt nhìn quanh căn phòng. Rồi lại nhìn đến bộ quần áo có phần không gọn gàng của May. Cô như hiểu được, bèn giải thích:

- Vì tối qua sợ quá nên mãi đến giờ cháu vẫn chưa... tắm.

- Thực là không có gì chứ?

- Dạ vâng!

Cứ tưởng rằng mình sắp thoát khỏi sự nghi ngờ bủa vây của bà ấy, nào ngờ đâu mọi thứ như muốn trêu đùa May: cô lại buồn nôn.

- Oẹ... - May chạy thẳng vào trong, sáng giờ cô vẫn chưa có gì vào bụng nên chỉ toàn là nôn khan thôi.

Thực là khó chịu!

- Cô không sao đấy chứ? - Lại có tiếng bà ấy vọng vào.

- Không có gì đâu ạ.

- Sao tự nhiên lại nôn thế kia? - Vẻ mặt ai kia lộ ra vẻ xét nét, nghi ngờ.

- Ơ... Chắc là do tối qua cháu ăn uống vô ý nên...

- Được rồi, liệu mà nghỉ ngơi đi, tôi về đây.

Vẻ mặt của bà ấy trở nên đăm chiêu, như muốn nói rằng: Đừng hòng lừa gạt tôi nhé, tôi đây là phụ nữ nên thừa biết những hành động đó có nghĩa là gì...

*

Mấy ngày qua, Du không đến. Vì sao thế nhỉ? Chẳng lẽ là vì chưa tìm ra cách bắt đứa nhỏ đi sao?

Không, May sẽ không bao giờ để cho điều này xảy ra đâu!

Nhưng rồi, một đứa con gái ở một mình trong căn hộ và những dấu hiệu bất thường gần đây đã không khỏi khiến cho hàng xóm nghi ngờ. Họ nghĩ rằng May là một cô gái hư!

Bởi vì, họ không hề thấy bất cứ chàng trai nào đến đây cả. Có lẽ họ nghĩ là May đang phải chịu đựng hậu quả cho sự bông bột của mình.

"Cô thật hư hỏng!" - Những ánh mắt đang nhìn May như nói rõ điều đó.

Cô không thể nào tránh khỏi những thái độ đang ngày một khác dần kia. Ước gì, Du có thể đứng đây, đứng bên cạnh cô và để cho mọi người nhìn thấy mình không phải là kiểu con gái như họ đã nghĩ, cô biết yêu và nghiêm túc với tình cảm của mình.

Nhưng, sao có thể? Chẳng lẽ bây giờ cô lại bảo người mình yêu thương là một hồn ma?

Chắc chắn họ sẽ chẳng thương tiếc mà phán cho rằng: Chẳng những May không ra gì mà còn bị điên, mắc chứng hoang tưởng!

Yêu có gì là sai? Không, chỉ là do không đúng thời điểm thôi mà...

Nước mắt lại rơi xuống gối, lúc này vì sao lại không thấy Du? Cô thèm rúc vào trong người cậu khóc một trận cho ra trò, để rồi được ai đó vuốt ve cưng chiều rằng: Ngoan nào, em thương...

Nhưng, Du muốn bỏ đứa nhỏ. Bây giờ thì cô không thể nào chấp nhận và tha thứ cho cậu được.

Reng reng reng...

Tiếng chuông điện thoại reo lên, May gạt nước mắt vợ vội lấy:

- Alo...

- Con khỏe không?

- Ba? - Giật mình nhìn lại dây số - Là ba ba đó sao?

- Uhm, con gái không tin à?

- Nhưng sao ba lại biết cách gọi cho con?

- Ba nhờ người ta chỉ cho đấy. Con gái của ba dạo này ổn chứ?

- Con...

- Có vấn đề gì với con thế?

- Không, con không...

- Thôi nào, đừng giấu. Yên tâm kể cho ba ba nghe đi, mẹ con không nghe thấy đâu. - Giọng nói bên đầu dây nhỏ dần.

May bật cười, ba cô luôn là thế, là người luôn bảo vệ che chở cho cô. Từ nhỏ, ba đã xem May như bảo bối nhỏ, cẩn thận mà nâng niu.

- Con... cảm thấy không ổn rồi ba ạ. Con muốn về nhà! - Giọng May lạc dần, cô là đang sắp khóc.

- Sao vậy? Chẳng phải lúc trước con nói rằng muốn rời nhà đi để trưởng thành hơn sao?

- Con... Nhưng giờ con không muốn nữa, ba ba có cho con về nhà không thì bảo?

May òa khóc thật rồi, làm cho ba cô trở nên lúng túng...

- Được rồi cô nhỏ. Chuẩn bị đi, ngày mai ba sẽ nhờ nội lên đón con.

- Ba, con xin lỗi. Lúc trước con không nên kiên quyết đòi ra ngoài học.

- Khờ quá, va chạm với bên ngoài cũng tốt. Nhưng mệt rồi thì thôi, về nhà đi con.

- Ba... - May lại muốn nước nở.

- Đừng khóc, không khéo ba sẽ tìm cách không bình thường đến mang con về ngay đấy!

May bật cười thật, cô hạnh phúc vì mình còn có nơi để quay về. Nơi đó có mẹ, có ba, có gia đình chú Kris và có cả nội nữa.

Nơi mà tất cả mọi người đều yêu cô vô điều kiện, không như xã hội bên ngoài luôn cứ chỉ trích mặc dù sai lầm đó chẳng ảnh hưởng gì đến ai. Nơi mà có ba ba, cố gắng trở thành người bình thường để lắng nghe suy nghĩ của cô con gái bướng bỉnh, luôn muốn hoà nhập với thế giới bên ngoài đầy đổi gian.

Vì ba ba và các thành viên trong gia đình là những ma cà rồng. Cả bản thân May nữa, cũng là kết quả tình yêu giữa con người với một ma cà rồng chính hiệu.

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Tháo Lens Nào Cô Gái

Sáng nay, mặc dù bầu trời tối om ngoài kia vẫn còn phảng phất hơi sương lạnh, nhưng May đã ngồi sẵn ngoài sân trước từ lúc nào. Cô là đang đợi người nhà lên đón về. Ba năm phổ thông, một năm đại học vừa qua đã khiến cho May dần trở nên xa cách với họ. Cô thêm lẩm rồi cái cảm giác mình là đứa trẻ nhỏ nhất của gia đình, được mọi người dung túng, yêu thương.

- Cô bé định dọn đến ở cùng với bạn trai à?

May nhìn xuống bậc tam cấp, nơi có một người phụ nữ đang nhìn cô bằng loại ánh mắt khác thường kia.

- Ờ, cháu không...

- Giới trẻ bây giờ hay thật ha. Mà cũng đúng, cô bé chỉ ở đây có một mình, chẳng trách sao dễ bị hư hỏng đến thế...

Hư hỏng? Bà thím kia đang muốn nói rằng May hư hỏng sao? Có một chút giật mình, từ lúc nào những người xung quanh đây đã đánh giá cô khác xa sự thật nhiều đến vậy? Không còn như những lần trước nữa, giờ đây họ đã nói tận mặt luôn rồi. Thực sự là May không biết nên trả lời làm sao.

- Cháu...

- Ai nói rằng con bé hư hỏng?

Giọng nói ai đó chợt xen vào, cả May và bà thím kia giật mình nhìn lại. Ánh mắt cô gái nhỏ sáng lên:

- A, nội...

Một người phụ nữ trung niên vừa bước xuống chiếc xe hơi màu xám, rảo bước tiến gần về phía May. Gỡ bỏ chiếc kính mát và cầm gọn trong lòng bàn tay ra, bà mỉm cười:

- Ủ, cháu ngoan, ta đến đón con về đây - Rồi bà quay sang nhìn người đang đứng đối diện mình - Tôi hỏi chị là ai đã nói con bé hư hỏng?

- Thì... - Bà thím kia ngượng chín mặt - Thì tôi nghe nói cháu chị hình như vừa bị ai đó lừa gạt tình cảm đấy mà.

- Cháu không có thừa cô. - May sợ rằng bà ấy sẽ nói ra điều gì đó không hay và để nội mình biết được.

- Cháu chị đang nói dối đấy. - Bà thím thích tọc mạch kia như vừa tìm ra một chuyện gì đó rất thú vị - Này nhé, hình như con bé đang có thai rồi!

May bắt gặp ánh mắt của nội nhìn mình sau đó. Thật khó để biết được bà đang nghĩ gì. May muốn nói nhưng rồi lại thôi, bởi vì chẳng lẽ cô lại nói rằng bây giờ mình đang mang đứa con của một hồn ma?

Bà thím kia sẽ được dịp mà nói May bị thần kinh, không được bình thường. Còn nội, nhờ bà biết được sẽ không tha cho cô mất.

- Nội - May khép nép - Con không có...

- Ủ, tôi biết chứ. Vì vậy, hôm nay tôi đến để đón con bé về đây.

May giật mình, nội vừa nói gì? Bà biết cháu bà có thai? Sao có thể được?

- Chị và mọi người xung quanh đây cũng nên ngừng bàn tán đi. Bạn trai con bé, tức là cha đứa nhỏ đang ở nhà tôi, đang đợi hai mẹ con nó về.

Ấm áp thật, tuy biết là nội chỉ muốn bênh vực mình thôi nhưng May rất vui. Bà thím yếu thế kia gật gù, tỏ vẻ thông hiểu rồi bỏ đi.

- Nội? Sao nội...

- Về nhà thôi con...

*

Lúc ở trên xe, May cứ bồn chồn không yên. Có rất nhiều điều thắc mắc nhưng lại không biết nên hỏi làm sao cả.

- Gì đó May, có vấn đề gì với con vậy?

Bắt gặp ánh mắt của nội đang nhìn mình, cô lúng túng:

- O, con muốn hỏi... Bà biết chuyện gì rồi sao?

- Chuyện gì là gì nhỉ? Ta có biết gì đâu.

- Vậy sao lúc này nội lại nói với người ta là con...

- Nội nói cho yên chuyện thôi. Dù sao thì con cũng không còn ở đó nữa, không nên để lại tiếng xấu.

- Nội, con... cảm ơn. - May rúc vào lòng bà, nũng nịu.

- Ủ, còn việc đã xảy ra chuyện gì ở đây, con nên giải thích rõ khi về nhà, có biết không? - Vuốt ve mái tóc dài của May, bà hiền hậu nói.

- Con... - Có chút lo lắng nha - Con biết rồi ạ.

*

- Con gái, con về rồi. - Người đỡ May xuống xe không ai khác là ba cô.

Ông liên tục hôn May, như lúc cô đang còn bé tí vậy.

- Ba, cho con vào nhà đi. - May sắp không thở nổi rồi.

- Jay, ông bớt bớt lại. Già hết rồi đấy.

- Mẹ! - Thấy mẹ mình, May vội chạy đến, ôm chầm lấy.

- Ừ, mừng con về nhà. Không đi nữa nha.

May òa khóc, liên tục gật đầu, có lẽ sẽ không đi nữa...

*

- A, mắt con bị sao thế kia. - Chú Kris ngồi xe lăn đi đến, nhìn thấy màu mắt khác thường của May thì ngạc nhiên.

- Con đeo lens đấy. Ra ngoài học phải giống người ta chứ nhỉ?

- Eo ơi, đeo thứ đó lên mắt á? Chắc là khó chịu lắm? - Ba cô lè lưỡi, làm ra loại biểu cảm khó chịu.

- Về nhà rồi thì mở ra đi con, không cần thiết nữa... - Chú Kris mỉm cười, ý bảo cô nên tháo cặp lens kia xuống.

- Vâng - May đưa tay lên gỡ hai chiếc kính áp tròng đã đi theo mình suốt bốn năm qua...

Đôi mắt nâu to tròn, mọng nước kia dần được thay thế bằng một loại màu sắc có chút đỏ. Do May có một phần giống mẹ nữa nên màu đỏ kia không đậm bằng ba ba, nếu chăm chú nhìn mới thấy - màu mắt đỏ sắc sảo, rất ư là đặc biệt nha.

Bỏ màu mắt nâu kia đi, thực sự là có chút tiếc. Nhưng đã về nhà rồi thì cũng nên khép lại những năm tháng vừa qua đi, nhỉ?

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Nước Mắt Của Mẹ

- Con nói sao? Con có thai à?

Hôm nay, May quyết định kể tất cả cho mọi người nghe. Người đầu tiên bị kích động là mẹ cô, bà tức giận thật rồi. Thật không có gì ngạc nhiên khi mẹ cô phản ứng như vậy.

- Bà bình tĩnh lại đi. Có gì từ từ nói. - Là tiếng của ba ba.

- Phải đó chị, phải nghe con bé nói rõ đã chứ - Chú Kris cũng nói thêm vào - Có chuyện gì xảy ra với con vậy May?

- Con cũng không biết có thật hay không nữa. Cậu ấy chỉ nói rằng đứa nhỏ đang là một hồn ma.

- Chuyện quái gì đã xảy ra vậy May? Tại sao lại có hồn ma ở đây? - Ba cô giật mình, sự bình tĩnh cũng không còn như trước nữa.

- Vì... cậu ấy, à, người con yêu là một hồn ma. - May cúi đầu, vừa nói vừa cẩn thận đảo mắt nhìn mọi người.

"Rắc..." Chiếc cốc thủy tinh đang cầm trên tay đã bị mẹ cô siết chặt đến mức nát vụn.

- Mie, tay bà chảy máu rồi. - Ba cô hoảng hốt khi nhìn thấy máu không ngừng tứa ra từ tay mẹ, có lẽ chưa bao giờ bà tức giận như thế.

- Trời ơi con tôi. Lúc nào cũng thích tự tung tự tác cả. - Mẹ cô vô lực tựa lưng vào ghế, vẻ mặt buồn bã vô cùng.

Rồi mẹ cô khóc, cô con gái mà bà rất mực thương yêu kia bây giờ lại thành ra như vậy. Thử hỏi, có người mẹ nào mà không đau lòng?

- Mẹ, con xin lỗi. Mẹ có đau lắm không?

- Đau ở đây. - Mẹ cô nói và đặt tay lên ngực mình - Con gái mẹ không còn nghe lời nữa, toàn thích tự quyết thôi.

- Đừng nói nữa, tôi đưa bà lên phòng, bà cần được băng bó. - Ba cô lo lắng cho vết thương kia, máu vẫn không ngừng chảy.

- Cũng là do một phần lỗi của ông, con bé đã bị ông chiều hư rồi.

Ba cô bị ai đó lườm cho một cái sắc nhọn, giật mình nói:

- Ừ, ừ, là lỗi của tôi cả. Giờ bà ngoan ngoãn lên phòng để tôi băng bó được chưa?

Nói rồi, cả hai người bỏ đi mất. May không biết mình nên nói gì tiếp theo.

Người mà từ này đến giờ luôn im lặng ngồi ở đằng kia là bà nội. May thắc mắc vô cùng, chẳng lẽ bà không có chút gì tức giận hay sao?

Nhưng rồi bà cũng chậm rãi rời ghế. Cô cứ nghĩ bà sẽ tiến đến đây và mắng cho cô một trận. Nào ngờ, bà bỏ lên phòng, trong một sự im lặng đến lạ kì.

- Con xin lỗi... - Đây là một trong những câu nói vô dụng của May.

- Con trưởng thành rồi, May ạ. Chắc là con cũng có suy nghĩ riêng của mình, không sao cả, chú Kris ủng hộ con.

Kris chậm rãi tự mình lặn xe đến chỗ cô cháu gái nhỏ. Từ bé, hai chú cháu đã rất thân với nhau. May lúc nào cũng là chiếc cầu nối nhỏ, giúp chú Kris và thím mình làm hoà những lúc giận nhau. Mặc dù cho, bây giờ vợ chú không còn nữa.

- Chú... Con cảm ơn...

Kris gật đầu, anh thật muốn dung túng tất cả cho cô cháu gái duy nhất này. Nhưng, Kris không phải là ba con bé. Quyền quyết định thuộc về ba mẹ nó kia.

Rồi anh chậm rãi di chuyển đi nơi khác, bỏ lại May với căn phòng khách im lặng, buồn tênh...

*

- Ryan à, tôi phải làm sao đây? Cháu gái của chúng ta đã lớn rồi, con bé có quyền quyết định chứ nhỉ?

May định đi đến gian điện thờ để tìm một chút yên tĩnh, nào ngờ vừa vặn gặp nội ở đây.

- May đấy à? Mau vào đây với ta. - Nhận ra bóng dáng nhỏ nhắn đang đứng nép mình cạnh cửa, bà vẫy tay.

Cô bước vào trong. Thì ra bà nội đang nói chuyện với ông. Dĩ nhiên chỉ là tưởng tượng thôi, vì ông nội của May đâu còn nữa.

- Nội, con xin lỗi. Nội đừng giận con nha...

- Ừ.

May ngạc nhiên, tròn mắt nhìn bà. Nội thực sự không giận cô sao?

- Con có chắc là yêu một hồn ma như vậy sẽ có kết quả không?

- Con... Luôn nghĩ đơn giản là cả hai chỉ cần yêu nhau thôi ạ.

- Ai nói cháu bà đã trưởng thành nhỉ? Suy nghĩ còn trẻ con như vậy mà.

Khẽ xoa đầu May, rồi bà lại nhìn lên chiếc áo choàng của chồng đang được treo trang trọng ở trước mặt kia - đó là chiếc áo mỗi lần ông làm việc đều mặc nó, là một thứ kỉ niệm vô giá mà bà còn có thể giữ lại. Ngày xưa, bà cũng từng rất bướng bỉnh khi luôn muốn tự quyết định cuộc đời mình. Để rồi chấp nhận cả đời gắn bó với thủ lĩnh gia tộc ma cà rồng kia - không ai khác là ông nội của May.

Nghĩ đến việc này, bà lại bật cười, lại nhớ đến chuyện lúc xưa của mình. Một câu trả lời thôi: không hối hận!

- Cậu ấy, ta có biết không? - Bà nhìn May nhỏ nhẹ nói.

- Ồ, chắc không đâu ạ. Cậu ấy không ở đây...

- Tiếc nhỉ, bây giờ thằng bé có ở cạnh con không? Cho nội biết mặt đi.

May buồn bã, cô biết kiếm Du ở đâu bây giờ? Từ hôm cãi nhau ấy, cả hai chưa từng gặp lại nhau.

- Sao thế? Không muốn cho nội thấy thì thôi, đừng có xị mặt ra như vậy chứ.

- Không phải ạ. Được rồi, để khi nào có dịp con sẽ dẫn cậu ấy đến gặp nội nha.

- Phải vậy chứ. Để nội xem ai mà có khả năng khiến cháu gái bảo bối của mình rung động đến vậy nha.

Tuổi trẻ bồng bột, đôi khi là sai lầm. Nhưng, nếu ta sợ hãi, không dám đối mặt và sống hết mình với khoảng thời gian chỉ đến có một lần ấy thì chắc chắn sau này bản thân sẽ hối hận thôi.

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Ba Là Cầu Nối Tuyệt Vời

Mấy hôm nay, May không dám mở lời nói chuyện với mẹ. Cô thừa biết rằng, tuy mẹ rất thương con gái nhưng một khi con mình mắc lỗi thì bà cũng thật nghiêm khắc đó nha.

- Mẹ... - Vừa thấy mẹ, cô đã gọi ngay.

Nhưng bà lại vờ như không nghe thấy, bước vào phòng và đóng sầm cửa lại. May giơ tay lên định mở cửa, nhưng rồi lại thôi.

Vào trong cũng được nhưng cô sợ rằng vừa trông thấy mặt mình, mẹ sẽ lại không vui.

- Làm gì mà đứng đây thế con? - Nhìn bóng dáng của cô con gái đang thập thò trước cửa, Jay bước đến hỏi.

- Mẹ còn giận con sao ba?

- Dĩ nhiên rồi. - Jay nói chuyện cứ như là đang muốn tạt một gáo nước lạnh vào người con gái - Con thử có con như mẹ đi rồi biết.

- Ba, đừng giận!

- Ừ nhi, quên mất. Con cũng đang là mẹ mà.

Tiếng Jay cười hóm hỉnh, anh rất thích chọc con gái của mình.

- Ba ơi, giờ con phải làm thế nào mới đúng?

- Con đâu có sai. - Jay xoa đầu con gái - Đi theo ba, đến nơi này...

- Đi đâu vậy ba? - Bị ba mình bất ngờ khoác vai kéo đi, cô ngạc nhiên hỏi.

- Con gái là người tình kiếp trước của ba, nhớ không? Đi, bây giờ chúng ta đi tâm sự. - Anh cười tí mắt, con gái mà còn nhỏ thì có lẽ anh đã công trên lưng đi cho nhanh rồi.

- Ba ba lại thế nữa rồi...

*

- Sao ba lại đưa con đến đây? Đây là phòng của con mà.

- Thì vào phòng con, không lẽ con định đứng giữa nhà nói chuyện à?

- Ba thật là... rảnh rỗi quá đấy! Phòng con thì nói con tự đi được rồi, cần gì phải lôi lôi kéo kéo?

- Vậy mới kịch tính. - Jay nói và kéo hai chiếc ghế ra - Rồi, bây giờ hai ba con mình nói chuyện.

- Con phải nói gì với ba?

- Nói xem cậu nhóc đó như thế nào?

Sao chứ? Ba là đang muốn hỏi về chuyện của cô và Du sao? Vậy là ba đồng ý nghe May giải bày nỗi lòng rồi à?

- Con không hiểu ba muốn nói gì.

- Thôi đi cô, nói đi để tôi còn biết đường mà tính. Đi nói chuyện với mẹ cô đấy!

May giật mình, chẳng những ba muốn lắng nghe mà còn định giúp cô nói chuyện với mẹ nữa.

- Con... À, cậu ấy là một hồn ma.

- Ừ, biết là ma rồi. Sao nữa? - Jay làm ra bộ mặt dửng dưng, hỏi cho có lệ.

- Ba này, có thật là ba muốn nghe con nói không đấy? Nghi ngờ quá...

- Hê, đùa thôi cô nhỏ. Giờ thì con kể đi.

Dòng kí ức bốn năm chợt ủa về trong trí nhớ như một cuộn phim chiếu chậm. May kể, kể một câu chuyện mà nhân vật chính chỉ có cô và cậu. Cô nói về lúc hai người gặp nhau, lúc yêu nhau xen lẫn những khi hiểu lầm, rồi lại kể đến những lúc cậu rời đi - lí do chỉ vì cách biệt nhau hai thế giới.

Ba ba bây giờ cứ như một người bạn, hay chính xác hơn là một con gấu nhồi đầy bông trắng để cho May trút hết nỗi lòng, và dường như tạm thời không còn là ba của cô nữa.

Kể xong rồi, thực là dễ chịu nha...

- Oa, cũng lãng mạn quá đi chứ. Chả trách con gái lại nhất mực yêu thương thằng bé đó như vậy.

- Cho dù có thế nào đi chăng nữa, con cũng chỉ thương có mỗi Du.

- À, thì ra tên hẳn là Du à? Nghe cũng hay thật.

- Ba ơi, làm sao cho mẹ hết giận con bây giờ?

- Ba mẹ nào mà lại giận con mình nhỉ? Chẳng qua là con làm bà ấy bất ngờ quá nên nhất thời không chấp nhận được thôi.

- Con nên làm gì bây giờ?

- Ba sẽ giải thích cho mẹ con hiểu. Còn về phần con, hãy dùng sự quan tâm để chứng minh rằng con vẫn là một đứa trẻ ngoan đi.

Jay là đang dùng thái độ cực nghiêm túc để nói chuyện với con gái mình. Anh không còn bông đùa như lúc nãy nữa.

- Ba, sao ba không mắng con? - Từ đầu đến cuối ba luôn ủng hộ mình, điều này làm cho May rất ngạc nhiên.

- Mẹ con tuy lớn tuổi hơn ba nhưng bà ấy vẫn còn chưa thông hiểu một vài điều. Ngày xưa, ba đã từng rất chật vật mới có được mẹ con nên bây giờ rất trân trọng. - Ánh mắt Jay khẽ nhắm lại, như thể là đang hồi tưởng về khoảng thời gian sóng gió trước kia.

- Ba, con ước sau này con cũng sẽ được hạnh phúc như ba với mẹ vậy. - Sà vào lòng ba mình, May nũng nịu như một đứa trẻ đòi bế.

- Ừ, điều quan trọng nhất là lòng tin. Chỉ cần con luôn có thứ này thì vấn đề khó đến đâu cũng sẽ có cách giải quyết.

- Vâng, con biết rồi...

*

- Hôm nay mệt mỏi thật nha. - Cởi chiếc áo khoác ra, Jay uể oải ngã người ngay xuống giường.

- Công việc nhiều lắm sao? - Có tiếng ai đó hỏi lại.

- Ừ, chắc là tôi đã già, sắp chết rồi bà ạ.

- Lại nói bậy nữa đấy, tôi không thích nghe đâu.

- Nếu xảy ra chuyện gì thật, thì bà có còn nhớ tôi không? - Jay trở mình, như muốn tìm ánh mắt của ai kia.

- Hỏi gì lạ thế? Nay ông bị làm sao vậy Jay?

- Thì bà cứ trả lời tôi.

- Sẽ nhớ...

- Lâu thật lâu sau đó, bà vẫn còn yêu tôi chứ?

- Vẫn còn, mãi mãi yêu ông!

- Thế thì tại sao bà lại nghiêm khắc với con gái mình trong khi nó yêu thằng bé kia như thế?

- Tôi, vì tôi không muốn con bé chịu khổ. Không muốn nó vì tình yêu mà phải bị luy suốt một thời gian dài.

- Kể cả sự bị luy đó làm cho nó hạnh phúc à?

-...

- Nghe này Mie, số phận không ai thay đổi được đâu, cũng như bà với tôi vậy đấy. Nếu đã không cãi lại được thì tại sao không thử dung hòa?

- Tôi hiểu ý ông rồi, nhưng...

Như đoán được điều lo lắng đang hiện lên nơi đáy mắt vợ mình, Jay mỉm cười nói:

- Bà yên tâm đi, May là một đứa bé ngoan, con bé biết sẽ phải làm gì mà.

- Ừ!

- Được rồi, ngủ sớm đi. Vết thương ở tay bà cũng cần được nghỉ ngơi rồi...

- Ừ...

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 42: [P2] : Trái Đất Này Tròn Thật

- Mẹ... - May khẽ gõ cửa - Con vào được không?

Không có tiếng trả lời, cô lấy hết can đảm mở cửa bước vào trong. Mẹ cô đang sửa lại đường băng nơi bàn tay hôm nọ, May vội chạy ngay đến:

- Mẹ, để con giúp cho.

Rồi cô giúp mẹ mình chăm sóc vết thương kia. Không ngờ, Mie lại để yên cho con gái làm.

- Còn đau lắm không mẹ? - May ngược lên nhìn, bắt gặp ánh mắt mẹ đang nhìn mình thì có chút bối rối.

-...

- Mẹ, May xin lỗi, con biết là mình không nên...

- Con có bị khó chịu không?

Giật mình, mẹ là vừa hỏi thăm mình sao?

- Ờ...

- Em bé có quấy rầy con nhiều không?

- Không có, à, từ lúc về đây đứa nhỏ dường như đã hiểu chuyện hơn rồi ạ.

- Hồi vừa có con, mẹ đây chẳng thể ăn được gì cả, May của mẹ nghịch từ nhỏ luôn đấy chứ.

Nói rồi Mie bắt đầu kể, bà kể về những ngày đầu tiên khi con gái đến với bà. May lắng nghe, rồi chợt bật cười không hiểu vì sao lúc ấy mình lại nghịch ngợm như thế.

- Chẳng qua là mẹ có chút bất ngờ nên không kịp thích ứng. Con lớn rồi, mẹ không nên quản suy nghĩ của con.

- Mẹ... - May cảm động nhìn bà - Du tốt lắm, sẽ không khiến cho mẹ phải thất vọng đâu.

- Nhưng, bây giờ thằng bé đâu rồi?

- Giận nhau rồi ạ. Vì cậu ấy không muốn giữ đứa nhỏ này.

- Chắc là vì muốn tốt cho con nhỉ?

- Gì chứ? Con không cần đâu. Đứa nhỏ con có thể tự chăm sóc được, nếu như Du Không muốn giữ.

- May nè, thử một lần đứng ở vị trí người khác mà suy nghĩ đi. Ngày xưa cũng vì cố chấp mà mẹ suýt không giữ được con, là do chuyện này đấy!

Thì ra, lúc đó ba ba đã từng muốn mẹ từ bỏ May, vì sức khỏe của bà.

Thảo nào, khi May được phép đến với thế giới này, Jay lại thương yêu và bảo bọc con gái mình như vậy. Chắc hẳn khi ấy, anh đã rất khổ tâm.

Du có được như ba ba không? Liệu cậu có thương con mình như vậy?

- Chắc gì cậu ấy suy nghĩ nhiều được như ba ba lúc đó? - May có chút hoài nghi.

- Khi nào gặp lại, con có thể hỏi mà. Đoán già đoán non làm gì cho nặng lòng nhỉ?

- Con biết rồi, cảm ơn mẹ.

*

Hôm nay nhà May có khách nha, là bạn cũ của ba mẹ. Nghe đâu lâu lắm rồi không gặp nhau.

- Đây là Anna, còn nhớ chứ? Con mau chào bác ấy đi May! - Cô đảm nhận nhiệm vụ pha trà, vừa bê ra thì nghe mẹ cô nói thế.

- Dạ vâng, con chào...

"Xoảng!" Số ly tách trên tay May bị sự giật mình của cô mà thuận đà rơi xuống sàn nhà, vỡ vụn.

- Bác, có phải bác là...

- Ta là mẹ của Du đây. Thiên Anh đấy ư? - Thì ra, là người quen cả.

- Có chuyện gì đấy cô Anna? - Jay vẫn còn ngỡ ngác, hỏi lại.

- Thằng con của tôi từng dẫn con bé về, bảo là bạn gái nó... - Anna cười, dường như đã ngầm đoán được chuyện gì đang diễn ra.

- Không nhớ sao Anna? Con bé May lúc nhỏ cô đã từng chăm sóc đấy!

- Gì cơ? Sao lúc trước tôi không nhận ra con bé nhỉ? - Anna chau mày, nhìn cô gái đang đứng trước mặt, sao lại khác xa bé May lúc nhỏ mình cưng chiều thế này?

- Vậy ra, thằng bé Du là con của cô và Yul à?

Anna gật đầu, mọi chuyện dần dần rõ ràng hơn.

- Mẹ ơi, bác ấy...

- Con cũng quên rồi sao? Lúc nhỏ là một tay Anna chăm sóc cho con đó.

Nhớ rồi nha, kí ức về những năm tháng còn nhỏ xíu kia bỗng mơ mơ hồ hồ ùa về trong đầu May. Lúc ấy có mẹ Anna và có cả ba Yul nữa, họ cùng nhau chăm sóc mình, làm sao cô có thể quên được chứ?

- Mẹ Anna! - May ôm chầm lấy mẹ nuôi, gọi lớn.

- Bé May đã lớn và xinh đẹp đến thế cơ mà. Thảo nào lúc trước mẹ lại không nhận ra.

Trái đất này tròn quá, thực sự là rất tròn...

*

Tối nay, không hiểu tại sao nửa đêm May lại bị giật mình, không ngủ được. Muốn trở mình nhưng không thể, toàn thân cứng đờ, khó chịu ghê...

- Chị khỏe không, May?

Dường như có ai đó đang ôm May từ phía sau ấy nhỉ? Lành lạnh nhưng dễ chịu thật nha.

- Về rồi đó sao? - May bình thản nói.

- Vâng, em về rồi đây. Không vui à?

- Là em định bỏ đứa nhỏ mà, chị không muốn nói chuyện!

- May...

- Thôi nha, không cần phải tỏ ra thân thiện như thế.

- Đừng giận nữa, em biết lỗi rồi mà... - Cọ cọ chiếc cằm lên tóc May, cậu nũng nịu nói.

- Đáng ghét!

- Đứa nhỏ có làm chị khó chịu nữa không?

May lắc đầu, bản thân thêm một lần nữa mềm lòng mất rồi. Lại cảm nhận được cái hạnh phúc bé nhỏ chọt lên lỗ vào trong tim.

- Ngoan nào, ngoan nào, đừng nghịch ngợm làm phiền mẹ con nữa, có biết không? - Vuốt ve, Du cẩn thận vuốt ve chiếc bụng nhỏ xíu của cô, cưng chiều nói.

- Mấy ngày qua em đã đi đâu? - Đây là câu hỏi mà May luôn thắc mắc.

- Đi tìm cách giải quyết mọi vấn đề đang xảy ra.

- Thế đã tìm được gì chưa?

- Một chút...

- Là gì?

- Cách để em sống lại!

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 43: [P2] : Điều Kiện Từ Thần Chủ Quán

Vừa mới gặp lại nhau, May và cậu tiếp tục vướng phải một vấn đề rắc rối khác. Lần này là việc có liên quan đến Du và cả con của cậu nữa.

- Du, nếu thực sự chỉ được chọn một, có lẽ chị sẽ chọn em!

Lời nói vừa thốt ra, mang theo biết bao đau lòng. Đó là vì cô đã vội vui mừng khi cậu nói rằng đã tìm ra cách để mình sống lại.

Nhưng, điều kiện đặt ra còn bất ngờ hơn gấp bội. Đó là, cần phải có một hồn ma khác trợ lực. Bởi vì, Du hiện tại không có khả năng nhập vào bất kỳ thân xác nào nữa.

Trải qua nhiều lần biến cố như vậy, đã khiến cho hồn phách của cậu quá suy yếu rồi.

- Sống lại thì thích thật đấy. Nhưng, đó là con em...

- Em chẳng phải đã từng muốn chị bỏ đứa nhỏ này à? Sao bây giờ lại...

- Em, em thương nó lắm. Chỉ là muốn tốt cho chị nên bản thân bất đắc dĩ mới quyết định thế thôi.

- Du... Con thì chúng ta có thể sinh tiếp. Nhưng, mất em rồi chị biết tìm ở đâu?

May ôm lấy cậu, bật khóc nức nở. Cô cũng đâu muốn như thế, chẳng qua là vì cô khao khát mãnh liệt một lần có thể nhìn thấy Du với hình dạng

con người.

- May, nhưng cũng có thể người sống lại là đứa nhỏ nữa kia.

Bởi vì, hai hồn ma một thân xác, muốn sống lại thì họ phải giành giật phần thắng về phía mình. Lúc ấy, có lẽ sẽ không còn phân biệt tình thân nữa...

- Mất ai chị cũng không muốn, không muốn một chút nào! - May dùng hết sức lắc đầu, cô rất sợ phải mất đi gia đình mình, cho dù đó là bất kì ai.

- Ngoan, vì vậy em không muốn sự sống kia do đánh đổi con mình mới có được.

*

- Mẹ Anna! - May vội vàng chạy đến tìm mẹ cậu, thật may là bà vẫn còn ở đây.

- Có việc gì thế con?

- Du về rồi mẹ ạ. - Cô thở hển hển, nói.

- Sao cơ? Con nói thật chứ?

- Vâng ạ, nhưng cậu ấy...

Rồi May kể, cô kể về cơ hội mà cậu đang muốn chối bỏ kia. Anna chau mày, không lẽ cháu bà và con trai bà chỉ có thể giúp được một?

*

- Nam Phong, con có ở trong đó không? - Cuối cùng thì Anna cũng quyết định đến gặp con trai mình.

- Con ở đây! - Có tiếng nói bất chợt phát ra từ sau lưng, Du đang đứng cạnh mẹ.

- Mẹ nhớ con lắm! - Anna hạnh phúc mặc dù chẳng thấy con mình đâu cả.

- Con cũng thế...

- Con hư lắm Nam Phong! Thời gian qua con đã gây ra nhiều chuyện quá rồi đấy!

- Xin lỗi mẹ...

- Con nói rằng con có thể sống lại sao?

- Vâng, có thể!

- Và điều này cần đến đứa nhỏ kia?

-...

- Con không nỡ sao?

- Sao có thể hờ mẹ? Đó là con của con mà.

Con trai của bà lớn thật rồi, đã biết suy nghĩ nhiều hơn. Đáy lòng chợt dâng lên một loại cảm xúc ấm áp. Mặc dù, mọi chuyện có vẻ đi quá xa rồi...

- Thế con đã bao giờ suy nghĩ cho con bé May chưa?

- May thì sao hờ mẹ? Con vẫn rất yêu chị ấy mà...

- Con bé ước rằng một ngày nào đó sẽ ở bên con như một người bình thường đấy, còn không hiểu sao?

-...

- Và cả mẹ nữa, con đã bỏ mẹ đi quá lâu rồi!

Im lặng, không có bất kỳ câu nói nào tiếp theo sau đó nữa. Vị thần Chủ quản Linh hồn kia thật biết cách chơi khăm, khiến cho Du thêm một lần nữa phải khó xử rồi.

Mọi người đều mong muốn cậu có thể sống lại, tiếp tục hồi kết của câu chuyện vẫn còn dang dở kia. Nhưng, có ai hiểu được rằng Du cũng thật yêu đứa nhỏ?

Tại sao mọi thứ không thể lưỡng toàn? Tại sao phải lựa chọn để rồi sự thật nghiệt ngã kia sẽ ám ảnh cậu suốt đời, nó bảo rằng cậu vì mạng sống của bản thân mà hy sinh chính đứa con của mình, tàn nhẫn quá!

Nhưng, nếu mạng sống được đứa nhỏ giành lấy thì sao? Du sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn vì cuối cùng cậu cũng đã cho nó một hình hài toàn vẹn. Con cậu sẽ thay ba nó chăm sóc May, người mà cậu muốn dành tặng hết tất cả những gì tốt đẹp nhất trên thế giới này.

Mọi chuyện đều có thể xảy ra!

*

- Con làm thế có sai không? Đứa nhỏ sẽ nghĩ gì về mẹ nó? - May buồn bã, cả bữa tối cũng không muốn ăn.

- Nó sẽ hiểu cho ba mẹ mình mà. Sẽ ổn thôi con... - Là tiếng của mẹ cô.

- Đúng đấy con gái, nếu là ba thì ba cũng sẽ làm vậy! - Jay bỗng chen vào một câu chả liên quan.

- Người đã từng có ý định bỏ con như ba không có quyền nói trong chuyện này! - May chợt nhớ đến câu nói của mẹ hồi trước, có chút bất mãn.

Jay giật mình, sao con gái anh lại biết chuyện này nhỉ?

- Hờ, chuyện này đã qua lâu rồi, không nên nhắc lại nha... - Anh xấu hổ đến mức khuôn mặt đỏ bừng lên.

- Jay, con yên lặng đi! - Là tiếng của nội, thái độ thích đùa dai này của con trai khiến bà không hài lòng.

- Con... - Jay lẩm bẩm - Không cần hỏi cũng biết ai là người đã nói chuyện này với con bé.

- Con rồi quá, con không biết mình phải làm thế nào nữa...

- May yên tâm, chị không cần làm gì hết. Cứ để mọi người sắp xếp chuyện này, được không? - Du cho cô tự do ngã vào vai mình, âu yếm, vuốt ve.

Lại để cho cô gái nhỏ ấy phải đau lòng, Jay cảm thấy mình tội tệ lắm, khó chịu biết bao...

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 44: [P2] : Ai Sẽ Tái Sinh ?

- Ba ba...

-...

- Ba ơi...

Du mở đôi mắt mệt mỏi ra, dường như có tiếng ai đó vừa gọi cậu thì phải. Kì lạ thật nha, chẳng phải là cậu đang ở chỗ của vị thần kia để xin được sống lại hay sao? Ở đây còn có thêm ai nữa à?

- Ai? Ai vậy? - Không đúng, khung cảnh xung quanh kì lạ quá, mờ mờ ảo ảo, phủ đầy khói sương.

- Là con đây, ba ba! - Một đứa nhỏ đang ngồi đối diện với Du, mỉm cười.

- Con có thể nói sao?

- Đứa trẻ nào rồi cũng sẽ lớn, ba nhi...

- Ừ ha! - Du có chút khó hiểu - Lại đây cho ba ôm con nào.

Đứa trẻ ngoan ngoãn ngay lập tức để ba nó ôm lấy. Thì ra, con của cậu là một bé trai.

- Xin lỗi con, ba không nên đưa con đến thế giới này...

- Không sao đâu ạ! Bây giờ chúng ta đã có thể sửa được sai lầm ấy rồi mà.

-...

- Ba ơi, con có thể biết được mẹ yêu ba nhiều như thế nào đấy.

Đứa trẻ cười, một nụ cười hồn nhiên, non nớt đến đau lòng...

- Con trai ngốc, ai cần con để ý những chuyện này?

- Mẹ sẽ rất vui nếu như người sống lại là ba ba đó! - Cậu nhóc mỉm cười
- Nhưng mà...

Nếu cơ hội này bị con cướp mất thì sao?

- Nhưng gì chứ, ba sẵn sàng nhường chỗ cho con! - Du hôn con trai, hạnh phúc nói.

- Con...

- Không nói nữa, một chút nữa đây, cơ hội thuộc về ai thì sau này người đó phải cố gắng làm cho mẹ luôn hạnh phúc, vui vẻ, có biết không?

- Được ạ! - Đứa nhỏ giơ ngón tay út bé xíu ra, lập ngay với ba nó một giao ước.

*

Thân xác của người mà cả hai sắp phải nhập vào kia rồi. Bởi vì đó chỉ là một con người bình thường nên hồn phách đã được siêu thoát ngay sau lúc mất đi, chứ không như Du - một hồn ma cứ mãi hữu danh vô thực.

Báo hại là kéo theo cả đứa nhỏ vô tội đáng yêu kia nữa...

Vị thần Chủ quản Linh hồn đã ưu ái giúp cậu giành được cơ hội lần này, có lẽ là do ông cảm thấy động lòng với tình yêu của cậu dành cho cô gái kia chẳng?

Nhưng, chính vị thần quyền năng ấy cũng không thể khống chế được để cơ hội hoàn toàn thuộc về cậu. Quy luật cuộc sống luôn là thế : Mạnh được yếu thua!

- Sẵn sàng rồi chứ con trai? - Du bế con mình trên tay, mỉm cười.

- Rồi ạ, con yêu ba nhiều lắm. Nếu người sống lại là ba ba thì nhớ nói với mẹ rằng: con cũng yêu mẹ thật nhiều đó nha... - Đứa trẻ kia nói thật nhanh, như rằng cậu sợ thời gian quá ngắn ngủi.

- Ba biết rồi, yêu con... - Du hôn con trai, cậu đang cố gắng ghi nhớ thật kĩ khuôn mặt đáng yêu, xinh xắn này.

- Đến giờ rồi đấy! - Tiếng vị thần cao quý chợt vang lên, phá tan bầu không khí đang có phần ngưng đọng - Đã chuẩn bị rồi chứ?

Du lại hôn lên đôi má non mềm của con mình một lần, cậu yêu thằng bé biết bao...

Tiếc thay, họ không có duyên làm ba con ở kiếp này!

*

- May ơi, việc gì mà con phải lo lắng như thế? Mọi chuyện sẽ ổn thôi mà... - Thấy con gái cứ bồn chồn không yên, Mie xót xa nói.

- Mẹ, rồi ai sẽ trở về đây? - Cô đưa đôi mắt u buồn lên nhìn mẹ - Mất ai con cũng không muốn...

Rồi May bất giác đặt tay lên bụng, vì sao lúc này cảm giác lạ lạ lùng như thế? Có phải hay không, đứa nhỏ đã đi rồi?

Lòng cô đau nhói, nơi này không còn đứa nhỏ nữa, bản thân chợt cảm thấy có chút không quen...

- Con đừng buồn nữa, dù cho người trở về kia là ai thì cũng rất tốt mà, không phải sao?

Từ phía xa có dáng người đi lại, cánh cửa cổng lập tức mở ra...

- Về rồi! Về rồi! - Tiếng ai đó kêu lên, đủ để May giật mình.

- Mẹ...

- Đây là?

Phải, trước mặt mọi người giờ đây có lẽ là đứa nhỏ ấy. Vậy là Du...

- Con đấy ư? Thế còn ba con, đâu rồi? - May vui mừng, nhưng lại cảm thấy có chút gì đó nhói đau.

- Con đã thắng, thắng trong cuộc chạy đua giành lấy sự sống kia! - Đứa trẻ mỉm cười, ôm chầm lấy May.

Không phải là rất tốt hay sao? Ai sống lại mà chả được. Nhưng, tại sao May lại cảm thấy hụt hẫng quá?

Du! Em đâu rồi?

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Ai Sẽ Tái Sinh ? [2]

Cả Du và con, May đều không muốn mất đi bất kì ai cả...

Có tham lam quá không?

Bây giờ đây, khi người đang đứng trước mặt kia là con mình, May không biết bản thân nên dùng thái độ gì để đối mặt với thằng bé cho đúng nữa.

- Xin lỗi, mẹ vui lắm. Nhưng... - Chẳng lẽ bây giờ cô lại nói rằng: Mẹ buồn vì người sống lại không phải là ba con?

Mà khoan đã, hình như đứa nhỏ vẫn còn điều gì đó chưa nói xong nha...

- Mẹ ơi!

-...

- Mẹ không cần phải buồn đâu, vì đây chưa hẳn là kết quả cuối cùng!

Đứa nhỏ mỉm cười, làm cho mọi người càng thêm khó hiểu.

- Con nói vậy là sao?

- Con chỉ nói là phần thắng đã thuộc về mình nhưng cũng đâu bảo rằng mình không thể nhường lại cho ba vị trí đó?

- Vậy hiện giờ con mau nói cho ta biết thằng bé Du đang ở đâu? - Anna bồn chồn, hỏi.

- Ở đây! - Đứa nhỏ chỉ vào nơi chứa trái tim mình - Nơi này, ba ba vẫn còn tồn tại...

- Sao? Ba con vẫn còn ở đó à? Nhưng vì sao chứ? - May giật mình, Du vẫn chưa đi.

- Thân xác này đang dần rút cạn linh hồn của ba ba, để nó hoàn toàn thuộc về người thắng cuộc.

- Du... - May bật khóc nức nở. Vậy là từ nay, cô không còn được thấy Du nữa rồi sao?

Không thể, May không muốn đâu. Có thể hay không, làm ơn xin hãy mang cậu trở về...

- Mẹ, tuy con chỉ là một đứa trẻ nhưng một số chuyện con vẫn có thể biết được. Con biết được mẹ yêu con nhưng ý nghĩ kia lại có phần muốn ba ba thắng cuộc.

Mẹ không cần phải cảm thấy áy náy, cũng là do con đến với thế giới này chưa bao lâu nên bản thân dĩ nhiên chưa có nhiều tình cảm.

Vì vậy cho nên, đứa nhỏ này chỉ muốn mượn thân xác kia một lúc để có thể một lần được cảm nhận cái dư vị của thế giới con người. Rồi chính nó sẽ tự động xuất ra khỏi thân xác ấy, trước khi ba nó tan biến hoàn toàn.

Nó yêu ba nó, và yêu cả mẹ nó nữa. Nó hiểu được rằng nếu ba đi mất, mẹ sẽ rất đau buồn.

Thực sự là không đành lòng nha...

Mọi người chưa kịp hoàn hồn vì câu nói kia của đứa nhỏ thì nó một lần nữa lại mỉm cười :

- Con yêu mọi người nhiều lắm, cảm ơn ba mẹ đã đưa con đến đây bằng tình yêu của hai người. Tạm biệt...

Có một cái gì đó như vừa biến đổi. Như vô thức, May chạy đến ôm lấy thân ảnh kia, vô vọng gọi lớn :

- Con ơi, đừng đi...

Có ai nói cho thằng bé biết là cô cũng yêu nó thật nhiều chưa?

Bé con đáng yêu của mẹ, xin đừng đi mà...

Muộn rồi, người trước mặt cô đây đang từ từ đổ rạp xuống đất, mệt mỏi.

Con trai cô, nó đi rồi!

Nó đã quyết định nhường lại sự sống kia cho ba nó, mặc dù ngay từ đầu, nó là linh hồn mạnh hơn.

Chiến thắng bảy tám phần đã thuộc về nó, nhưng linh hồn tội nghiệp kia lại phủ nhận đi vào những phút cuối cùng.

Nó không cần, có lẽ điều quan trọng nhất với nó chính là tình yêu của ba mẹ nó kia. Quan trọng và ý nghĩa hơn rất nhiều so với sự sống của nó đấy.

Tuy chỉ tồn tại một khoảng thời gian ngắn ngủi trên thế giới này, nhưng tình yêu của mọi người dành cho nó đã là quá đủ. Đây là những gì nó làm để cảm ơn.

Một lần nữa, cảm ơn và... Tạm biệt!

*

Có ai đó từ từ mở đôi mắt mệt mỏi ra, trong sự hồi hộp của mọi người.

- Du... - May cúi xuống ôm lấy người kia, xúc động gọi lớn.

Khoảnh khắc này, cô đã chờ đợi hơn bốn năm.

Ngày hôm nay, người mà cô đặt trọn tình yêu kia chính thức là con người!

- May, sao người nằm đây lại là em nhỉ? - Ai đó tròn mắt, ngạc nhiên.

Rồi mọi người kể, kể về đứa nhỏ hiếu chuyện và đáng yêu kia. Chính nó đã nhường tự nguyện sự sống cho ba mình.

Sao lại có thể như thế được? Chẳng phải là khi nhập vào thân xác ấy, linh hồn của thằng bé đã nắm chắc phần thắng rồi hay sao?

- Con em, May ơi... Thằng bé thật tốt, phải không? - Tim Du đau nhói, đứa nhỏ có lẽ không về nữa rồi.

May gạt đầu, khóe mắt kia vẫn còn vương một chút nước mắt. Có lẽ những việc này đều có bàn tay tạo hóa sắp đặt cả rồi.

Không thể cãi lại, chỉ có thể dung hòa!

- Du của chị về rồi, đã đến lúc cùng nhau làm lại từ đầu rồi, nhỉ?

Bao niềm vui hạnh phúc nhất trong đời

Đâu chỉ một câu mà nói hết được

Em nghe không, tiếng nụ hoa khế nở?

Sóng gió đã qua, hạnh phúc lại trở về.

Đã qua rồi những tháng ngày trắc trở

Hãy đứng lên cùng bước tiếp con đường

Em thấy không, ánh mặt trời lấp lánh?

Năng đã lên cuộc sống mới bắt đầu!

Có thể quên nỗi buồn trong quá khứ?

Đã không còn đủ sức thử thách ta

Em nghe không, tiếng mưa ngoài cửa sổ?

Rửa sạch đi những đau khổ trần gian...

-- JieMay, Nguyệt Tú --

*

Từ bây giờ trở đi, Du sẽ thực hiện lời hứa với đứa nhỏ của mình, đó là khiến cho mẹ nó luôn hạnh phúc. Và cậu đây, sẽ cố gắng để sống tốt, hoàn thành luôn cả phần của cậu nhóc kia...

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 46: [P2]: Tâm Trạng Người Cha

- May ơi...

- Huh?

- May, May à...

- Chị đây, đã trả lời rồi đó, không nghe thấy sao?

Người nào đó bất chợt ôm lấy cô từ phía sau. Ấm áp quá, không là mơ thật rồi...

- Chỉ là em muốn gọi May nhiều hơn một chút! - Khẽ hôn lên má cô gái nhỏ của mình, Du nói.

- Hay nhỉ?

- May đang làm gì đấy?

- Chị muốn may nốt chiếc áo này... Cho bé con.

Tiếng cô chùn xuống, như vừa nghĩ đến việc gì đó, thật buồn.

- Vẫn còn nhớ đến chuyện đó à?

-...

- Em cũng buồn lắm, nhưng đôi khi đó là sự sắp xếp sẵn rồi. Muốn có được thứ mình cần, đôi khi phải đánh đổi một vài thứ khác. - Ánh mắt Du

chợt nhìn xa xăm.

- Chị hiểu rồi! - May cười và như chợt nhớ ra điều gì đó - Du nè, bé con trông như thế nào nhỉ?

- Dễ thương lắm nha. Để xem nào...

Du mỉm cười, im lặng như thể muốn nhớ ra điều gì đó.

- Sao nào? Mau nói chị nghe đi.

- Thằng bé đáng yêu như chị vậy. Nhất là đôi mắt to kia, không lẫn vào đâu được!

- Thế có giống em ở điểm nào không? - May hỏi hộp, hỏi ngay.

- Ngoài việc là hồn ma thì nó chẳng có gì giống em cả. Đáng ghét thật nha! - Cậu có phần trách móc.

- Vậy rất tốt, giống em làm gì? Không muốn đâu!

- Rồi rồi, giống chị là tốt nhất!

-...

- Lại sao nữa đây?

-...

- Thôi mà, tất cả đều nằm trong kế hoạch của ông thần Chủ quản kia hết!

Du nói đúng, sự thật chẳng hề có cái gì gọi là: khi đấu tranh giành lấy sự sống thì không còn nghĩ đến tình thân.

Điều này thằng bé đã rõ trước, nhưng Du thì không! Mãi đến lúc cùng nhập vào mới biết, đứa nhỏ chỉ đứng yên trợ lực cho ba mình.

Còn có, ngay từ đầu ông thần kia đã có chủ ý để đứa nhỏ ra đi. Nhưng không muốn mọi việc đơn giản diễn ra như thế. Ông thích để thằng bé hiểu được mọi sinh mệnh tồn tại trên thế giới này đều quý giá, muốn nó tự nguyện lùi về sau.

Trước sau gì, đứa nhỏ cũng là người hy sinh. Vị thần nọ quyết định cho việc này hoành tráng thêm một chút.

- Vì vậy May không nên buồn nữa, có khi đứa nhỏ này là thiên sứ do ông thần rắc rối ấy phái đến thì sao?

- Thật không?

- Có thể lắm!

Nếu mọi chuyện là như vậy thì cả hai cũng bớt áy náy đi một chút.

Và, ông thần Chủ quản kia cũng thật cao tay!

- Bé con à, mẹ và ba cảm ơn con nhé... - Ôm chiếc áo vào lòng, May hạnh phúc lắm, hàng nước mắt cứ theo đà lăn dài xuống đôi gò má nhỏ.

*

- Con nói sao? Con muốn lấy May à?

Ai đó khẽ gật đầu, cả nhà vui vẻ cười. Duy chỉ có một người là tỏ ra thái độ kì lạ.

- Thằng nhóc này hay nhỉ? Đừng nghĩ rằng mẹ người quen biết với nhà ta rồi loạn ngôn nha!

Không ai khác, là ba của May.

- Jay! Ông bị dở người à? Sao lại nói thế? - Mẹ cô ngạc nhiên, tròn mắt hỏi.

- Phải đấy, thằng bé có điểm nào không tốt? Em nói thử xem! - Chú Kris cũng bị ba cô làm cho giật mình.

- Con gái bảo bối của tôi, không ai được phép mang đi đâu hết! - Jay đập tay thật mạnh xuống bàn, khiến cho bộ ly tách cũng theo đà mà rung chuyển.

- Ông sợ con tôi sẽ làm cho con bé May phải chịu khổ? - Anna hỏi lại.

- Tôi không biết, con gái là của tôi. Tôi sẽ chịu trách nhiệm nuôi nó suốt đời, không cần người khác cưới hỏi gì đâu!

- Ba ba! - Mặt May nóng bừng lên, cô là đang xấu hổ với những lời nói kì lạ của ba mình.

- Bác à, con có thể mang lại hạnh phúc cho chị ấy. Hãy tin ở con. - Du nói chắc nịch.

- Cất ngay lời hứa của cậu đi. Và May sẽ không phải lấy chồng gì cả! - Nói xong, Jay đứng dậy bỏ lên phòng.

- Jay lại như thế nữa rồi. Đến bao giờ thì nó mới để cho con bé trưởng thành được đây? - Kris thở dài.

- Mie, mau đi xem tên chồng dở người của con rồi tìm cách nói cho nó hiểu đi. - Nội lắc đầu, Jay rất yêu con gái, điều này bà thừa biết.

Nhưng, sự bao bọc này, có phải là hơi quá rồi không?

*

- Ông bao nhiêu tuổi rồi?

- Bà nói gì cơ?

- Tôi hỏi ông bao nhiêu tuổi rồi mà lúc này xử sự như trẻ con thế?

- Nếu bà lên đây để nói về chuyện lúc này thì không cần đâu. - Jay nói rồi bỏ ra ngoài ban công.

Mie vẫn điềm tĩnh ngồi trên giường, bất giác giọng bà trầm xuống hẳn:

- Là do ông vẫn còn nhớ chuyện năm đó?

- Uhm. - Có tiếng người yếu ớt đáp lại.

- Nhưng sau đó ông cũng đã rất yêu con bé rồi còn gì. Có khi còn hơn cả tôi luôn đấy chứ.

- Tôi đã từng có ý muốn phá bỏ con mình. Mặc dù đã cố gắng bù đắp, nhưng cảm giác tội lỗi trong lòng vẫn chưa bao giờ vơi đi. - Jay vò đầu, đau khổ nói.

- Con bé cũng đã biết chuyện đó rồi còn gì? - Nhẹ nhàng đặt tay lên vai chồng, Mie nhỏ nhẹ nói. - Và nó cũng không có chút gì trách móc ông...

Vì May đã biết, năm đó vì sức khỏe của mẹ nên ba ba mới phải ra quyết định như thế.

Mẹ cô lúc ấy vẫn còn là một con người bình thường. Việc mang thai đứa con của ma cà rồng kia thực sự là quá khó.

Ba ba đòi bỏ con, mẹ lại không chịu. Cô bảo rằng nếu anh không nhận con thì cứ để mình tự sinh, tự xoay sở. Mẹ đã khóc và mắng ba ba rất nhiều.

Mắng rằng vì sao anh lại không thương con? Vì sao lại muốn bỏ nó? Nếu vậy, cô sẽ tự nuôi con một mình, không cần anh nữa.

Nhưng lúc ấy, thay vì biện hộ cho mình thì Jay lại chọn cách ôm vợ vào lòng, nghẹn ngào nói: "Được rồi, là tôi sai. Theo ý bà hết!"

Câu chuyện phía sau đó cũng thật là dài. Điều hoàn hảo nhất là May đã được sinh ra, dưới vòng tay bảo bọc của mọi người.

Và nhất là của ba ba - người luôn xem cô là một loại bảo bối nhỏ, trân quý vô cùng.

Có lẽ những gì anh làm cho con gái như thế đã quá đủ để bù đắp cho sai lầm ngày trước. Nhưng vì sao anh vẫn cảm thấy mình nợ con bé thật nhiều.

- Vậy đấy, bé May đã lớn rồi nên đừng dung túng mãi. Cho con bé trưởng thành và chọn loại cuộc sống mà nó muốn đi. - Mie vẫn nhìn vào mắt chồng nhưng thực khó để bắt được suy nghĩ của anh.

-...

- Tôi nói thế, từ từ suy nghĩ đi nhé. Không phiền ông nữa làm gì.

Nói rồi Mie bỏ xuống nhà, để lại đây một người với mớ tâm trạng chông chênh...

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay

www.dtv-ebook.com

Chương 47: [P2]: Có Phải Đã Gần Nhau?

Hôm nay, đặc biệt vô cùng...

Ngày mà May được đường đường chính chính đi theo hạnh phúc của riêng mình.

Du phong độ lắm, bộ quần áo trắng tinh lịch lãm, tôn lên dáng người đẹp đẽ mà cậu đã may mắn có được ngày hôm ấy.

Thân thể này thực sự tốt lắm, ngũ quan toàn mỹ, góc cạnh. Ánh mắt trời phú long lanh đang có thực chỉ thua một người...

Là May, cô dâu nhỏ của cậu. Bộ váy áo xinh đẹp hòa với dáng người nhỏ nhắn. Cô bé chỉ cao ngang vai Du nhưng lại làm cho họ xứng đôi đến lạ.

Ánh mắt cô dâu có muôn phần ngọt ngào, còn cử chỉ của chú rể thì vạn ý yêu thương...

Tất cả mọi người đều đã có mặt đầy đủ cả. Duy nhất chỉ thiếu mỗi mình Jay.

Anh không đến chung vui với con gái mình trong ngày trọng đại nhất.

- Đến giờ rồi, đi thôi con... - Anna nói.

Sau hôm nay, May sẽ sống tốt bên cạnh người mà cô yêu nhất - Du.

Nhưng sao cô vẫn không cảm thấy vẹn toàn. Chắc là vì còn thiếu ba ba.

- Đúng đấy, là ba con không biết điều. Nó đáng trách, nội sẽ mắng nó giúp con. - Nội của May xúc động nói.

- Nội... - May đã nước mắt rồi.

*

- Ông định đứng chết ở trên này luôn đấy à? - Mie mở cửa phòng, có chút khó chịu nói.

Jay vẫn im lặng, ánh mắt chột nhìn ra phía cửa sổ xa xăm.

- Còn ngồi thừ người ra đó làm gì? Đến lúc con bé đi rồi thì đừng có mà hối hận!

Nói chuyện với ông chồng không biết tốt xấu này làm cho Mie càng cảm thấy đáng ghét.

Bực mình ghê, thôi thì cứ xuống dưới nhà chuẩn bị tiễn con gái đi vậy.

Ba nó không có mặt thì thôi, cũng không cần thiết nữa.

*

Chờ đợi mãi rồi cũng đến lúc phải đi. May buồn bã:

- Mẹ ơi, vậy là ba ba không ủng hộ con rồi. Hay là con...

- Không được nói bậy. Mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên của nó. Còn ba con chẳng qua là ông ấy không muốn nhìn thấy cảnh này thôi.

- Vậy thì con chỉ cần ba ba. Con không lấy chồng nữa... - Sà vào lòng mẹ mình, May òa khóc.

- Bậy nào con, thằng bé Du sẽ buồn khi nghe con nói vậy đấy! - Đỗ dành con mà Mie cũng bắt đầu rưng rưng.

- Nếu May buồn thì thôi, không cần đi theo em nữa, có được không? - Du đau lòng nói.

- Hai đứa này, đừng có đua nhau nói nhăng nói cuội như vậy chứ. Đám cưới là chuyện cả đời, sao nói bỏ là có thể bỏ? - Kris dịch chuyển chiếc xe lăn lại gần đám trẻ, có chút giật mình.

- Được rồi, đi thôi con...

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh, đưa đôi uyên ương về chung một mái nhà.

Niềm vui này vẫn chưa thực sự trọn vẹn. Bởi vì...

Nếu như...

- Dừng lại! - Ai đó từ đâu xuất hiện, chạy theo chiếc xe ấy.

- Ba ba... - May ngoái đầu nhìn lại, là Jay.

- Tôi bảo dừng xe lại rồi, có nghe thấy không? - Vẫn chạy theo, lớn tiếng gọi.

Bánh xe chột dừng, không lăn nữa...

- Jay! - Mọi người chạy đến, có chút lo lắng.

- Con định làm gì vậy? Bảo họ dừng xe làm gì?

- Hai đứa mau xuống xe! - Jay như không nghe thấy gì, gọi lớn.

- Không ủng hộ thì ông có thể im lặng. Tại sao lại bảo tụi nhỏ xuống xe?
- Mie khẩn trương bước đến.

- Bà để yên đó, cho tôi giải quyết! - Jay cắt ngang lời vợ - Hai đứa mau xuống đây.

Hai người nào đó khúm núm bước xuống, dặt nhau lại đứng trước mặt Jay.

- Ba ba...

- B b... bác - Du vẫn còn sợ.

- Jay! Bình tĩnh nào...

Mọi người lo lắng Jay vì quá kích động sẽ dắt con gái mang về nhà.

Nhưng suy nghĩ và thực tế luôn khác xa nhau...

- Sao hai đứa nói đi là đi, không đợi ta gì cả?

Cả thầy ánh mắt ngạc nhiên không ngừng trừng lớn nhìn về phía này, Jay không phải là muốn đòi con gái lại hay sao?

- Ba ba, con... - May như hiểu ý, ôm chặt lấy Jay.

- Lấy chồng ngoan nhé con! - Jay vuốt vuốt tóc con mình rồi lia ánh mắt hình viên đạn nhìn Du - Còn cậu nữa...

- Dạ, con...

- Nhớ chăm sóc May giúp chúng tôi, con bé còn nhỏ lắm. Bao dung nó một chút nhé...

Jay nói như có gì đó đang nghẹn ứ nơi cổ họng, không thoát ra được. Du mất vài giây để có thể lĩnh hội đầy đủ ý tứ của nó.

- Con biết rồi ạ! Hãy tin ở con! - Đó là lời hứa mà cậu có thể nói bất cứ khi nào.

- Con đi lấy chồng ba nhé... - May hôn ba mình một cái rồi đi về phía
Du - Con sẽ hạnh phúc mà.

- Uhm, tạm biệt con gái...

Mọi thứ dường như đã hoàn hảo rồi đúng không?

*

Nhưng, tất cả chỉ là giấc mơ, một giấc mơ thật dài...

NHÀ CÓ MỘT TIỂU HỒN MA

JieMay
www.dtv-ebook.com

Chương 48: [P2] [End]: Sự Thật Cuối Cùng

Nhưng, tất cả chỉ là giấc mơ, một giấc mơ thật dài...

*

- May à, ăn chút gì nhé.

-...

- May, cậu vẫn chưa thức dậy sao?

Minh An đặt bát cháo lên bàn, hôm nay cậu nấu món cháo gà, ngon lắm. Nhưng chắc lại để đến nguội rồi bỏ đi, bởi vì May có động đến chút nào đâu.

- Cậu đã ngủ lâu lắm rồi đấy, biết không?

-...

- Hôm nay trời mưa nhiều lắm. May chẳng phải rất thích mưa sao? Thức dậy ngắm chúng đi chứ.

-...

Biết không gọi được cô gái nhỏ kia dậy, Minh An chọn cách đi ra ngoài. Trước đó, cậu không quên sờ trán cô một chút.

*

Cánh cửa kia nhẹ nhàng khép lại, giọt nước mắt của ai đó cũng nhẹ nhàng rơi...

Cô gái đang nằm đấy là May. Có lẽ là cô vừa trải qua một giấc ngủ lâu lắm, phải không?

Mi mắt cô đau quá, có giấc mơ nào đó thật dài...

Chuyện cô gặp Du là thật, yêu cậu cũng là thật. Tình cảm đó sâu đậm muôn đời.

Nhưng, lại có sự thật là Du đã mất. Mất vào đúng cái hôm cậu tập lái chiếc xe mới mua ấy đến tìm cô. Cả hai cùng nhau đi chơi khắp nơi, rồi gặp tai nạn.

Và rồi, Du mất. May được bác sĩ chuẩn đoán là phải sống thực vật suốt đời...

Làm gì có chuyện hồn ma tìm về với thế giới con người. Làm gì có câu chuyện tình người duyên ma đi đến viên mãn?

Cô đã tỉnh lại từ hơn hai tháng trước. Nhưng không thể nói, cũng không thể cử động.

Chỉ còn cách nằm yên một chỗ, hoài niệm về những câu chuyện ngày xưa.

Nhưng cứ nghĩ đến sự thật thì đau lòng quá. Vì vậy chỉ còn cách là nhớ về chúng rồi tự mình vẽ ra câu chuyện dài tiếp nối theo đó, để có thể tự an ủi mình thêm một chút.

Đúng thế, tất cả chỉ là do May tưởng tượng ra thôi.

Câu chuyện tình yêu giữa hồn ma và cô bé con người ấy chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng. Là cô gái nhỏ ấy cảm thấy không phục trước sự trở trêu

của tạo hóa nên đã tự an ủi bản thân mình.

- Du...

"Cạch!" Minh An mở cửa bước vào. - Cậu tỉnh rồi à?

Giọng An bình thường đến lạ, không giống như phản ứng của một người nhìn thấy bệnh nhân hôn mê rất lâu vừa mới tỉnh lại.

- Tớ biết May đã tỉnh từ lâu rồi. Chỉ tại không muốn nhìn mặt tớ thôi. - An nhìn cô, cười khố.

-...

- Ăn chút gì nhé, May.

Thế là An đến bên bàn, cầm bát cháo lên, chợt nhìn thấy trong ngăn kéo có một tờ giấy màu đỏ.

Là giấy Đăng ký Kết hôn.

Của Hoàng Minh An và Từ Thiên Anh...

Của May và cậu...

Chua xót quá, An bật cười. Cô gái này hiện đang là vợ mình.

Nhận ra May có vẻ như đang tò mò lắm, cậu mỉm cười:

- Tớ đã hứa với ba mẹ cậu trước khi họ mất là phải chăm sóc cho cậu. Nên phải làm thế này để chứng minh.

-...

- Kể ra cũng lâu rồi nhỉ? Năm nay tớ và cậu cũng sắp bước qua tuổi 26 rồi còn gì?

Chùng ấy năm đó, An đã hết lòng chăm sóc cho cô. Không hề than vãn.

An yêu May, vẫn yêu nhiều lắm.

Cô nhìn ánh mắt ấy, như nhìn thấu cả tình cảm của cậu. Hàng nước mắt chực trào ra...

-...

- Đừng khóc, May tỉnh lại là tốt rồi. Đợi đến khi cậu khỏe lại, tớ sẽ làm thủ tục ly hôn. Trả lại tự do cho cậu.

Nếu như cậu muốn thế...

Tên ngốc này, sao lại cuồng si như vậy? Đến thế này rồi mà vẫn còn nghĩ cho cô.

- Hai bác trên thiên đàng nếu biết cậu tỉnh lại chắc họ sẽ vui lắm. Tớ đã có thể ăn nói với họ phần nào rồi.

Và với cả người kia nữa chứ...

-...

*

Tối hôm đó, trời vẫn phảng phất mưa. Có lẽ, mùa mưa lại đến nữa rồi.

May nghĩ vậy.

Sau khi chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, An lại bước vào phòng, trải một chiếc đệm ra cạnh chỗ May, như việc cậu vẫn hay làm.

Đúng vậy, suốt mấy năm qua An đều làm thế mỗi tối. Cậu sợ cô gái nhỏ ấy sẽ cảm thấy sợ khi ngủ một mình...

- Tớ vẫn ở ngay đây, có việc gì cần cứ ra hiệu cho tớ nhé, May!

-...

- Có cậu ở đây rồi, buổi tối đến tớ sẽ không cảm thấy cô đơn nữa...

-...

- Qua lâu như vậy rồi, cậu vẫn còn nhớ cậu ấy chứ? Ý tớ là bạn trai cũ của May đấy!

Tên cậu ấy là gì nhỉ? Tớ cũng không còn nhớ rõ nữa rồi. Tệ thật...

-...

- May này, cậu đã từng yêu tớ bao giờ chưa?

-...

- Hay là thích thôi. Một chút nào đó thích, có không nhỉ?

-...

- Câu này hơi khó ha? Hay ngày mai tớ đưa cậu ra ngoài chơi nhé.

-...

- Tớ sẽ luôn ở bên cạnh cậu, May à...

Giọng An nhỏ dần, đến khi bên tai không còn nghe bất kỳ âm thanh nào nữa thì May biết rằng cậu đã ngủ.

Có lẽ do An đã quá mệt mỏi rồi. Cậu cần được nghỉ ngơi.

May cảm thấy giận bản thân mình quá. Vì sao lại liên lụy đến An?

Do cô, chính tay làm lỡ dở cuộc đời của cậu mất rồi.

Điều tệ nhất là trong những giấc mơ của May, người xuất hiện luôn là Du. Và trong những lúc vừa choàng tỉnh ấy, người đầu tiên cô nhớ cũng là Du.

Cô nợ An, nợ cậu cả một thời tuổi trẻ. Dẫn vật quá, đau khổ quá rồi...

Ví dụ như đến một ngày nào đó May bình phục lại, chắc cô cũng không thể rũ bỏ tất cả mà ở bên An được. Ở cạnh cậu mà trong lòng cứ mãi đau đáu về cái quá khứ kia, tội cho cậu lắm.

Và nếu như, May mãi mãi nằm một chỗ thế này thì sao? An sẽ lại bỏ tất cả để chăm sóc cho cô. Cả cuộc đời phải gắn liền với một cái xác không hồn thế này thật tàn nhẫn. An không có tội tình gì để bị hành hạ như thế.

Cậu xứng đáng có được một cuộc sống tốt đẹp hơn. Xứng đáng có được một người toàn tâm toàn ý yêu mình nhiều hơn...

May đã từng nghe ở đâu đó, một câu nói thế này: "Có người móc cả trái tim ra trao cho bạn, bạn vẫn thờ như không nhìn thấy vì bạn không yêu người ấy. Nhưng có người khoét sâu trái tim bạn, bạn lại giả thờ không đau, vì trong tim có tình yêu mà."

Với An, sự biết ơn không biết làm sao để trả hết. Chỉ còn một cách, đó là âm thầm ra đi. Để cậu có thể bắt đầu lại cuộc sống mới.

Một hạnh phúc toàn vẹn hơn.

Nhưng, bằng cách nào khi bây giờ cô chỉ là một loại thân xác thực vật không hơn không kém? Căn bản là không thể cử động, dù chỉ là một chút thế này?

Nghĩ rồi, hai hàm răng quyết định cắn vào lưỡi. Cùng lúc này, bàn tay bỗng dừng lại cử động được.

Nhưng đã muộn rồi, máu đã trào ra...

Cô sắp đi tìm Du. Sắp trả lại tự do cho Minh An rồi.

Lớp trưởng Minh An...

Nghiêng đầu nhìn sang phía bên cạnh. May muốn nhìn rõ người này thêm một chút.

Cậu vẫn bình yên ngủ. Có lẽ trong giấc mơ của cậu có May, người luôn muốn cô có thể bình thường trở lại, vui vui vẻ vẻ suốt ngày suốt tháng. Đó là nụ cười mà cậu yêu nhất.

May òa khóc, máu từ miệng trào ra hòa với dòng nước mắt tạo thành một thứ mùi vị kinh khủng vô cùng.

Cố gắng đặt ngón tay trở lên miệng, May thấm máu vào đó rồi viết xuống sàn. Nét chữ nguệch ngoạc nhưng đó là những gì cô có thể làm cho An:

"Cảm ơn chồng, và xin lỗi..."

Ngày mai, trời sẽ không còn mưa nữa. Nó sẽ tỏa ra loại ánh nắng rực rỡ để chiếu sáng cho cuộc đời của An, đúng chứ?

(Hoàn truyện - 0h 55ph - 14/01/2017)

Như đã từng hứa, mình còn nợ các bạn một kết thúc hoàn chỉnh.

Vốn dĩ là sẽ viết về cuộc sống sau này của đôi trẻ. Cũng như món quà gửi cho người bạn thân quá cố của mình - Jay.

Nhưng vừa rồi, JieMay phát hiện ra là mình bị bệnh và phải lên bàn mổ trong ngày 26 âm lịch tới đây. Mình không biết còn có thể trở lại để viết truyện cho các bạn nữa không nên đã nghĩ ra cái kết quá là Bad End này.

Vì mình rất sợ truyện sẽ bị dở dang không hồi kết nên kết thúc này tuy không nằm trong kế hoạch nhưng vẫn phải viết ra.

Nhà Có Một Tiểu Hồn Ma đã lên sóng được hơn hai năm rồi đấy. Từ lúc văn phong của mình còn khá tệ cho đến nay (không dám nhận là hay hơn đâu). Cảm ơn mọi người đã ủng hộ cho Nhà Có Một Tiểu Hồn Ma cũng như những truyện khác của JieMay nha.

Xin lỗi vì có lẽ những dự án truyện chưa hoàn thành kia sẽ mãi bị dở dang rồi.

Một lần nữa cảm ơn và chúc các bạn đọc truyện vui vẻ...

- JieMay (Vi Hồng Anh) -